

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 18 16-30 NİSAN 1998 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

**Arın, Örgütlen;
Kızıl Mayıs Şiarıyla Alanlara,**

**Halk İktidarı Perspektifiyle
Mücadeleye Yüklen!**

ZOR OLAN KOLAYDIR

Biliyoruz ki, devrimci savaşın yasaları bizzat o savaşın muazzam dönüştürücü pratiği içinde kavranabilir. Ancak, dolayısıyla, kimlerin bu savaşın neresinde olup/olmadığı aynı zamanda kimler tarafından bu yasaların daha iyi kavranıyor olduğunda en açık yanlıdır.

Bu teoriyi küçümseydiğimiz anlamına mı gelir? Hayır. Devrimci teoriyi küçümsemiyoruz. Bilakis, devrimci teoriyi devrimci pratik için vazgeçilmez olarak görüyoruz. Bundandır ki, biz devrimci teorinin bizzat pratikte bütünleştirilmesi gerektiğine vurgu yapıyoruz. Aksi halde o teoriye devrimci teori denlemeyeceğini, olsa olsa devrimi tasfiye etme teorisi denilebileceğini çok iyi bildiğimizden dolayıdır ki, pratiği paydos etme lüksünü hoş görmediğimizi/görülmemesi gerektiğini söylüyoruz. Bu hususta bir yanlışlamaya düşmeyi önlemek gerektiğine işaret etmekteyiz. Ayrım noktası budur ve bunun doğru kavranması gerekmektedir.

Herşey yolunda, canınızı sıkmayın demiyoruz. Bu devrimin yasalarına aykırıdır. Devrimci savaş bir kasırga, aleş ocağı ve çelişkiler yumağıdır. Komünist, bu gerçeği kavrayıp, çözüm gücü olabilmelidir. Eğer böyle olmayıp da devrim yolunda sorunsuz yürüneceğini düşerse, onun sıradan bir bireyden hiçbir farkı yoktur, olamaz.

Her aksaklık, olumsuzluk sizleri rahatsız etmelidir. Ama öyle bir etmelidir ki, onun zıddına dönüştürmek üzere sizleri harekete geçirecek, yaratıcılığınızı körükleyerek çözüm gücü olmanız

za vesile olacak bir kamçı gibi yürek ve bilincinizde şaklamalıdır. Her aksaklık, olumsuzluğu bu bilinçle ele alıp onu her defasında yararlı bir faköre dönüştürün.

"Biz de bu yoldaşlık sıcaklığı, bu yürek oldukça başaramayacağımız hiç bir şey yoktur" diyen Aygün'ün bu tarihi sözünün anlamını düşünün. Bu tarihi söze yüklü olan büyük anlamı çözümleyenlerin gerçekte başaramayacakları hiçbir şey yoktur, olamaz. Aygün, Ölüm Orucu'nun almışlara dayandığı günlerde bile, **"düşman neki, ölüm neki"** diyerek, yüreğini ve bilincini kazanmaya kilitlenmiş olarak meydan okuyordu. O, düşmanı ve ölümü herşeyden önce yüreğinde ve bilincinde yenmişti. Büyük ustanın işaret ettiği gibi, düşmanın **"kağıttan kaplan"** olduğunu kavramıştı. Düşmana diz çöktürüleceğine adı gibi emindi. Ölümün hiç de ürktücü olmadığını, devrimci savaşta ölümün yeniden doğmak olduğunu çok iyi biliyordu. Sonuçta düşmanı da, ölümü de yendi. Ondandır ki, pratiğiyle sözleri birleşerek ezilenlerin parlak tarihine mal oldu. Ezilenler, kendilerine malolan bu tarihten feyz almasını bileceklerdir. Bundan kimsenin kuşusu olmasın.

Hakkı İbrahim'i

Mehmet Zeki'yi

Orhan'ı...

Diyen **H.Hakkı Erdoğan** yoldaşın meşajı zor şartlar, sıkıntılı durumlar içindir. Maoist bilinci kuşanmış olarak devrimci dirayetle çizgide, halk savaşında sebatın ve yüklenip kazanmanın

pratik devasa örneklerinden feyz almayı, tarih bilincine başvurmayı salık veriyor bizlere, H. Hakkı yoldaş.

Bu bağlamda yakın dönemin devasa örneği de bütün heybetiyle karşımızda duruyor. **"Her olumsuzluğu zıddına dönüştüren bilinç, keyfi bir tutumda değildir."** derken, biz ardılanına da, Maoizmi rehber edinerek **"her olumsuzluğu zıddına dönüştürün"** talimatını veriyordu, korkusuz dağ kartalı, önder **Cüneyt Kahraman** yoldaş.

Gerçekte bundan sonra katedilecek yol bugüne kadar katedilenden daha uzun ve çetindir. Ve bir o kadar da görkemli, onurlu. Bütün zorluklar, olumsuzluklar, Maoist güzergahdaki devrimci halkın kudretli gücüyle bir bir aşılmaya mahkumdur. Özgürlüğün bilincine varanlar, bu kudretli gücü harekete geçirmek için kavgaya daha bilinçli, daha dirayetli, daha militanca sarılmayı görev bilirler.

Teorisiz pratik ya da pratiksiz teori, her ikisi de kötüdür. Devrimci pratik, teorik yönü de bizzat şart koşulduğundan, inceleme ve araştırmalarımızda bu pratiğin içinde olmak zorundadır. Mücadelenin hangi alanı olursa olsun, sosyal pratik bütün yönleriyle devrimleştirilmelidir.

Bir Maoist nerede, hangi alanda olursa olsun, yaşamın her anını gerçek anlamda devrimci kılabilen, her faaliyetini merkezli halka olan köylü gerilla savaşına hizmet edecek temelde düzenleyebilen ve bu tarzı sürekleştirebilenler.

Zorluklar her zaman olacaktır. Ger-

çek kolektif çalışma tarzı her alanda zorlukları aşmanın, gelişme ve üretkenliğin kaynağıdır. Siyasal kayıtsızlık, liberalizm, sektöizm, ben-merkezcilik vb. Bütün bunlar, doğru ideolojik temelde yükselen, yükselerek olan kolektif çalışma tarzıyla giderilebilir şeylerdir. Disiplin ve demokrasinin doğru uygulandığı, eleştiri, özeleştirisi metodunun işlerlik kazandığı kolektif çalışma, herşeyi ama herşeyi başarır.

Proleter disiplin demokrasinin, demokrasinin de disiplinin teminatıdır. Ve her ikisinin iç savaş koşullarına uygun içerikte birleştirilmesi her bakımdan çok güçlü bir silaha sahip olmak demektir. Disiplinli çalışma moral adaptasyon sağlar. Moral, sınıf ve halka hizmet görevini sürekliliği sağlanmış bir şekilde disiplinli olarak sürdürdükçe yükselir. İç savaş koşullarında disiplin demokrasiden ağır basmak zorundadır. Kuşkusuz bu, demokrasinin rafa kaldırılması gerektiği anlamına gelmez, gelmemelidir.

Maoizmi kumandaya alan iç savaş gerçekliğine uygun içerikte kolektif bir faaliyet, mücadelenin kapsadığı bütün alanlarda gelişip/güçlenmeyi olanaklı kılar. Engelleri daha sağlıklı ve köklü olarak aşmayı sağlar. Halkla birleşip halka önderlik yaparak, her alanda zafere doğru sağlam adımlarla ilerlemeyi maddi bir duruma dönüştürür. Zorlukları böyle aşacak, sorunları böyle çözecek, devrimi böyle ilerleteceğiz. Bunu doğru kavramalı, yaşamla bütünleştirmeliyiz.

Bir Halkın Günlüğü Okuru Ankara

MERHABA DOSTLAR

Gazetemizin her okuru gibi benim de doğal sorumluluğum gereği düzenli olarak gerek gazetemizin niteliği ile ilgili olsun, gerekse de sürece ilişkin olsun düşüncelerimi yazıp gazetemize ulaştırmam gerektiğini bildiğim ve savunduğum halde uzun bir süredir bunun gereğini yerine getiremedim/ge-tirmedim.

Bir süredir gazete okurları olarak bizlerin bu sorumluluğu yerine getirme noktasındaki eksikliğimizden ötürü, bizlere ayrılmış olan okur sayfası ile diğer sayfalar arasında pek bir fark kalmadığını görüyorum. Kısacası sorunsuz ve tutarsız pratiğimiz doğal olarak bizlere alt olan sayfanın olması gerektiği biçimden daha farklı bir biçime bürünmesine zemin hazırladı. Dolayısıyla bizlere sunulan bu imkanı bir süredir iyi kullanamadığımız gibi halde kullanamıyoruz/kullanmıyoruz.

Bu gerçeklikten hareketle bundan

sonra bize ayrılmış olan sayfamıza sahip çıkalım ve gazetemizle ilgili veya sürece ilişkin düşünce ve değerlendirmelerimizi yazıp gazetemize gönderelim diyoruz... Bu eksiklikten kendiliğime düşeni üzerime alıyorum ve özeleştirim pratikte, yani doğal sorumluluğumu yerine getirerek vermek istiyorum...

Bizler değerlerimize sahip çıkabildiğimiz ve kim tarafından sunulursa sunulsun en ufak imkanı bile siyasi ilkelimizden taviz vermeksizin, mücadelemizin hizmetine sokabildiğimiz ölçüde ilerleyebilir, gelişebilir ve karşısında durulamayacak bir güce dönüşebiliriz. Aksi durumda varolanı da gerileriz, yozlaşır ve tüketiriz. Ama bizlerin tüketmek değil, her anlamda her zaman üretmek gibi bir sorumuz olmalı diye düşünüyorum...

Eğer Altınçağa ulaşmaksa hedefimiz, yaşamın her alanında, her anlamda

ve her zaman yaratıcı ve üretici olmak zorundayız. Ve **"Geri Kalmak Yok, Susmak Asla"** şırlarına uygun bir pratik sergilemeliyiz.

Faşizmin her türlü saldırısına karşı inandına **"Geri Kalmak Yok, Susmak As-**

la" şırlarıyla yayın hayatını sürdüren gazetemiz çalışanlarına başarılar diliyor ve sınımsız selamlarını iletiveriyor.

Halkın Günlüğü Okuru AKIN

Okmeydanı

Sandımın onlar unutulduklar
her gecenin sabahında onlar var
sandımın onlar yitip gittiler
her gecenin sabahında onlar var

ÇIKTI

İRİTAT:

Halkın Günlüğü Merkez Bürosu Ve Temsilcilikleri

Yür Çiçek Açın Kültür Merkezi,
Belge Yayınevi, Şubat Kitabevi,
Yön Yayınevi, Bileşim Yayınevi,
Say Yayınevi

Derleyen: Can Ali Uğur

Yıkılmadan zulmün kalesi Kürdün, emekçinin bitmez çilesi!

PKK'den kaçarak Türk devletinin mevcut durumdaki önemli mütefiki Barzani'ye sığınan Şemdin Sakık'ın, Genel Kurmay'ın Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın sözde "muhteşem başarılı bir operasyonu"yla ele geçirilip Ankara'ya getirilmesi" üzerine faşist diktatörlük "zaler" naraları atıyor.

Genel Kurmay kalemi "Çölajani", "bu orduya güvenin" diye buyuruyor(!!!). Ertuğrul Özkök geri durur mu? Eşine rastlanmaz 3. büyük zaferini tarihine yazmış Türk ordusunun dünyaya hediyesiymiş bu operasyon.

Peki, gerçekler nelerdir? Yapılmak istenenler nelerdir?

Faşist diktatörlüğün halklarımıza yönelik sürdürdüğü haksız savaş, bazı taktik üstünlüklerine rağmen stratejik olarak yenilmiştir. Muzaffer olan, böyle bir kaçış ve ardındaki yakalanma eylemini nihai kazanma olarak gösterir mi? Bu durum, bozguna uğrayanların, kendi gerçeklerini kabul etmeyip, yıkılmış morallerini tamir etme operasyonudur. Esasında bir psikolojik harp oyunudur. Dikkatleri PKK'nın "2. lideri" noktasında merkezileştirerek "bu işin sonu yok" mesajı vermek istemektedirler. Kürdün Türk devletine isyanının nedeni ne Sakık ve ne de herhangi başka bir şahıs değildir. Sorun, Kürdün boyunduruk altında tutulmasıdır. Ulusal, sınıfsal vb. eşitsizliklerdir. Zemini olmadan hiçkimse keyfince bir kavga yürütemez. Yürütmek istesede sonuç alamaz. Bu açıdan kavganın olumlu yada olumsuz sonuçları olan kişilere yönelik sözde "hal çareleri" ezilenlerin isyanını ortadan kaldırmaya yetmez. Şimdi, Şemdin'le ilgili operasyona gelelim. Duhok Türk MLT'nin cirit attığı ve Barzani'nin de yardımıyla kontrol ettiği bir alandır. Genel Kurmay medyasında itiraf ettiği gibi, JITEM ve gözde elemanları Yeşil'lerin seyahat alanıdır. Şemdin'in orada işi ne? Ya da bu Barzani'nin, sözde verdiği güvencelere rağmen Türk devletine el altından bir hediyesi olmasın? Veya bir Kürt UNİFA'sı projesi peşinde koşan Türk devletinin, yaratmak istediği kaçkınlar partisi paktinin "danışıklı döğüş" oyunu... Ya da başka!..

Önümüzdeki süreç, ne olduğu meselesinin özünü açığa çıkaracaktır. Çeşitli yorumlar yapılabilir, ancak önemli olan gerçeğin olduğu gibi ortaya konulmasıdır. Geçerken, 15 Nisan 1998 tarihli Özgür Politika gazetesinde bu olay çerçevesinde ihtimal olarak yapılan bir değerlendirilmeye de dikkat çekmek istiyoruz. Söz konusu yazıda, Sakık'ın kaçışy-

la ilgili PKK Genel Başkanı Öcalan'ın MEL TV'deki bir açıklamasında, Türk devletine hitaben "Niçin yakalayıp, yargılamıyorsunuz" sözlerine vurgu yapılarak, operasyonun "PKK-Türk devleti ilişkilerinin yumuşaması ve siyasal çözüme kapıların açılması" olarak gündeme getirilmiş olabileceğine işaret edilmektedir. Böyle bir tutumun doğru olmayacağı bizim açımızdan tartışma dahi götürmez.

Şövenist duyguların gücüyle Türk ordusu, kontrgerillanın Türkiye'ye ne kadar yararlı olduğunu da bu operasyonla göstermeye, kontrgerilla çete devletini halkımıza sevdirmeye çalışmaktadır. Özel Harp Dairesi olarak adlandırılan kontrgerilla merkezli devlet, Susurluk'la birlikte daha çok dökülen ve tepki toplayan batağını "yeni" bir vitrinle cilalama uğraşındadır. Genel Kurmay 2. Başkanı Çevik Bir'e bağlı Özel Kuvvetler Komutanlığı kontrgerillanın "yeni" adıdır. Yıpranmış mafya cumhuriyeti böyle oyunlarla tamir edilmeye çalışılmaktadır.

"Ekonomik-sosyal önlemler" ve Sakık'ın yakalanmasındaki sözde güç gösterileriyle Türk devleti, Kürt sorununu stabilize edebileceğini düşünmektedir. Bu olaya takılanlarda fazlasıyla mevcut. Devletin sözde Kürt çözümüne göre konumlananlara da bir iki şey söylemek gerekiyor. Topyekün haksız savaşla sonuç alamayan ve alamayacak olan Türk devleti, bazen sözde çözümlerden bahsetmektedir. Reformist-tasfiyeciler sol buna balıklama atlamaktadır. Oysa faşist diktatörlüğün asıl Anayasa'sı olan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde öngörülen sözde çözüm çok açıktır.

Denilmektedir ki; "Kamusal yönetime kaydırılmaması koşuluyla mahalli-kültürel özellikler dikkate alınmalıdır." Bırakalım federasyonu, bir otonomi dahi düşünülmemektedir. Bilinen geleneksel "üniter devlet", sorunun çözümünü "yatırım" seferberliğine endekslemiştir. Bu seferberliğin, sermayenin bilinen geleneksel çıkarlarını tehdit eden coğrafya koşulları itibarıyla başarılamayacağıda bir haşka gerçektir. Kısacası, Türk ordusunun planında soruna burjuva anlamda dahi bir çözüm söz konusu değildir. Evet, sermaye bu işin eskisi gibi yürümeceğini seslendirmektedir. TÜSİAD, en azından bir kısmı değişim ihtiyacını ortaya koymaktadır. Sermayenin çıkarları için, Türkiye Kürdistanı pazarı ucuz işgücü ve doğal kaynakları, ucuz hammaddeyle son derece gereklidir. Sadece coğrafyamız açısından değil, hayati bölgesel çıkarlar ve Yeni "Dünya Düze-

ni"ne entegrasyon açısından da işlerin eskisi gibi yürütülemeyeceği sermayeye aşikardır. Üstüne üstlük savaşın faturası, çıkmazı daha da derinleştirmektedir. Bu ve benzer sebepler zemininde yükselen sözde "çözüm" projelerine bağlanış tehlikesi, reformist solda oldukça güçlüdür. Bunları, Türk ordusunda düşünmüyor değil. Geleneksel askeri bastırma yöntemi ve marjinalleştirme siyasetlerinin çözüm olamayacağını ordu da görüyor. Türk devletinin Ortadoğu ve Kafkasya projeleri açısından silahlı Kürt ulusal hareketi ciddi bir handicap oluşturuyor. En azından boru hatları için dahi bir güvenliği yoktur.

Şimdiki durumda ordu, geleneksel politikalarında yinede diretiyor. Emperya: lizm önderlikli sürdürülen düşük yoğunluklu savaş stratejisi salt askeri bastırma ile sınırlı değildir. Bunun çare olamaması halinde bir dizi siyasi taktikte devreye sokulmaktadır. "Barış için diyalog", "siyasi çözüm" bu planın bilinen unsurlarıdır. Şimdiki durumda Türk ordusu, bunu dahi gündemleştirmemişken, bazıları bu siyasetin bayrağını yükseltmeye çalışmaktadırlar. Böyle bir siyaset tam bir teslimiyet örneğidir. Haklı savaş bitirme veya dejener etme operasyonudur. "Siz her tür reforma karşı mısınız?" seslerini şimdiden duyuyoruz. Devrime bağlı ve onun yan ürünleri olan, devrimi hızlandıran, stratejik başarıları yaklaştıran bir reform söz konusu değil. İsyani dejener eden, devrimin önünü kesen bir oyundan bahsedilebilir. Silahlı mücadeleyi, hakim sınıfları harışa zorlayan bir perspektifle ele almak reformizmden kopmak değildir. Komünistler, silahlı-silahsız reformizmin her türüne karşıdır. "Taktik bilmiyorlar" diye suçlanabiliriz. Suçlayanlara sormak lazım... Sözde taktikle düşmanı teslim olmaya mı çekiyorsun, ya da düşman hakimiyetini yani ona teslim olmayı tescil mi ediyorsun? Komünistler, toplumsal eylemlerin bütün biçimlerine sahip çıkarlar, 24 saatte taktik değiştirmesini de bilirler. Ama bu değişiklik için, öncelikle söylendiği gibi "bir taktiğe sahip olmalıdırlar." Kendiliğindenci, pragmatist değil; stratejinin yönlendirdiği, onu yaklaştıran bir taktik planı... İnisiyatifli düzene veren ve onu kutsayan sözde taktiğe değil.

Flini mütefiklere değil, düzene uzatan, çirkeflikleri ayyuka çıkmış sisteme bağkaldıran kitleleri düzenden umut beklemeye iten, yığınların siyasal deneyleriyle kazandıkları bilinci sorgulattırarak dejener eden bir taktik ne bugün, ne de yarın kabul edilemez.

Öcalan doğru söylüyor. "Politika bir

taktik meselesidir. Asıl meseleyse taktiğin iyi mi-kötü mü olduğu meselesidir. Bir ekleme yapalım. Taktik, stratejik başarıyı yakınlaştırıyor mu? Yakınlaştırmıyorsa, konjonktürel hangi faydaya ya açarsa açsın kabul edilemez. Zira bir pragmatist değiliz.

Bu noktada, sayın Öcalan'ın Türk yetkililerine gönderdiği bir mektup üzerinde durmak istiyoruz. Mektubun maddeleri şöyle:

1. Madde; "Devleti yıkmak değil, yeniden yapılandırmak."

İktidar, devrimin temel sorunudur. Yıkmak değil, onarma ya da yapılandırma bu temel sorundan kopuştur.

"Kemalizmi yakalım, yıkalım veya ortadan kaldıralım" cümleleriyle düzen içi konumlanış açıkça belirtilmektedir. Bu konumlanışın silahlı yada silahsız olması değişir.

2. Madde; Bu maddede ifade edilen "çoğulcu demokrasi", bir Kürt partisinin eklenmesi koşuluyla komprador-feodal devletin kutsanmasıdır.

3. Madde; "Savaş fazla zorlanmamalıdır."

Bu, devrimci haklı savaşın tasfiye edilmesi. "İç savaşlar uzlaşmayla sonuçlanmaz. Bunun galibi ve mağlubu olmaz. Siyasi çözüme gitmek gerekir" belirlenmesi, devrim hayalidir, ya da en fazla devrim düzenin aşınıklarını torpüleniştir, demektir. Üstüne-üstlük, söylediklerimize ordu inanmıyorsa, kendisi "zaten Kürdistan'dadır", tehdit altına giren istediğini yapsın koşulu, Türk askeri-yasi ilhakını onaylamaktır.

Burjuva-feodal ordu konusunda cıyımser bir tablo çizilmektedir. "Demokrasiyi tehdit eden ordu değil" tahlili sadece Doğan Avcıoğlu değil, Perinçek'te ihya edilmektedir. Suçlar, aslında ordunun emirleri olan sözde siyasile havale edilmekte, "müdahale etmemi" "anti-demokratiktir" denilerek muhtemelen bir cunta selamlanmaktadır. Ordunun 28 Şubat konsepti "bir aşama yapma için gündeme girdi" şeklinde değerlendirilerek, MGK aklanmaktadır.

Mektubun özü budur. Kürt çığlığı Türk ve Kürdistan'ı sardı. Görev, bu çığlıyı Anadolu'nun diğer halklarının sesi katmaktır. Gerillayı konuşturmak. Aylayalım artık...

**"Zordur, yıkılmaz demez
Zulmün kara cidarı
Yeterki mesken eyle
Şu aşılmaz dağları" ●**

Düzmece mahkemede Gazi katilleri aklaniyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: 3 yıl önce Gazi Mahallesi'nde provakasyon amaçlı katliam yapan çete devlet, 22 kişiyi öldürmüş ve yüzlerce kişiyi de yaralamıştı. Tüm dünya kamuoyunun; televizyon kanallarından ibretle izlediği bu katliamdan sonra diktatörlük, dünya ve Türkiye kamuoyunun baskısı ve efendilerinden aldığı emirler doğrultusunda, bu katliamda piyon olarak kullandığı bir kaç mazış kelle avcısını yargılamak zorunda kaldı. Açılan davayı da güvenlik gerekçesi ile 1100 km uzaklıktaki Trabzon'a sürgün eden diktatörlük, davayı izlemeye giden ailelere ve duyarlı insanlara yaptığı baskılarla ve sivil faşistlerin saldırılarına göz yummakla "güvenliği" tek taraflı algıladığını ortaya koydu.

Gazi katliamında 7 kişinin öldürülmesi ve 5 kişinin yaralanmasından sorumlu tutulan 5'i tutuklu 20 polis Trabzon Ağır

Ceza Mahkemesi'ndeki 7. duruşmasına katılmak için 1 Nisan günü, saat 13:00'da şehit aileleri ve duyarlı devrimcilerden oluşan 4 otobüs dolusu insan Gazi Cemevi önünden Trabzon'a hareket etti. Ayrıca Cemevi önünde toplanarak Trabzon'a giden ailelere destek olmak, mahkemeyi izlemek ve ülke-lerinde Gazi katliamı ile ilgili kampanya başlatmak için Türkiye'ye gelen İngiltere Mülteciler Dayanışma Derneği üyeleri Richard Bartram, Jane Aspden, İngiliz müzisyen Ade Fowler ile Alman Avukat Alewauder Hollmen Trabzon'a hareket ettiler. Aileler her zaman olduğu gibi otobüslere binmeden önce basına ve kamuoyuna açıklama yaptılar. Açıklamada; devletin bütün pisliklerinin Susurluk'ta ortaya çıktığına değinen aileler, bu dava boyunca kendilerine destek olan duyarlı halka ve basına teşekkür ederek; "Devlet, güvenlik gerekçesiyle Trabzon'a sürdüğü Gazi davası için gidis ve gelişlerde insanlarımızı yapılan saldırılara adeta seyirci kalarak yanlış bir tavır içine girmiştir. Ama bizler yılmayacağız. Her defasında daha da kalabalık gideceğiz ve insanlarımızı yapılan bu insanlık dışı muameleyi tüm Türkiye'nin ve dünyanın gündemine olurtmaya çalışacağız" sözleriyle kararlılıklarını vurguladıktan sonra, "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganları ile otobüslere binerek Trabzon'a hareket ettiler.

TRABZON POLİSİ ŞEHİT AİLELERİ ÜZERİNDE TERÖR ESTİRDİ

Katliam davasının 7. duruşması için 4 otobüsle 2 Nisan günü, saat 09:00'da Adliye önünde toplanan şehit aileleri ve yakınları üzerinde Trabzon polisi terör estirdi.

Trabzon Adliyesi önünde yoğun güvenlik önlemi alan polis ve jandarma, şehit aileleri ve yakınlarının otobüslerle Adliye önüne gelmesiyle beraber otobüsleri abluka altına aldı. Otobüslerde bulunan basın mensupları dahil kitleyi teker teker arayarak indiren polis, otobüslerde bulunan şehit resimlerini de zorla indirdi. Daha sonra toplu bir şekilde Adliye'ye doğru yürüyen kitlenin önü polis müdürleri tarafından kesilerek, "Adam gibi gidip gelin" sözleriyle taciz edildi. Müdahil avukatların ve ailelerin kararlı karşı çıkışı karşısında, geri adım atan polis müdürleri kenara çekildiler. Kitle; "Gazi Davası Onurumuzdur", "Gazi Davası İstanbul'a Alınsın" sloganlarını atarak Adliye önüne geldi.

KATİLLERİN AVUKATI AİLELERE KÜFÜR ETTİ

Müdahil avukatların ve şehit ailelerinin salona alınmasından sonra, ailelerden birisi-

nin küfür etmesiyle gerginleşen ortamın yatışmasından sonra, Gazi şehitlerinden Zeynep Poyraz'ın annesi Menevşe Poyraz, Reis Kopal'ın babası Haydar Kopal, Dilek Sevinç'in annesi Şaziment Şimşek, mahkemeye müdahil olarak katılmak için dilekçe verdiler.

GAZİ KATLIAMINI SUSURLUK ÇETESİ YAPTI

Gazi katliamında hayatını kaybeden Zeynep Poyraz'ın annesi Menevşe Poyraz, mahkemeye verdiği dilekçenin kabul edilmesinden sonra yine mahkemeye verdiği ifadesinde; Gazi katliamını Susurluk çetesinin yaptığı, çetenin Gazi Mahallesi'ni özellikle seçtiğini vurgulayarak, bu mahallede Alevilerin yoğun olarak yaşadığı için buranın seçildiğini belirtti. Olay günü kendisinin Gazi Mahallesi'nde olmadığını söyleyeren Poyraz, "Yalnız duyduğuma göre kızım Zeynep, gözü görmeyen bir çocuğa yardım etmek ister-

Mahallesi'ni çok iyi bilir" diyerek, kızını Adem Albayrak'ın vurduğunu ve O'ndan şikayetçi olduğunu söyledi.

Mahkeme Başkanı Dursun Kaya Güleç, Eyüp 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde katliamda ölen Mümtaz Kaya ve Sezgin Engin'in öldürülmesiyle ilgili 1998/55 esasta Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan için açılan dava ile ilgili Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'ne gelen yazıyı okudu.

Devamında Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi, hala 7 kişinin ölümü ve 5 kişinin yaralanmasından yargılanan 5'i tutuklu 20 polis hakkındaki dava ile, Eyüp 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde Mümtaz Kaya ve Sezgin Engin'in öldürülmesi ile ilgili Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan hakkında açılan davanın birleştirilmesine karar verdi. Katillerin avukatlarının, dosyadan haberleri olmadığı için ek süre istemeleri heyet tarafından kabul edildi. Böylece Trabzon'da sürgün olarak görülen katliam davasında Adem Albayrak ile Mehmet Gündoğan'ın 9 kişiyi öldürmek ve 5 kişiyi de yaralamaktan yargılanmalarına başlandı.

İNSANLIK DIŞI SAHNELERİ YENİDEN YAŞADI

Gazi katliamı sırasında polisler tarafından vahşice dövülen, öldü sanılarak çöp bidonunun yanına atılan Özlem Tunç, duruşma sırasında insanlık dışı vahşeti anlatırken sinir krizi geçirerek bayıldı. Tunç verdiği ifadesinde; Gazi katliamını net bir şekilde anlatırken, kalabalıkla beraber karakola gözetiminde insan olup olmadığına bakmak için gittiklerini, bu sırada olaylara müdahale etmek için Tugay Komutanı Generalin halka karşı yatıştırıcı konuşma yaptıktan sonra, kendisini "Namusum üzerine yemin ederim sana bir şey olmayacak"

diyerek karakola götürdüğünü, burada polislerin, General'in yanında elle ve copla kendisine cinsel tacizde bulunduklarını belirtti. Karakolda, gözaltına alınan kimseyi göremeyince ayrıldığını ve General'den ayrılıp giderken, polislerin kendisine saldırıp öldürmeye dövdükten sonra bir kahveye götürdüklerini, burada da dövmeye devam ettiklerini hatta bir askerin kendisini kurtarmaya çalıştığı için O'nu da döverek ağır yaraladıklarını söyledi. Özlem Tunç, polislerin kendisini döverken "pis kızılbaş" diyerek cinsel tacizde bulunduklarını ve daha sonra kafasına bir mermi sıkarak kahveden çıkıp çöp bidonunun yanına attıklarını ve bu sırada da şuurunun yerinde olduğunu belirtti. Kafasına sıkılan kurşunun, kafatasını sıyrıldığını ve kurşun izinin ve diğer darp izlerinin hala kafasında olduğunu ifade eden Tunç'un vahşi anıları anlatırken zaman zaman zorlandığı gözlemlendi. Tunç, daha sonra çöp bidonunun yanında ölmediği anlaşılın-

nin, "Bizim üzerimize köpekleri salıp çocuklarımızı öldürtüyorlar" sözleriyle tepki göstermesi üzerine, katil polislerin avukatlığını yapan ve eski işkenceci savcı olan İlhami Yelekcî her zamanki laubali ve tehdit kar tavrı ile "Köpek sizsiniz" diyerek, müdahil avukatlara ve ailelere küfür etti. Daha sonra mahkeme heyeti, müdahil avukatların, katillerin avukatı İlhami Yelekcî'nin küfürlerinin zapta geçirilmesi istemi karşısında, sarfedilen sözleri çarpıtarak zapta geçirdi.

Gazi katliamı davasında yargılanan 20 polisten tutuklu olarak tutulan Adem Albayrak, Mehmet Gündoğan, Metin Çakmaz, Sedat Özenir ve Hayrullah Şişman'ın getirildiği duruşmada, 6. duruşmada tutuklanmasına karar verilen Orhan Durmuş ile aynı duruşmada griabi tutuklama kararı bulunan İsa Bostan ile diğer sanıklar katılmadılar. Katillerin Avukatı İlhami Yelekcî-

ken, O'nu kalabalıklan ayırmak isterken polis tarafından vuruldu diye söylediler. Ben insan sevgisi taşıyorum. Bana şimdi çeteler teslim edilse ben kendim bir şey yapmam. Çocuğum ölmüştür. Fakat yine de adalete teslim ederim. Çocuğumu öldüren şahıs ve şahıslardan şikayetçiyim" dedi. Poyraz, adliye dışında bir kişiyi tokatlaman katillerin avukatı İlhami Yelekcî'den de şikayetçi oldu. Reis Kopal'ın babası Haydar Kopal ise, oğlunu Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan'ın uzun namlulu tüfeklerle vurduğunu belirterek, Adem Albayrak'ı teşhis etti. Dilek Sevinç'in annesi Şaziment Şimşek ise; kızının yaşanan olaylarla hiç bir ilgisinin olmadığını, kalabalıkta kardeşlerini ararken vurulduğunu belirterek, Adem Albayrak'ın daha önce "Gazi Mahallesi'ni ben bilmem" diye verdiği ifadenin yalan olduğunu söyleyerek; "Ben O'nu önceden beri tanırım, orada çalışan bir şahıstır. Gazi

ca karakola götürüldüğünü, burada General'i tekrar gördüğünü, kendisine "Beni bu şekilde mi koruyacaktın?" diye sorduğunu ve General'in kendisine, "Bir şey yapamıyacağımı, üzgün olduğumu" söylediğini belirtti. Tunç, ayrıca Albayrak'ın bir sivil polis ile beraber halkın üzerine hedef gözeterek ateş ettiğini gördüğünü söyledi. Mahkeme Başkanı'nun sanıkları göstererek "Bunlardan hangisi, bize göster?" sorusu üzerine Tunç, katillere bakmak için geriye dönerken sinir krizi geçirip bayıldı. Tunç bayıldıktan sonra İstanbul Tabip Odası'ndan mahkemeyi izlemek için gelen doktor müdahale etti. Tunç, daha sonra baro odasına götürülerek istirahat etmesi sağlandı.

Özlem Tunç'un baygınlık geçirmesinden sonra salona Mahmut Yağız tanık olarak dinlenmek için alındı. Yağız da katliamı anlattıktan sonra Adem Albayrak'ı halkın üzerine ateş ederken gördüğünü söyleyerek, o sırada hafif sakallı olduğunu belirtti.

Duruşmanın öğleden sonraki oturumunda; Özlem Tunç, yarım kalan ifadesini vermek için tekrar salona alındı. Tunç yine zorlanarak ifadesini verdikten sonra; müdahil avukatlardan Nurhayat İşyapan'ın, Özlem Tunç'un ifadesi alınmadan önce yanlışlıkla dinleyicilerin oturduğu balkona alındığını ve burada silahlı sivil polis tarafından ifade vermemesi yönünde tehdit edildiğini belirtmesi üzerine, salonda bulunan silahlı polis-

ler dışarı çıkarıldı. Tarif üzerine, mahkeme başkanının, bu sivil polisin ismini istemesi üzerine polis, kendisinin TMS (Terörle Mücadele Şubesi)'de görev yaptığını, ismini ve remeyeceğini, sicil numarasının 142964 olduğunu belirtti.

Müdahil avukatlar Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Aktaş'ın hazırladığı "Susurluk Raporu"nun açıklanmayan bölümlerinde Gazi olaylarının yer aldığını belirterek, bu raporun mahkemeye getirilmesini talep ettiler. Ayrıca müdahil avukatlar Gazi olayları ile ilgili çözülün video görüntülerinin sahte olduğunu, bu görüntülerin Bey-

azıt Meydanı'nda yapılan bir eyleme ait olduğunu vurgulayarak, kaset çözümü ile hazırlanan rapora itiraz ettiler. Katillerin avukatları, müvekkillerinin tahliyesini istedikten sonra, savcı mütaalasını okudu. Mahkeme daha sonra verdiği kararda; mahkemeyi 7 Mayıs'a erteledi. Tutuklu olarak yargılanan katil polislerden Hayrullah Şişman, Sedat Özener ve Metin Çakmaz'ı tahliye ederken, Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan'ın tutukluluk hallerinin devamına karar verdi. Müdahil avukatlar karardan sonra, Adliye önünde basına bir açıklama yaparak, mahkemenin verdiği tahliye kararını pro-

testo ettiklerini belirttiler. Açıklamadan sonra otobüslere binerken, Özlem Tunç'u tehdit eden polisin, aileleri taciz etmeye devam etmesi üzerine, polisler ve şehit aileleri arasında kısa bir gerginlik yaşandı. Aileler daha sonra otobüslerle İstanbul'a hareket ettiler.

AVUKATLAR VE AİLELER KARARI CEMEVİ ÖNÜNDE PROTESTO ETTİLER

Müdahil avukatlar, şehit aileleri ve yakınlarıyla beraber İngiltere ve Almanya'dan gelen avukatlar, İstanbul'a gelir gelmez, Gazi Cemevi önünde bir basın açıklaması yaparak, mahkemede alınan kararı protesto ettiler. 3 Nisan günü, saat 13:00'da cemevi önünde yapılan kitlesel basın açıklamasını avukatlar ve aileler adına Av. Cemal Yücel yaptı. Poyraz, yaptığı sözlü açıklamada; kararın hukuka aykırı olduğunu ve bu kararın yeni katliamlara davetiye çıkaracağını belirterek, bütün duruşmaların polislerin tehditleri arasında geçtiğini ve bu duruşmada da Özlem Tunç'un tehdit edildiğini söyledi.

Trabzon'daki mahkemeyi izlemek üzere İngiltere ve Almanya'dan gelen avukatlar da, mahkemede polis baskısı gördüklerini ve polislerin istekleri doğrultusunda mahkemenin devam ettiğini belirttiler. Kitle daha sonra "Gazi Davası İstanbul'a Alınsın", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganlarını atarak dağıldı.

MANYETOYU TUTAN ELİ DEĞİL,

ONA EMİR VEREN SİSTEMİ ORTADAN KALDIRALIM

Haber Merkezi: TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı DSP'li Sema Pişkinsüt, işkencenin münferit bir hadise değil, sistematik bir tarz halinde işlendiği gerçeğini kamuoyuna verdiği beyanlarla kabul etti.

DSP'li Sema Pişkinsüt işkence gerçeğini kabullenmek zorunda kaldığı OHAL Bölgesi'nde komisyonla birlikte yaptığı incelemeler sonunda verdiği beyanlarında en temel gerçeği ters-yüz ederek, kan emici sömürü sistemin devamı ve sürekliliği için en büyük insanlık suçu olan işkencenin, devletin bu soruna "el atmasıyla" ortadan kalkacağını ifade etti.

Halkların meşru istem ve taleplerine kan ve ateşle yanıt veren hakim sınıfların zor aygıtı devlete böyle bir misyon yüklemeye mantığı ancak "demokrasi ahırından" talimli Sema Pişkinsüt'lere ait bir özelliktir. Sistematik işkencenin bilfiil uygulayıcısı olan devletin, insanlık dışı bu uygulamayı ortadan kaldırmak için herhangi bir teşebbüse geçmesi sistemin gerçekliğine aykırı, hava da kalmaya mahkum bir teoriden öteye geçemez. Yaşam ve varlık koşulu baskı ve şiddetin yoğunlaşmasıyla paralel olarak devam eden sistem ve onun zor aygıtlarının işkenceyi önlemesini ummak tam bir ayıma ve hedefin yönünü şaşırtmadır. Ki, bölgede yapılan incelemeler sırasında heryere bilgi veren görevli "şahsiyetlerin"

söylentilerindeki pervasızlıkla açığa çıkan gözlemledikleri gerçeklik işkencenin üzeri ne nasıl gidildiğinin ipuçlarını da verir niteliktedir.

"Ülkenin bölünmez bütünlüğünün korunması" nakaratlarıyla piyonlara gösterilen hedeflerin imhası ve etkisizleştirilmesinde her yolun mübah görülmesi anlayışı tüm çıplaklığıyla görülmektedir.

"Devlet olarak elimizden geldiğince işkencenin üzerine gidiyoruz" söylentilerinin ardından aslarına "Aferin oğlum, Vatan için yapıyorsun" pohpohlamasını yapanların işkencenin üzerine ne kadar gittiği ya da gideceği de orta yerde duruyor. Her gün onlarca örneğiyle karşınıza çıkan gözaltında katletme, yargısız infaz, gözaltında kayıp,

hıp işkenceden geçirilmesi, sürgün edilmesi, işkencenin üzerine gitmesi için göreve çağrılan zor aygıtı devletin, alışagelen rutin uygulamalarından sadece birkaçıdır.

70 küsur yıllık faşist Kemalist diktatörlüğün halklara karşı gerçekleştirdiği anti-demokratik uygulama ve katliam politikalarından gidasını alarak günümüzde bunu yaşam fel-sefesi haline getiren ve her yönüyle teşhir

Gazi'de, 1 Mayıs Mahallesi'nde, Taksim'de hak arayan kitlelerin üzerine açılan ateş, esir kamplarında devrimci tut-sakların demir çubuk ve kalaslarla kafalarının patlatılması, katledilmesi, çatışmalarda ele geçirilen yarı gerillaların katledilerek cesetlerinin köpeklerle yedirilmesi, yola dönen mayının patlamasıyla toptan bir köyün suçu görü-

ve tecrit olmuş bir devlet aygıtından böylesi köklü çözümler beklemek ancak safların ya da halklara ihanetle eşdeğer konuma gelmiş sahte "demokratların" işidir.

12 Eylül AFC kurmaylarının "Asmayalım da besleyelim mi?" vezirlerini kendisine rehber edinenlerin bugün gerçekleştirmek istedikleri, bu coğrafyayı kan ve ateş çemberi içerisinde ezilenler için cehennem, kendileri için cennet yaratma hülyalarıdır.

Manisalı gençler, Gazi, Susurluk davalarında piyonlarını teker teker aklarak halklarla adeta dalga geçen, yine de uluslararası kamuoyuna şirin görünmek için yumurtladıkları "demokratikleşeceğiz, şeffaflaşacağız" söylentileriyle düzeniçiliğe soyunan bilim reformist, revizyonist Kemalizm hayranlarını kendisine yedekleme "hüner" ve "becerisini" gösteren feodal-faşist diktatörlüğün gerçek kisvesini gün ışığına çıkarmak bugün yine duyurulan devrimci, demokrat kamuoyuna ve halkların talep ve istemlerini kendisine rehber edinen oluşum ve yapıları düşmektedir.

Görev; Öfkemizi ve hıncımızı, sadece yaralı bedenlerimizi hoyratça hırpalayan cellat ve zalim piyonlara değil, en tepe noktada bulunan, emir veren zihniyete yöneltilmelidir. Manyetoyu tutan eli değil, ona emir veren kafayı, mekanizmayı koparmakla insanlık dışı uygulama olan işkenceyi ortadan kaldı-
rabiliriz.

Bergama köylülerinin direnişi zaferle taçlandı

Haber Merkezi: Siyanürcü Eurogol Şirketi'ne karşı 9 yıldır mücadele eden Bergama köylüleri, mücadelelerini zaferle taçlandılar.

Danıştay 6. Dairesi İzmir 1. İdare Mahkemesi'nin; Çevre Bakanlığı'nın Eurogold Şirketi'ne verdiği izin iptali kararını onaylarken, Çevre Bakanlığı ve siyanürcü şirketin temiz başvurusunu da reddetti.

İzmir 1. İdare Mahkemesi daha önce köylülerin yaptığı madeni kapatma başvurusunu reddetmiş, bunun üzerine köylüler Danıştay'a başvurmuşlardı. Danıştay 6. Dairesi ise talebi haklı bulmuş ve dosyayı yeniden görüşülmek üzere yerel mahkemeye göndermişti. Bunun üzerine İzmir 1. İdare Mahkemesi'nde yeniden görülmeye başlanan davada mahkeme heyeti, köylülerin talebini yerinde görüp Çevre Bakanlığı'nın iznini iptal etti.

Danıştay 6. Dairesi'nin onayladığı karar gereğince daha önce hakkında çalışmaları durdurma kararı verilen maden sahalarının kapatılması gerekiyor. Ayrıca bu karar ülkede aynı durumda işleyen yüzlerce maden sahası için de örnek teşkil etmesiyle önem kazanıyor.

Karar üzerine çeşitli şenlikler düzenleyen Bergama köylüleri, yaptıkları açıklamayla madenin kapatılması için yetkilileri görevle çağırdılar. Köylüler, yetkililerin madeni ka-

patmaması halinde kendilerinin kapatmalarını söylediler.

Danıştay 6. Dairesi'nin bu kararı üzerine Çevre Bakanlığı'nın izninin yansın Orman Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı, Maliye ve Hazine Bakanlıklarının da izni geçersiz olmuş sayılıyor. Bu durumda sadece Çevre Bakanlığı'nın "Tashihi karar" başvurusunda bulunabileceği, bunun da kararı değiştiremeyeceği vurgulanıyor.

Daha önce maden çalışmalarını durdurma kararına uymayan Eurogold Şirketi, ilanlarla durumu çarpıtıp ve kamuoyuna yanıltmaya çalışmıştı. Boş durmayan yerli işbirlikçileri de kampanyalara katılmış, Bergama köylülerini ve çevrecileri, ülkenin kalkınmasını istemeyen ihanetçiler olarak suç-

lamışlardı.

Bu zaferin kazanılmasında çevrecilerin, DKÖ ve çeşitli kurumların katkılarının küçümsemeyecek oranda olmasına rağmen Bergamalıların kararlı tutumlarının etkisi büyüktür. 9 yıldır yüzlerce eylemlilik geliştiren, polis ve jandarma copu ve dipçisine boyun eğmeyen Bergama köylüsü, kazanma yolunun mücadeleden geçtiğini dost da, düşmana da ispatlamıştır. Bergama köylüsü bu mücadele sürecinde kendisine önderlik etmeye çalışan reformist ve revizyonistleri de yaptığı eylemlerle aşmış, peşlerinde sürüklemiştir.

Bu karar üzerine kaleme sarılan kimi iki yüzlü burjuva sözcükleri, Türkiye de kanunun ve yasaların olduğunu, bu yasaları uy-

gulayan iyi hakimlerin(!) bulunduğunu söylemeye başladılar bile. Bu tür yaklaşımlarla sistemi aklamaya çalışanlara sormak gerekirdi, bu coğrafyada yüzlerce hatta binlerce işletme, insan sağlığını ve doğayı hiçe sayarak faaliyetlerini sürdürürken bu kanunları uygulayan neden çıkmıyor? Tartışmaya dahi gerek olmayacak kadar açık ve nettir ki kazanmak isteyen herkes, bedel ne olursa olsun mücadele etmek zorundadır. Ezilen milyonları faşizmin kanunları ve emperyalizmin işbirlikçileri değil, kendi mücadeleleri kurtarabilir ancak. Bergama köylüsünün mücadelesi eksik ve zaafılarına rağmen kavranması gereken önemli bir sürecin dersleriyle doludur ●

KOMPLO DAVAYA BAŞLANDI

Halkın Günlüğü/İstanbul: Yozgat Esir Kampı'nda bulunan müvekkiliyle görüşmek için 19 Şubat günü Yozgat Esir Kampı'na giden ve esir kampı çıkışında otorgarda polis tarafından gözaltına alınıp tutuklanan Avukat Kemal Yılmaz'ın yargılanmasına başlandı. Ankara 2 Nolu DGM'de görülen davanın 1 Nisan Çarşamba günü yapılan ilk duruşmasında savcı, Yılmaz hakkında 15 yıla kadar hapis cezası istedi. Mahkeme heyeti delillerin toplanması için duruşmayı 4 Mayıs tarihine ertelerken, Yılmaz'ın tutukluluk halinin devamına karar verdi.

Ankara 2 Nolu DGM'de yapılan duruşmaya Yılmaz'ın yakınları ve 3 avukat katıldı. Kemal Yılmaz'ın avukatlarından Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Başkanı Aydın Erdoğan yaptığı savunmada müvekkilinin isnat edilen suçu işlemediğini söyledi. Erdoğan; "Aramalar sırasında metal maddeleri çıkarmak yeterliyken, müvekkilim, cebinde bulunan kağıtlar dahil herşeyi masanın üzerine bırakmıştır. Bu da gösteriyor ki herhangi bir dokümanı gizleme kastı yoktur. Müvekkilim kendisi avukattır ve ikametgahı bellidir, bu nedenle tahliyesini talep ediyorum" derken, diğer müdahil avukatlar da aynı talepte bulundular.

Esir kamplarında yaşanan gerginlikten dolayı gecikmeli olarak mahkemeye getirilen Kemal Yılmaz da iddia edildiği gibi örgüt üyesi olmadığını ve örgüt üyeleri arasında kuryelik yapmadığını söyledi. Yılmaz kendisinin masaya bıraktığı kapalı selpak paketinde örgütsel doküman bulunduğunu iddiasını kabul etmediğini, kendisinin görüş yerindeyken bıraktığı dosya ve eşyalar arasında bulunduğunu esir kampı yönetiminin söylediğini açıkladı. Yılmaz, "Eğer not taşıma kastım olsaydı, bunu bulunmayacak bir şekilde saklardım. Ama ben sadece müvekkilimle görüşmek amacıyla buradayım" şeklinde konuştu.

Savcı ise okuduğu iddianamesinde Yılmaz hakkında daha önce yakalanan ve hala Elbistan Cezaevi'nde bulunan Hüseyin Memiş'in beyanları olduğunu, Memiş'in ifadelerine başvurulmasını ve

Yılmaz'ın tutukluluk halinin devamını istedi.

Savcının talebi üzerine tekrar söz alan Yılmaz, Memiş'in 1996 yılında Sivas'ta yakalandığını ve Sivas Emniyeti'nde yapılan sorgulamasında kendisi hakkında ifadesi olmadığını belirtti.

Yılmaz, Memiş'in daha sonra götürüldüğü Elazığ Emniyeti'nde de kendisiyle ilgili hiçbir beyanda bulunmadığını ancak

Tunceli Emniyet Müdürlüğü'nde yönlendirme sonucu şahsı hakkında beyanda bulunduğunu söyledi. Yılmaz, "Tunceli'de olmam ve genelde Tunceli kökenli samikaları savunmam nedeniyle Tunceli Emniyet Müdürlüğü, sanığı aleyhinde ifade vermeye yönlendirmiştir. Nitekim Malatya DGM'de ilgili dosyadaki Memiş'in ifadeleri istenirse, bu durum anlaşılacaktır. Ben iddia edildiği gibi ne TKP(ML)-TIKKO üyesiyim ne de örgü-

tün kuryeliğini yapıyorum" şeklinde konuşup tahliyesini istedi.

Mahkeme Başkanı M. Turgut Okyay ise heyetin Malatya DGM'ye yazı yazıp dosyayı istemeye karar verdiğini, dosya incelendikten sonra hala Elbistan Esir Kampı'nda bulunan Memiş'in ifadesine başvurulup vurulmayacağına karar verileceğini açıkladı. Duruşma 4 Mayıs tarihine ertelenirken, Kemal Yılmaz'ın tutukluluk halinin devamına karar verildi.

Duruşma sonrası görüşlerini açıklayan avukatlar, Kemal Yılmaz'a açılan bu davanın savunma hakkına yapılan bir saldırı olduğunu ve tutsakları yalnızlaştırma politikasının bir parçası olduğunu söyleyerek tepki gösterdiler.

Kampanyunun yakından bildiği gibi daha önceki tarihlerde açılmış benzer davalar mevcuttur. Tutsakların en tabii hakkı olan savunma haklarını engelleme ve yalnızlaştırma politikasının bir parçasını oluşturmaktadır. Daha önceki dönemlerde de çeşitli avukatları gözaltına alıp, komployla tutuklamaya çalışan diktatörlüğün hesapları bu kez de tutmayacak. Ne yaparlarsa yapsınlar, devrimci tutsakları savunan avukatları sindirmeyi başaramayacak ve planlarını uygulama hesapları kursaklarında kalacaktır ●

Kaybedenlerin sahtekarlığına İHD yanıt verdi

Haber Merkezi: Gözaltında kayıpların sorumluluğu kendilerine ait değilmişcesine, İnsan Hakları Derneği'ne kayıplar konusunda işbirliği teklifinde bulunan Emniyet Genel Müdürlüğü'nün kitlelere şirin görünme operasyonu ters tepti.

'80 AFC'siyle birlikte başlayan ve '90'lı yıllarda sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi-nin ivmelenmesiyle orantılı olarak ülkemiz kamuoyunun gündemine oturan gözaltında kayıplar sorunu, hakim sınıfları acz içeri-sinde bıraktı.

Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç özgülünde tüm çıplaklığıyla suçüstü yakalanan hakim sınıflar, gözaltında kayıplar sorununu "terör örgütlerinin devleti küçük düşürmek amaçlı senaryosu" biçiminde re-vize etme amacıyla piyasaya sürdükleri "Kayıp İddialarının Gerçek Yüzü" başlıklı paçavra ile kitlelerin gözünü boyamaya çalışıyorlar. Tümünü safsatalardan ibaret, kayıpların sorumluluğunu devlet mekaniz-masının üstünden atmaya amaçlayan kitabın yanısıra İHD ile de sözde işbirliği ile kayıp sorununu "halletmeyi" amaçlayan devle-tin bu sahtekarca tutumu, İHD Genel Başkan Akın Birdal ve Genel Sekreter Nazmi Gür'ün kamuoyuna yaptığı açıklamalarıyla teşhir edildi.

Terörle Mücadele Dairesi Başkanlığı İnsan Hakları ve Yurtdışı İlişkiler Şube Müdürü Yusuf Acıbirer'in işbirliği teklifiyle ziya-

ret ederek görüştüğü İHD Genel Başkanı Akın Birdal, 5 Nisan Pazar günü yaptığı açıklamada; ilk adım olarak kayıpların ve yargısız infazların son bulmasını, fail meçhul cinayetlerin aydınlatılmasını istedi.

Emniyetin; adı geçen kitapçıkla İHD'nin her ay düzenli olarak yayımladığı hak ihlallerini ve kayıp iddialarını yalanlamayı amaçladığı ifade eden Birdal, hazırladıkları raporların araştırmalara dayandığını, dile getirilen insan hakları ihlallerinin gerçekleri yansıttığını söyledi. "Kayıpları gerçekleştiren biz-

ler değiliz. Bizler, yaşanan insan hakları ihlallerini araştırarak rapor haline getir-mekteyiz. İşbirliği teklifi öncesinde, İçişle-ri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü, karakollara bir genelge göndererek, bizim tarafımızdan yapılan müracaatlara sağlık-lı bilgi verilmesini sağlamalıdır" diyen Birdal'ın yanısıra Genel Sekreter Nazmi Gür de; "Kayıp İddialarının Gerçek Yüzü" adlı kitabın İHD'yi itham altında bırakmaya yö-nelik olarak hazırlandığını belirtti. Sözko-nusu kitapçıkta özellikle Kürt illerinde ya-sanan gözaltında kayıp olaylarının açıklan-

madığını söyleyen Gür, kendilerine ulaşan bilgileri ilk önce Emniyet Genel Müdürlüğü ve İçişleri Bakanlığı'na ilettiklerini ancak tatmin edici bir yanıt alamadıklarını belirte-rek; "Emniyet kendi görevlerini yapmalı, kayıp, yargısız infaz iddialarını sona er-dirmeli ve faili meçhul cinayetleri aydın-latmalıdır" dedi.

Devletin insan hakları ihlallerini de sona erdirmesini isteyen Gür, bundan sonra da kayıplar konusunda üzerlerine düşen so-rumluluğu yerine getireceklerini belirtti.

ZAFER DİRENEN TUTSAKLARIN OLDU

Halkın Günü/İzmir: Buca Esir Kam-pi'nda görüş sırasında tutsaklara saldırılıp 10 tutsağın zorla başka zindanlara gönde-rilmesi üzerine başlayan zindan direnişle-ri sona erdi. Yaklaşık 10 esir kampında başlayan direnişler sonucu çok sayıda gar-diyan esir savaşçılar tarafından rehin alın-mıştı. Tutsakların temsilcileriyle Adalet Bakanlığı temsilcileri arasında yapılan gö-rüşmeler sonucunda tutsakların talepleri-nin kabul edilmesiyle direnişler sona erdi.

30 Mart Pazartesi günü ya-kınlarıyla görüşürken saldırıya uğrayan 10 DHKP-C tutsağı zorla başka esir kamplarına sürgün edilmişler-di. Buca Esir Kampı idaresi bu saldırıyı Kızıldere anmasını gerekçe olarak gösterip, tutsakları suçlu göstermeye çalıştı. Saldırı sırasında ziyaretçileri de tartaklayan gar-diyanlar yeni bir gerginlik yaratıp saldırı ve katliam için zemin yaratmaya çalıştılar.

Saldırı üzerine direnişe geçen tutsaklar zorla sevk edilen arkadaşları geri getirilme kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar. Saldırının duyulması üzerine Ankara Esir Kampı'nda 4, Bergama'da 12, Çankırı'da 9, Bursa'da 11, Ümraniye'de 11, Sakarya'da 6, Aydın'da 2 gardiyan re-

hin alan tutsaklar da Buca Esir Kampı'ndaki saldırıyı boşa çıkarmak amacıyla di-renişe geçtiler. Ayrıca Çanakkale ve Bartın esir kamplarındaki tutsaklar da direnişe geçip eylemleri yaygınlaştırdılar.

Esir kamplarında yaşanan gerginlik dışarıdan da sahiplenilirken, eylemin 3. günü olan 1 Nisan Çarşamba günü İstanbul Bayrampaşa Esir Kampı'nda tutsak temsil-cileriyle Adalet Bakanlığı temsilcileri ara-sında yapılan görüşmeler anlaşmayla so-nuçlandı. Cezaevi Merkezi Koordinasyonu ile Adalet Bakanlığı temsilcileri arasında varılan anlaşma üzerine eylemler 1 Nisan

günü akşam saatlerinde sona erdi. Buna göre; Buca Esir Kampı'ndan zorla sevkedi-len tutsaklardan 7'si Aydın E Tipi, 3'ü Bursa Özel Tip esir kamplarına kendi istekleriyle sevk edildiler. Anlaşmaya göre hiçbir hükümlü kendi isteği dışında başka bir esir kampına sevk edilmeyecek, sürgüne gönderilmeyecek, Buca Esir Kampı İda-resi ve Savcısı hakkında soruşturma açılacak. Anlaşmaya göre, ayrıca direnişe ge-çen tutsaklar hakkında disiplin soruştur-ması açılmayacak kararına varıldı.

Esir kamplarında yaşanan son olaylar Adalet Bakanlığı tarafından tutsaklara ya-

kılmaya çalışılırken, tutsak yakınları ise, saldırının hücre sistemine geçiş planının bir parçası olduğunu açıkladılar. **Oltan Sungur**ın, tutsakları "Hiç bir gerekçeleri yok, kamuoyu yaratmak amacıyla ey-lem yapıyorlar" şeklinde suçlarken, saldırıları gizleme ve tutsakları haksız göster-me çabasına girdi. Burjuva medya da olaylar sırasında efendilerine ne kadar sadık olduğunu yaptığı çarpıtma ve yalan haberlerle bir kez daha gösterdi. Oysa herkes çok iyi biliyor ki esir savaşçılara karşı girişilen bu saldırı ne ilk, ne de son olacaktır. Devrimci muhalefette önemli bir yer tutan esir kamplarındaki savaşçıların duruşları bu sistemin savunucularını her zaman rahatsız etmiş/edecektirde.

Esir savaşçılar kendilerine dayatılan kişilikleştirme ve ihanetleştirme, teslim alma ve rehabilite etme politikalarına karşı defalarca bedeller ödeyerek karşı koy-masını bilmiştir. Tutsakların can bedeli sa-vundukları bu değerlerin korunmasında hiç şüphesiz tutsak yakınlarının yanısıra devrimci kamuoyunun da büyük katkıları olmuştur. Bundan sonra da devrimci, ilerici insanlara düşen görev esir savaşçılara yapılacak saldırıyı anında yanıtlamak ve diktatörlüğün politikalarını boşa çıkarmak olmalıdır.

"Evlatlarımıza ne yaptınız? Yanıt istiyoruz"

*Ey benim canımdan özl
Ey gözleri gözümde göz!
Canımı canına eklediğim!
İki tüten çıra gözlerimle
Yollarında beklediğim
Gel etme, uzun etme
Beni bekletme gel!
Gel dinsin artık ağrım
Gel sana açık bağırm
Güle hasret bir bahar toprağı gibi.*

Halkın Günlüğü/İstanbul: Komprador patron-ağa devletin halkın ilerici unsurlarını gözaltına aldıktan sonra kaybedip-katletmesini protesto yönelik anaların 153 haftadır yaptıkları oturma eylemlerinde hep aynı sorular soruldu. "Evlatlarımız nerede", "Onlara ne yaptınız", "Yanıt istiyoruz". Fakat bir suçlu psikolojisiyle hareket eden faşist devlet hep sustu. Cevap vermek yerine yükselen haklı ve onurlu çığlığı susturmak, boğmak istedi. Ama nafi. Çünkü ülkenin dağlarından kopup gelen kızl kasırgaların yansıması olan bu çığlık susturulamadı susturulamayacak.

151. HAFTA: 4 Nisan Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen Cumartesi Anneleri 2 yıl önce gözaltına alındıktan sonra kaybedilen **Talat Türkoğlu'**nu konuk ettiler aralarına.

Eylemde ilk önce Talat Türkoğlu'nun kız kardeşi **Fatma Türkoğlu**, kısa bir açıklama yaptı. Türkoğlu, ağabeyinin devrimci bir kimliğe sahip olduğu için kaybedildiğini, kaybedildiği andan itibaren yaptıkları başvuruların hiçbirine cevaplandırılmadığını belirtti. Ardından haftalık açıklama yapıldı. Açıklamada; Talat Türkoğlu'nun 29 Mart 1996 tarihinde ailesini ziyaret için Edirne'ye gittiği, 1 Nisan 1996 tarihinde ise geri dönmek üzere ayrıldığı, o tarihten

itiharen kendisinden haber alınmadığı, Başbakanlık, İçişleri Bakanlığı ve İnsan Hakları Araştırma Komisyonu nezdinde yapılan görüşmelerden bir sonuç alınamayınca konunun İHD aracılığıyla Uluslararası Af Örgütü, Helsinki Yurttaşlar Meclisi, Avrupa İnsan Hakları Komitesi vb. uluslararası platformlara taşındığı belirtildi. Ayrıca emniyetin bir kitap yayınladığı, bu kitapta gözaltında kayıp diye birşey olmadığını, kayıp diye iddia edilenlerin bir kısmının terör örgütlerine katıldığını, bir kısmının cezaevinde olduğunu, bir kısmının ise hiçbir

kaydının olmadığını yazıldığı ve İHD vb. kuruluşların kamuoyunu yanılttığı demagogileriyle dolu bir paçavra olduğu ifade edilerek kamuoyunu asıl yanılmanın emniyet olduğu belirtildi.

152. HAFTA: Galatasaray Lisesi önünde 11 Nisan Cumartesi günü 152. kez biraraya gelen kayıp yakınları 12 Nisan 1981 yılında gözaltına alınan ve kaybedilen **Nurettin Yedigöller**'ün akıbetini sordular.

Yapılan basın açıklamasında Nurettin Yedigöller'in 12 Nisan 1981 tarihinde İdealtepe

İşçi Blokları'nda polis tarafından şüpheli şahıs olarak gözaltına alınıp Gayrettepe 1. yası Şube'ye götürüldüğü, 4 gün boyunca yoğun işkencelere maruz kaldığı, pek çok insanın O'nunla birlikte işkenceye alındığı ve bu insanların Nurettin'in yoğun işkenceleri nedeniyle konuşamayacak, yürüyemeycek bir durumda olduğunu söyledikleri, kat 5. gün Nurettin'in ortadan kaybolduğu esyalarının işkence odasında kaldığı, Nurettin'i soran arkadaşlarına ise "öyle bir yok" cevabının verildiği belirtildi.

SON SAYIMIZ VE ÇIKARDIĞIMIZ KİTAP TOPLATILDI

Haber Merkezi: Gazetemizin 1-16 Nisan 1998 tarihli 17. sayısı da İstanbul 4 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 3. sayfadaki "Devrimci Kitle Hareketi ve Devrimci Sorumluluk", 5. sayfadaki "Newroz Ateşi Halkların Meşalesidir", 11. sayfadaki "Çeşitli Millet ve Milliyetlerden Emekçi Halkımıza", 14. sayfadaki "Kara deniz'de Kazanan Faşist Türk Devleti Olmayacaktır" ve 30. sayfadaki "Bir Dersim Yetmez, Hedef Bin Dersim Olmalı" başlıklı yazılarda TKP(ML)-TKKO'nun propagandası yapıldığı öne sürülerek anayasanın 28., CMUK'un 86. ve 5680 sayılı kanunun ek 1/2 maddeleri gereğince toplatıldı.

Yayınlarımız olan **ALTINÇAĞ YAYINCILIK** tarafından çıkarılan **"ZAFERE MAHKUM EDİLENLER ÖLÜMÜ KÜÇÜLTÜREK YENERLER"** başlıklı Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi destanı ve zaferini anlatan kitabımız da İstanbul 1 No'lu DGM tarafından toplatıldı.

Dört defadır kapattan gazetemiz Partizan Sesi bir kez daha kapatıldı (yaklaşık olarak bir senedir devamlı olarak kapatıldığından çıkarıyoruz).

Partizan Sesi'nin 1-15 Eylül 1995 tarihli 24. sayısında 4. sayfadaki "Eylemcilerin Ağzından İşgal" başlıklı yazıda terörle mücadelede görev alan kamu görevlilerin hedef gösterildiği, 1-4. sayfadaki "Sinan Mücadelemizde Yaşıyor", 2. sayfadaki "Cebo'nun Ölümünün Birinci Yıldönümünde Yapmamız Gereken Şeyler", aynı sayfadaki "Aslan Yüreklili Mehmetçik ile Tavşan Yüreklili Özel Tim", 5. sayfadaki "TKP(ML)-TMİGB Eylemlerini Yoğunlaştırıyor", 9. sayfadaki "Ortadoğu ve Damatlar", 12-13. sayfadaki "Mazgirt Şehitlerimiz Ölümsüzdür", 14-15. sayfadaki "Parti İçi Birlik Ruhu ve İdeolojik Mücadelenin Önemi ve Anlamı Üzerine Kısa Bir Değış", 21. sayfadaki "Makyavelist Çang Kuo-Tao'lara Pragmatizmin Dengelerine Oturtulmuş Politik Sefaleti Üzerine" başlıklı yazı

larda TKP(ML)-TKKO-TMİGB'nin propagandası yapıldığı, 3. sayfadaki "ABD'nin Ortadoğu İçin Hazırladığı Yeni Tutanak", 7. sayfadaki "Kürtlerin Bitmeyen Kavgası" başlıklı yazılarda PKK'nın propagandası yapıldığı ve T.C. devletin ülkesi ve milletiyle olan bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedefleyen bölücü propaganda yapıldığı, 16. sayfadaki "Demokratik Mücadele Alanında Kitleli Bir Güç: Demokratik Halk Hareketi" başlıklı yazıda da halkın ırk ve bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça kışkırtıldığı öne sürülerek İstanbul 2 No'lu DGM tarafından 5680 sayılı yasanın ek 2/1 maddesi uyarınca bir ay daha kapatıldı.

Son süreçte varolan azgın saldırılarını daha da katmerleştirerek artıran komprador patron-ağa devleti, bu faşist saldırılarla hiç bir şey elde edemeyecektir.

Halklar Bir Okyanus Gibidir, Tükenmezler!

Faşizmin devrimci, sosyalist, yurtsever basını yaym üzerindeki baskılarını kırmıyor, gidasını

halklardan alan muhalif basının bu baskı karşısında yılmayacağını bir kez daha doğrudan doğruya ilan ediyoruz.

Geri Kalmak Yok, Susmak Asla! ●

Devrim Öktem ölümüne terk ediliyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: Faşist diktatörlüğün esir kampları örgütünde planlı olarak hayata geçirdiği uygulamaların bir örneğini teşkil eden "tedaviyi engelleme" pratiği bugün de TKEP-L dava tutsağı Devrim Öktem şahsında yaşanıyor.

Kamuoyunda "İkinci Manisa Davası" olarak bilinen ve 6 Şubat 1996 tarihinde, aralarında Devrim Öktem'in de bulunduğu çoğunluğu liseli gençlerden oluşan 21 kişi "TKEP-L üyesi" olduğu iddiasıyla gözaltına alınmış, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube'de 13 gün boyunca yoğun işkencelere maruz kalmıştı. Gözaltındayken askıda bacaklarından çekip aniden bırakma, ters ve düz askı gibi işkenceler sonucu, 1,5 aylık hamile olan Devrim Öktem çocuğunu düşürdü. İşkence ile alınan ifadeler doğrultusunda İstanbul 5 No'lu DGM'ye çıkarılan Öktem, tutuklanarak Bayrampaşa Esir Kampı'na gönderildi. Savcılığın, Devrim Öktem hakkında TCK'nın 168/2 maddeyi uyarınca 15 ile 22 yıl 6 ay arasında hapis cezası istemiyle açtığı dava sürerken, Devrim Öktem için yeni bir işkence başladı. Bayrampaşa Esir Kampı'nda kaldığı süre boyunca tedavisi bilinçli olarak engellenen Öktem, daha sonra Gebze Esir Kampı'na gönderildi. İşkence sonucu helde ve omirilikte doğuştan varolan çukur-delik iyice açıldı. Omirilikte toplanan iltihap sonucu sinir uçları açığa çıktı.

Yoğun işkenceler sonucu yoğunlaşan rahatsız-

lığı tedavi edilmeyen Öktem, nihayet 1 Aralık 1997 tarihinde Gebze Devlet Hastanesi Cerrahi Servisi'ne kaldırıldı. Doktorlar, Öktem'in ameliyat edilmesi gerektiğini ve başka bir hastaneye sevkini istediler. Fakat esir kampı yönetimi, sevk için hiç bir girişimde bulunmadı. 20 Mart 1998 tarihinde sağlık durumu ağırlaşan Öktem, tekrar Gebze Devlet Hastanesi Cerrahi Servisi'ne kaldırıldı. Nöbetçi doktor, Öktem'i Bayrampaşa Esir Kampı Hastanesi Nöroşirürji Bölümü'ne sevketti. Fakat hastanenin şehir dışında olması sebebiyle esir kampı idaresi izin için Adalet Bakanlığı'na yazı gönderdi. Devrim Öktem'in tedavisi şimdi Adalet Bakanlığı'ndan gelecek yazıya bağlı. Öktem'in Avukatı Gülizar Tuncer, bu tür resmi yazışmalara bir kaç ayda ancak cevap verildiğini, sevklerin bilinçli olarak engellenildiğini, müvekkilinin en kısa zamanda tedavi olması gerektiğinin doktorlar tarafından belirtildiğini söyledi.

Doktorların, Öktem'in tedavisinin gecikmesi halinde omirilikteki iltihabın felce yol açabileceği gibi, iltihabın kana bulanması yoluyla zehirlenmeye ve ilik kanserine de yol açabileceğini söylediklerini belirten Av. Tuncer, Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü, Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TIHV), İnsan Hakları Derneği (İHD), İstanbul Tabip Odası ve İzmir Tabip Odası'na birer dilekçe göndererek, Öktem'in tedavisi için girişimlerde bulunmalarını istedi.

MUŞ'TA SAG DİRENİŞİ ÖLÜM SINIRINDA

Haber Merkezi: Muş Esir Kampı'nda 2 Mart'ta, 70 esir savaşının başlattığı süresiz-dönüşümlü açlık grevi, 21 Mart günü süresiz-dönüşümlü olarak bir üst boyuta sığrarken, direnişçiler tüm baskılara rağmen eylemlerine devam ediyor.

Muş Esir Kampı'nda yaşanan baskıların ve hak gasplarının sona erdirilmesi amacıyla başlatılan açlık grevi direnişi ölüm sınırına yaklaşırken, esir kampı yönetimi ve Adalet Bakanlığı yapılan girişimlere karşı "sağır sultan" rolünü oynuyor. 2 Mart'ta baş-

latılan direnişi, 21 Mart'ta bir üst boyuta çıkaran esir savaşçıları Mazhar Tümen, M. Sarı Bahadır, Musa Candemir ve A. Kadir Peker'in sürekli baygınlık geçirdikleri, boğazlarından kan geldiği ve vucutlarının sıvı almadığı öğrenilirken, diğer direnişçilerin de sağlık durumlarının günbe gün kötüye gittiği, ayrıca; tek başına bir koğuştaki kalan ve süresiz dönüşümlü açlık grevi direnişinde olan Alman asıllı PKK gerillası Eva Juhnke'nin de tüm baskı ve tehditlere rağmen direnişini sürdürdüğü ve kimseyle görüşülmediği, insanlardan tecrit edildiği gelen haberler arasında.

AİLELERİN VE DKO'LERİN GİRİŞİMİ SONUÇSUZ KALYOR

Muş Esir Kampı'ndaki süresiz dönüşümlü açlık grevi direnişinin ölüm sınırına dayandığı şu günlerde, ailelerin, KESK Muş Şubeler Platformu'nun ve İHD'nin, direnişin bir an önce sona erdirilmesi için sorunların çözülmesi konusunda yaptıkları girişimler sonuçsuz kalıyor.

KESK Muş Şubeler Platformu yaptığı basın açıklamasında; cezaevlerinde zaman zaman ölümlerin yaşandığını belirterek, bunun insanlık ayabı olduğunu ve yeni ölümlerin yaşanmaması için

bir an önce girişimlerin başlatılmasını isterken, DKO'lere, İHD, DISK, TÜRK-İŞ, İlaç İş, Mazlum-Der ve siyasi partilere bu konuda çağrının yapıldığını vurguladı. Öte yandan İHD Genel Başkan Yardımcısı Av. Osman Baydemir, açlık grevinin sona erdirilmesi amacıyla Adalet Bakanlığı'na başvurduklarını ama başvurularına hala cevap alamadıklarını söyledi. Aileler de açlık grevindeki birçok tutuklunun sağlık durumunun kötüleştiğini ve her an ölümlerin yaşanabileceğinden endişe duyduklarını belirterek, çocuklarının bilinçli bir şekilde ölümüne terk edildiklerini söylediler.

25. ÖLÜMSÜZLÜK YILDÖNÜMÜNDE MAOİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI ANMA GECESİNE KATIL!

P R O G R A M

☐ Grup MUNZUR	☐ Mazlum ÇİMEN	Enternasyonal Delegasyonlar	☐ Gerilla Konuşuyor (Sinevizyon)
☐ Koma AMED	☐ Erdal ERZİNCAN	☐ DEH Komitesi	☐ Konuşmalar (Öncü ve Mesajlar)
☐ Züğüş BEREPE	☐ Özlem ÖZDİL	☐ Kardeş Parti Delegasyonları	☐ Folklor
☐ Grup BUMERANG	☐ Arzu GÖRÜCÜ	☐ Kuruluş Tanıkları	★ Dia
☐ Partizan Ozanlar	☐ Ahmet TFLU	☐ Şehit Aileleri	
☐ Ferhat TUNÇ VE ORKESTRASI	☐ E. Ali YAĞAN		
☐ Emre SALTİK	☐ Mehmet ÇETİN		
	☐ Hidir ULUDAĞ		

2 Mayıs 1998 "Saat: 16:00" SPORHALLE KÖLN
İ. KAYPAKKAYA'yı Anma Gecesi Tertip Komitesi

Proletarya Partisi'nin 26. Kuruluş Yıldönümünde Kutlama Gecesine Ve 25. Ölümsüzlük Yıldönümünde Komünist Önder İ. Kaypakkaya'yı Anma Gecesine Katıl!

P R O G R A M

☐ Grup MUNZUR	☐ Konuşmalar (Öncü ve Mesajlar)
☐ Emre SALTİK	☐ Gerilla Konuşuyor (Sinevizyon)
☐ Ali ASKER	☐ YÇKM Folklor Ekibi
☐ Muzaffer ORUÇOĞLU (Şair-Yazar)	

10 Mayıs 1998 - SAAT: 17:00
TOTTENHAM GREN CENTRE - LONDRA

POAŞ işçisi özelleştirmeye karşı uyarı eyleminde

Haber Merkezi: Kamu İktisadi Teşekkülleri (KIT)'nin zarar ettiği gerekçesiyle uygulamaya sokulan özelleştirme atakına Petrol Ofisi Anonim Şirketi (POAŞ) işçileri eylemle yanıt verdi. Yıllardır arpalık gözüyle bakılan, işbaşı yapan hükümetler tarafından peşkeş malzemesi olarak kullanılan KIT'ler sorunu dün olduğu gibi bugün de emekçilerin üzerinden yürütülen politikalarla halledilmeye çalışılıyor. Türkiye'de enerji sektörünün en önemli ayağını oluşturan petrol ve petrol ürünlerini işleyen tesislerin özelleştirme kapsamı içerisinde emperyalist tekelere peşkeş çekilmesi girişimlerine POAŞ işçisi, 2 Nisan Perşembe günü İstanbul, İzmit ve İzmir'de gerçekleştirdikleri 1 saatlik işbirlikçi eylemleriyle yanıt verdi.

İSTANBUL

Soygun ve talan düzeninin yansıması sonucu içine düştükleri darboğazın sorumlusu olarak emekçileri hedef tahtasına koyan hakim sınıfların zenginlik kaynaklarını yok pahasına elden çıkarma girişimlerini, İstanbul Hararidere Petrol Ofisi Dolum Tesisleri'nde biraraya gelen işçiler saat 08:00-09:00 sularında işbirlikçi protesto ettiler. Saat 08:00'da Ambarlı TEK Santrali önünden kortejler oluşturarak "KIT'ler Bizimdir, Satılmaz" sloganıyla yürüyüşe geçen işçilerin önü dolum tesisleri önünde polis tarafından kesildi. Polis barikatıyla zaptedilmeye çalışılan iş-

çilerin kararlı tavrı, engelleme kararının geri alınmasını sağladı. Dolum tesislerinde işçilere hitaben konuşan Petrol-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Nejat Eliboğlu, "Petrol Ofisi'nin özelleştirilmesinin startı verildi. Petrol-İş Başkanlar Kurulu, Petrol Ofisi'nin özelleştirilmesine karşı, arkadan PETKİM ve TUPRAŞ'ta geliyor-karşı durma kararı aldı." sözleriyle özelleştirmeye direneceklerini belirterek, POAŞ'ın özelleştirilmesine karşı üye ve çalışanlarının daha duyarlı olması gerektiğini ifade etti. Bir saat süren işbirlikçi eylemi işçilerin özelleştirme karşıtı sloganla-

riyla sona erdi.

İZMİR

Petrol Ofisi A.Ş. İzmir Bölge Müdürlüğü çalışanları da aynı gün 2 saat iş bırakarak gerçekleştirdikleri protesto eyleminde özelleştirme politikalarına payanda olarak kullanılan "KIT'ler zarar ediyor" söyleminin, TUPRAŞ, PETKİM ve POAŞ için geçerli olmadığını belirttiler.

TUPRAŞ, PETKİM ve POAŞ'ın satılarak bütçe açığının kapatılmasının hedeflendiğini ifade eden işçi temsilcileri "Bu kuruluşların yabancı sermayeye verilmesi müm-

kün değildir. POAŞ çalışanları aralarından da yapay ayrılık yaratılmak istenmemesi karşın, birlikte hareket ederek ulusal bağımsızlık mücadelesi verecektir" dediler.

Tanker dolumlarının yapılmaması sonucu tesise gelen tankerlerin oluşturduğu kuryuk nedeniyle Çenesuyu-Derince arasında ki yolun trafiğe kapandığı eylem sonunda işçiler tekrar işbaşı yaptılar.

İZMİR

Aliağa Petrol Ofisi İzmir Bölge Müdürlüğü önünde saat 08:00'da toplanan yaklaşık 200 POAŞ işçisi, "KIT'ler Halkındır, Satılmaz", "Ankara, Ankara Duy Sesimizi, Bu gelen Ofisin Ayak Sesleri" "Özelleştirmeye Hayır" sloganlarıyla eylemi başlattılar. Müdürlük önüne gelen 150 PETKİM ve TUPRAŞ işçisi de POAŞ işçisinin gerçekleştirdiği iş bırakma eylemine katılım sağlayarak destek verdiler.

Eylem sırasında konuşan Petrol-İş Aliağa Şube Yönetim Kurulu Üyesi Hüseyin Uyanıker, özelleştirmenin sadece işçilerin değil, tüm halkın sorunu olduğunu dikkat çekerken, PETKİM işçisi Gökse Küşan da, "Kazanmaktan başka çaremiz yok. KESK, eylemleri ile nasıl hükümeti geri adım attırdı ise bizler de eylemlerimizle özelleştirmeyi geri çektiyoruz" dedi. İşçiler eylem sonunda sloganlar ve alkışlarla dağıldılar.

TRAKYA ÜNİVERSİTESİ'NDE FAŞİST SALDIRILAR TIRMANIYOR

Edirne Selimiye Öğrenci Yurdu'nda 10.03.1998 tarihinde faşistlerin, merkez kantinde bulunan devrimci, demokrat öğrencilere sözlü saldırılardan sonra 2 öğrenciye saldırıda bulundular. Saldırıya maruz kalan öğrenciler, saldırı anındaki gelişmeleri içeren bir dilekçeyi Selimiye Öğrenci Yurdu Müdürü Naci Özer'e verdiler. Fakat olayların baş aktörü Naci Özer, herhangi bir önlem almayarak, faşistlerin sırtını sıvazlamaya devam etti.

Yurt Yönetimi ve polis destekli ağız salıyıcı itler, yurtla alakası olmayan, dışarıdan getirdikleri 150-200 kişilik it grubuyla birlikte 11.03.1998 tarihinde, saat 20:45 sularında kantinde bulunan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin üzerine silah, sopa, cam parçaları, bıçaklarla saldırdılar. Devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin karşı koyuşları karşısında geri adım atmak zorunda kalan faşistlerin yardımına baş aktör Naci Özer ve abileri (polis) yetişti. Saldırıda 8'i ciddi, diğerleri ise hafif olmak üzere 36 devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenci yaralandı. Olay sonrası çatışma mahaline gelen polisler, yurtla ilgisi olmayıp da tel örgülerden kaçan faşistlere göz yumarken, saldırıya maruz kalan devrimci, demokrat öğ-

rencileri gözaltına almaya çalıştı. Yaralı öğrencilerin tedavileri yine arkadaşları tarafından yapıldı. Ciddi şekilde yaralanan arkadaşlardan 1'i 4 gün, diğerleri ise 1 gün müşahade altına alındılar. Ertesi gün Tıp Fakültesi'nden savcılığın emriyle alınan 66 öğrenci 35 saat gözaltında tutulurken, faşistlerden sadece 17 kişi hakkında işlem yapıldı.

Devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler mağdur olmalarına karşın, emniyet-savcı işbirliği neticesinde mahkemeye devlet malına zarar vermekten sanık olarak çıktılar. Gelişen sürece müdahale eden TÜ-ÖD (Trakya Üniversitesi Öğrenci Derneği) 16.03.1998 tarihinde, demokratik kitle örgütleri, öğrenci aileleri ve 500'ü aşkın öğrencinin katılımıyla kitlesel bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, gelişen faşist saldırılar kınandı. 17.03.1998 tarihinde polis gözetiminde yurda dönen öğrenciler, girişlerde üstleri ve çantaları aranarak alınıyor, baskılarla yıldırılmaya çalışılıyor. Öğrencilere saldıran faşistler hakkında yurt yönetimi herhangi bir işlem yapmazken faşist Yurt Müdürü Naci Özer, devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerden 55'i hakkında asılsız maddeler öne sürerek, süresiz uzaklaştırma adı altında soruşturma başlattı.

Faşizmin bu oyunları, baskıları beyhudedir. Sadece onun ömrünü uzatır. Onun son çırpınlarıdır. Her yönüyle çürüyen sistem, hukukla da bunu göstermektedir. Hukukun da sisteme hizmet ettiğini ve faşist it sürülerinin korunup kollanacağını biliyoruz. Faşizm bizleri demokratik, akademik, parasız, bilimsel eğitim yolunda sürdürdüğümüz demokratik halk üni-

versiteleri mücadelemizden asla alıkoymayacaktır.

Trakya Üniversitesi

Halkın Günlüğü Okurları

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM) Etkinlikleri

17 Nisan Cuma, saat 18:00
Film gösterimi: Karartma Geceleri
Yönetmen: Yusuf Kurçenil
Oyuncular: Tarık Akan
Menderes Samalınar
Bülent Bilgiç

Vurmasınlar
Oyuncular: Nur Sürer
Ozan Bilen

18 Nisan Cumartesi, saat 16:00
Film gösterimi: Uçurtmayı
Vurmasınlar
Oyuncular: Nur Sürer
Ozan Bilen

22 Nisan Çarşamba, saat 18:00
Film Gösterimi: Işıklar Sönmesin

24 Nisan Cumartesi, saat 18:00
Film gösterimi: Uçurtmayı
Vurmasınlar
Oyuncular: Nur Sürer
Ozan Bilen

19 Nisan Pazar, saat 16:00
Film gösterimi: Uçurtmayı

25 Nisan Cumartesi, saat 18:00
Konser: Grup Yankı

Topluşsal sorunların çözüm anahtarı gerilladır. Gerillasız halk ne siyaset yapabilir ne de iktidara sahip olur. Kanlı bir diktatörlüğün hüküm sürdüğü ve siyasetin kanla yapıldığı ülkemizde, toplumsal tikanıklığın önünü açan gerilla savaşıdır. Kitlelerin inisiyatifini özgürleştirecek en etkili şey de yine gerilla savaşıdır. Gerilla savaşının değiştirici, dönüştürücü kudretini kavramayanlar çözüm gücü de olamazlar. Devrimin merkezi görevi; gerilla savaşının bütün yönleriyle örgütlenmesi ve bütün olanakların savaşa seferber edilmesidir.

İçinde yaşadığımız toplumsal sürecin, bu temel mücadelesini kavramayan, ne devrimi geliştirebilir ne de toplumsal çelişkileri çözebilir. Ezilen yığınların hakim sınıflarla olan çelişkilerinin çözüm yöntemi şiddettir. Bu yöntemle bağlı kalınmadan sürdürülen devrimci mücadele, içinden çıkılmaz kör düğme dönüşür. Devrimci enerji çar-çur olur. Kitlelerin devrime duydukları güven, güvensizliğe dönüşür. İnisiyatifler köreltilir.

Kanlı siyasetin süregittiği ülkemizde alternatif araçların yaratılmasını bir yana bırakalım, kanlı siyasetin toplumsal sebeplerine, kaynaklarına yönelmeme durumu vardır. Kan ve barutun koktuğu ülkemizin güncesinde "barış ve demokrasi" nutuklarıyla siyaset yapıldığını/yaptıklarını sananlar aldanmışlığın dik alasını yapıyorlar demektir.

Barış ve demokrasiye karşı olduğumuz veya istemediğimiz bir yana, barış ve demokrasi için nice bedeller ödediğimiz ve gerçek demokrasi ve barış için savaşta ne kadar ısrar ettiğimiz de açıktır. Ancak "barış ve demokrasi" şovmenliğini yapıp, gereklerine uygun davranmayan ve yerine getirmeyen,

kanlı diktatörlüğün yalakalarının toplumu ve toplumdaki çelişkilerin çözüm yöntemini anlamamaları ve üstüne üstlük ABD beslemeli, omuzlarında sırmaları bol olan paşa "hazretlerinin" dizlerinin dibinde ve tankların gölgesinde siyaset yapanların "barış ve demokrasi" kabilinden tımtıraklı söylemleri sahtekarlığın dik alasıdır.

Kanlı diktatörlüğü, kalemiyle, propaganda ve ajitasyonla aklamaya çalışan ve "demokrasinin en iyi örneği" diye topluma şınga eden kelle avcılarının ve bu "melek" soylu kasvetlilerin yaptığı tek şey, kan tüccarlığıdır.

Savaşın kendisi kanlı siyasettir. Siyasetin silahla sürdürülmesidir. Ülkemizdeki savaş durumu, siyasetin en etkili, en yoğun biçimde yaşanmasıdır. Neyin siyaseti yapıyor? Veya siyaset neyin üzerinde yükseliyor? Toplumda esas ve gündemde olan mesele nedir? Buna verilecek cevap, savaştır.

Şunun çok iyi bilinmesi gerekir ki savaş biz yaratmadık. Savaşı ne çok sevdiğimiz için veya keyfimizden dolayı savunuyoruz, ne de yürütüyoruz. Savaş, içinde yaşadığımız toplumsal yasaların doğal gelişmesi olarak ortaya çıkmaktadır, irademizin isteğine bağlı olarak değil. Toplumun nesnel gerçekliğidir ve bu yüzden toplumun nesnel gerçekliği-

ne esaslı-kapsamlı yaklaşmak zorundayız.

İşte burada toplumun temel örgütlenmesi, toplumsal çelişkilerin çözüm araçları sorunu karşımıza çıkmaktadır. Bu temel mesele çözülmedikçe ve bu çelişkilerin çözümünde yoğunlaşmayı sağlamadıkça, ne demokrasiden ne de barıştan söz edebiliriz.

Devrimin temel meselesi, ordu örgütlenmesidir. Halk savaşı örgütlenmeden kanlı diktatörlüğün toplumsal sebeplerini ve kaynağını ortadan kaldırmak mümkün değildir. Ülkemizin savaş ortamında kitlelerin siyaset yapması, kendilerini ifade etmesi ancak ve ancak örgütleyecekleri halk ordusunda mümkündür.

Gerilla savaşı, kitlelerin inisiyatifinin özgürleştirilmesidir. Faşist diktatörlüğe karşı halkın, siyaset yapma sanatıdır. Kitlelerin öfkesinin, kininin, acı ve sevinçlerinin heyecan ve coşkularının, duygu ve düşüncelerinin özgürleştirilmesinin adıdır gerilla savaşı. Gerilla savaşı, kitlelerin yaratıcılığının, yetenek ve yenilmez kuvvetinin örgütlenmesidir. Küçük kuvvetlerin, düzenli orduları yenilgiye götürmesinin sanatıdır. Cüretin, atak ve çevikliğin, taktik esnekliğin, zorlukları aşmanın, değiştirme ve dönüştürmenin, insanı yeniden bi-

çimlendirmenin adıdır.

Köhnemiş, kölelik zincirleriyle zincirlenmiş burjuva ve feodal sistemin uyutduğu toplumun yeniden dirilmesi için, şaha kalkmasının ve bütün esaret zincirlerinin kırılmasının adıdır gerilla savaşı. Küçükten büyüğe doğru gelişen, zayıfları kuvvetliye, basitten karmaşığa, düzensiz ordudan düzenliye alt ede ede düzenli orduya dönüşen, geliştikçe ve büyüdükçe hem kitleleri değiştiren hem de halkın iktidarını kuran, kitleleri savaş ateşleri içinde eğiten, biçimlendiren halkın sanatıdır. Öylesine bir sanattır ki, harekete geçirmediği nesne yoktur. Yüzyılların eğitilmiş ve modern silahlarla donatılmış, kurumsallaşmış emperyalistlerin desteğini alan, en köklü düzenli orduları söküp atan, kedinin fare ile oynadığı gibi düşmanı yorup parça parça imha eden büyük, kudretli yaratıcılığın, irade, özveri ve fedakarlığın örüldüğü savaş sanatıdır gerilla savaşı.

Proletarya Partisinin 26. kuruluş yıldönümünü kutlamak; devrimin temel meselesi ve merkezi görevi olan gerilla savaşına seferber olmaktır. Gerilla savaşı, birikim, tecrübe ve deneyimlerinin bize öğrettiği şey, daha donanımlı şekilde savaşa yüklenmektir. Savaşta belirleyici olan insandır. Bir ordu teknik olarak ne kadar güçlü olursa olsun insanın savaştaki etkili, faal, yaratıcı rolünü oynayamaz. Doğru çizgi önderliğinde birleşen savaşın öznel yönetimi, en güçlü ordular karşısında mucizeler yaratır. Düşmana pes ettirir. Zaferleri kalıcılaştırır.

Yürüttüğümüz gerilla savaşı da göstermiştir ki yenilmeyen, gerilla ordusudur. Faşist diktatörlüğün çok övündüğü ordusu gerilla kuvvetlerimizin karşısında diz çökmüştür. Uzun erimli halk savaşında, düşmanın dayanma gücü yoktur

"KARAGEDİK ŞEHİTLERİMİZ ÖLÜMSÜZDÜR"

Ön açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP(ML)-TİKKO eylemlerini kamuoyunun bilgilendirilmesi amacıyla olduğu gibi yayınlıyoruz.

Partimiz 4. Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman'ı ve Karagedik şehitlerimizi anmak ve Gazi Katliamı'nı protesto etmek amacıyla militanlarımız tarafından bir dizi eylemlilik gerçekleştirilmiştir.

23 Mart Pazartesi günü, Ankara 19 Mayıs Mahallesi Özgürlük Caddesi'nde bulunan bir apartmanın bahçe demirlerine saat 22:10 sularında "Komünist Önder Cüneyt Kahraman Kavgamızda Yaşıyor" TKP(ML)-TİKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı. Pankartı ertesi gün öğle saatlerine kadar indiremeyen ağzı salyalı itler ancak 14:00'da pankartı bulunduğu yerden indirebildiler.

25 Mart Çarşamba günü Edik Perşembe Pazarı'na saat 21:45 sularında "Komünist Önder Cüneyt Kahraman Yaşıyor, TİKKO Savaşıyor" TKP(ML)-TİKKO imzalı pankart asılmıştır. Resmi ve sivil faşistlere korkulu anlar yaşatan pankart, çevrede bulunan halkın ve pazar esnafının ilgisini çekmiş, coşkusu artırmıştır.

27 Mart Cuma günü Etlik, Esentepe, Atatürk semtlerinde bulunan 8 ayrı noktada, "Mart Ayı Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Cüneyt Yaşıyor, TİKKO Savaşıyor", "Karagedik Şehitleri Ölümsüzdür", "Gazi'nin Hesabını Soracağız, TİKKO Katillerin Peşinde", "Gazi Şehitlerinin Katili Patron-Ağa Devletidir" TKP(ML)-TİKKO imzalı yazılamalar yapılmıştır.

Ayrıca Şirintepe Mahallesi'nde yol kenarına "Cüneyt Kahraman Yoldaşı Yaşıyor", Abidinpaşa Meslek Lisesi'ne ise "Cüneyt Kahraman Yaşıyor,

TKP(ML)-TİKKO Savaşıyor" TKP(ML)-TİKKO imzalı birer adet bomba süsü verilmiş pankart asıldı.

Ankara'da olduğu gibi İstanbul'da da eylemlerini sürdüren militanlarımız, eylemleriyle; devletin "İstanbul'u TİKKO'dan temizledik" söylemlerinin hoş olduğunu bir kez daha göstermişlerdir. Yapılan eylemler şunlardır.

20 Mart gecesi, Zümrütevler'de bulunan ve faşistlerin barınağı olan Kırşehirli'ler Derneği militanlarımız tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

Aynı gün, Maltepe ve bölgesinde; "İbo Yaşıyor TİKKO Savaşıyor", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Mahir, Hüseyin, Ulaş; Kurtuluş Kadar Savaş", "Cüneyt Yoldaş Ölümsüzdür", "7'ler Yaşıyor, Kızıl Ordu TİKKO Savaşıyor", "Karadeniz Kızıldeniz Olacak" vb. içerikli TKP(ML)-TİKKO imzalı yazılamalar yapıldı. Ayrıca Newroz dolayısıyla, "Biji

Newroz", "Newroz Piroz be" TKP(ML)-TİKKO imzalı yazılamalar yapıldı.

24 Mart günü, düşmanın aşırı önlem almasına rağmen gençlik örgütümüz TMLGB militanları tarafından Kartal Esenkent'te bulunan faşist odakları; Fatih Kırtasiye ve Turhal Derneği'ni molotofladılar.

27 Mart gecesi Maltepe Başbüyük bölgesinde Osman isimli faşist bir şalusa ait olan bakkal molotoflanarak tahrip edildi.

Eylemlerimiz artan hızıyla devam edecek; dosta güven, düşmana korku salacaktır.

Faşist Odakları Dağıttık, Dağıtacağız!

Yaşasın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

TKP(ML)-TİKKO

"Özgürlük bizim tutkumuzdur"

Halkın Günlüğü/İstanbul: Özgürlüğe tutkun devrimci tutsağın önüne koyduğu en büyük hedef, bir an önce demir parmaklıkları aşip, sıcak mücadele alanına kavuşmaktır. Bu perspektifle hareket eden devrimci tutsak, önüne çıkan her fırsatta dışarıya çıkmanın yolunu arar, kafa yorar, hedefini gerçekleştirmeye çalışır. Faşizmin zindanları birçok defalar özgürlük eylemleriyle parçalandı; özgürlük mahkumları, devrimci inanç, sabır ve özverinin meyvelerini topladılar.

Özgürlüğü faşizmin mahkemelelerinde yaltaklanarak, salya-sümük yalanarak dilenmekten, koparıp almaya kendisine ilke edinilen devrimci tutsaklar bu defa da Bayrampaşa Esir Kampı'nda özgürlük eylemine yüklendiler.

8 Nisan Çarşamba günü yapılan kapalı görüş kabini parmaklıklarını keserek dışarıya çıkmak isteyen DİHKP-C dava

ERCAN KARTAL

tutsakları **Şadi Naci Özbolat** ve **Ercan Kartal**'ın özgürlük eylemi yarım kaldı. Askerlerin son anda farketmesi üzerine yarın kalan özgürlük eylemi girişimi tut-

ŞADI ÖZBOLAT

saklar tarafından yapılan açıklamayla doğrulandı. Ertesi gün esir kampına giden avukatlarıyla kamuoyuna mesaj gönderen tutsaklardan Ercan Kartal, "Özgürlük bi-

zim tutkumuzdur. Bugün olmadı ama bir gün mutlaka gerçekleştireceğiz" sözleriyle eylemi sahiplenerek, buldukları her fırsatta dışarıya-sıcak mücadeleye ulaşmanın yollarını kullanacaklarını belirtti.

Tutsakların özgürlük eylemini hazmedemeyen diktatörlük ise yine gözaltı operasyonları ve baskı yöntemlerine sarıldı. Eylemin ardından esir kampı çıkışında ziyaretçilere yönelen diktatörlük, tutsak yakınlarından; **Çiğdem Güner**, **Aynur Güngör**, **Özlem Özdemir**, **Banu Özdemir**, **Demet Direk**, **Gülşah Çil**, **Zuhal Göçebe**, **Bülent Özdemir**'i, özgürlük eylemi girişimine yardımcı oldukları gerekçesiyle gözaltına aldı.

Gözaltında bulundukları süre boyunca yoğun işkenceye tabi tutulan tutsak yakınlarından **Zuhal Göçebe**, **Fadime Göçebe**, **Özlem Özdemir**, **Banu Özdemir**, **Çiğdem Güner** 11 Nisan Cumartesi günü tutuklanarak esir kampına konuldular.

ESİR TUTSAK AZAD EMİRHANOĞLU DA BEDENİNİ NEWROZLAŞTIRDI

Haber Merkezi: Çanakkale Esir Kampı'nda '98 Newroz'unu tutsak bedenleriyle ateşleyen PKK tutsakları **Sema Yüce** ve **Fikri Baygeldi**'nin direniş çağrısı **Burdur Esir Kampı**'nda da yankısını buldu.

Diyarbakır Ergani nüfusuna kayıtlı 21 yaşındaki PKK da va tutsağı **Welat Azad Emirhanoglu**, tutuklu bulunduğu **Burdur Esir Kampı**'nda, yoldaşları **Yüce** ve **Baygeldi**'den aldığı direniş bayrağını 5 Nisan Salı günü gerçekleştirdiği eylemle daha yükseklere kaldırdı. "**PKK üyesi**" olduğu iddiasıyla 12 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırılan **Emirhanoglu**, 5 Nisan Salı günü, saat 12:00 sularında bedenine sardığı pamuklara yağ döküp ateşleyerek **Newroz'u** selamladı.

Öğle yemeğinin ardından üst katta bulunan tuvalete çıkarak bedenıyla **Newroz** ateşini harlayan **Emirhanoglu**, kendisine ilk müdahaleyi yapan arkadaşlarının idareye haber vermesiyle **Burdur Devlet Hastanesi**'ne kaldırıldı. Vücudunun %30'u yanan **Emirhanoglu**, yapılan üstün körü tedavinin ardından tekrar esir kampına getirildi. MHP'ye yakınlığıyla bilinen doktor **Mete Özmen**'in izniyle esir kampına konulan, göğüs bölgesi ağırlıklı olmak üzere vücuduna ikinci dereceden yanık teşhisi konulan **Emirhanoglu**, geceleyin aniden fenalaşması üzerine tekrar hastaneye kaldırıl-

dı.

Gerçekleştirdiği eylemle ilgili olarak "**Sömürgeciler ve emperyalistler**" başlıklı bir mektup ve not bırakan **Emirhanoglu**, mektubunda; Kürt halkı üzerindeki baskı ve sömürüyü, zindanlardaki tutsakların üzerinde uygulamaya çalışılan her türlü keyfi uygulamayı, kişiliksizleştirme, itirafçılığına, tecrit etme politikalarını protesto ettiğini açıkladı. "**Sema ve Fikri arkadaşların gerçekleştirdiği eyleme bağlılığın bir ifadesi olarak kendimi yaktım**" yazılı bir de not bırakan **Emirhanoglu**, hastane personelinin duyarız ve ilgisiz tavırları nedeniyle arkadaşlarının kendisine daha iyi bakacağını ifade ederek esir kampına geri gönderilmesini istedi. **Emirhanoglu**'nun tedavisi şu an esir kampında kendi arkadaşları tarafından yapılıyor.

GERİLLALAR TOROSLAR'DA

Halkın Günlüğü/İstanbul: Türkiye Kürdistanı'nda ve Karadeniz'de hakim sınıfların tatlı düşlerini kabusa çeviren savaş gerçekliği, gerilla namularının senfonisiyle ete-kemiğe bürünerek **Toros** dağlarında yankılanıyor. Büyük hedefler için büyük bedeller ödenmeye devam ediliyor. Ve düşen bedenler zafere giden yolda geriden gelenlere çağırıyor.

10 Nisan Cuma günü, Antalya'nın **Gebiz Beldesi** yakınlarında **PKK** gerillaları ile faşist Türk ordusu arasında çıkan çatışmalarda 6 **PKK** gerillası şehit düştü.

Gebiz beldesi **Demirciler Köyü** Kapaklı Tepe mevkiinde ve **Manavgat** **Gülendağ** yakınlarında faşist Türk ordusunun yaptığı operasyonda, **PKK** gerillaları ile faşist ordu arasında çıkan yoğun çatışmalarda 6 gerilla şehit düşerken, 2 asker öldü. Çatış-

ışmalarda devletin gerçek yüzü olan **Susurluk** olayını devletin araştırmakla görevlendirdiği **Kutlu Savaş**'ın hazırladığı raporda yer alan, bölgede bir çok faili meçhul cinayetleri planlayan, uygulatan, 20 Ekim 1993 tarihinde **Av. Hüsnüye Ölmez**'in, **Diyarbakır Baro Başkanı Fehmi Güneş** ve **Elazığ Karşıyaka Fen Lisesi**'nde görevli öğretmen **Suphi Koçun**'un öldürülmesi için talimat veren, fakat gerçekleştirilmeyen eylemin planlayıcısı, **Jandarma İstihbarat**'ta **Kerim Binbaşı** olarak tanınan **Antalya II Jandarma Alay Komutan Yardımcısı Yarbay Abdülkerim Kırca** ise yaralandı. Resmi kaynaklar tarafından yapılan açıklamada şehit düşen gerillalar arasında "**Akdeniz Bölge Sorumlusu'nun da bulunduğu, yapılan operasyonlara devam edileceği**" söylenirken, bölgede yaşanan çatışmaların ardından, bazı alanlarda çatışmalar yer yer devam ediyor.

Ayrıca, **Şırnak**'ın **Gabar** ve **Besta** bölgelerinde yapılan operasyon bölgesine indirme yapmak isteyen bir **skorsky** helikopterin, gerillaların açtığı ateş sonucu isabet almasından sonra, aynı gün mühimmat ve asker taşıyan **II-1** tipi helikopter de isabet alarak düştü. **Skorsky** helikopterin isabet alması sonucu, 1 korucu ve uzman çavuş öldü, 8 asker de yaralandı. Aynı gün düşürülen **II-1** tipi taşıyıcı helikopter de ise harekate katılmak üzere bölgeye giden 3 korucu ile çok sayıda asker öldü.

YÇKM VE GRUP MUNZUR'DAN ŞEHİT AİLELERİNE ZİYARET

Haber Merkezi: Yaşamlarını hiç bir tereddüte ve kaygıya yer vermeksizin ortaya koyarak ölümsüzleşen emekçi halklarımızın evlatlarını geride bir miras olarak kalan ailelerini sahiplenmenin gerekliliğine inanan **Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM)** ve **Grup Munzur** şehit ailelerini ziyaret etti.

YÇKM ve **Grup Munzur** bayram tatilinden yararlanarak bayramın birinci ve ikinci günü şehit ailelerini ziyaret ederek, onlarla iletişim kurup sorunlarına ilişkin sohbet etti. Şehit aileleriyle sitemin, duygusalığin, sınıfsal kin ve bilincin sıcaklığıyla kucaklaşan **Grup Munzur** ve **YÇKM**, bundan sonra toplumsal muhalefetin nabzının attığı her alanda tıpkı çocukları gibi ailelerle de buluşmak istemlerini dile getirdikleri ziyaretler, karşılıklı sıcaklığın ve ayrılırken de burukluğun yaşandığı bir ortamda sona erdi.

Saldırı ruhuyla pratiğe yüklenelim!

'98 Mart'ı gerçek anlamıyla Newroz oldu. Memurların 4 Mart'taki Kızılay direnişiyle başlayıp; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle devam eden ve sırasıyla 12 Mart Gazi Direnişi'nin yıldönümü, 16 Mart Be-yazıt şehitleri ve Halepçe Katliamı'nın an-ması, 18 Mart'ta Ankara ve İstanbul'da gerçekleştirilen öğrenci dayanışması ve Newroz kutlamaları... Yedisinden yetmiş-i-ne ölümüne meydan okuyuşun, geniş kit-lelerin muazzam öfkesi ve gücünün yeni-den şaha kalkışı... Tam bir eylem takvimi.

Öyle sıradan, işi başından atan, günü kurtarmaya dönük bir edayla değil; mücadeleyle, öf-keyle ve inatla dolu kavga sah-neleri... Diyarbakır'da, Adana'da, Anka-ra'da, İstanbul'da, Van'da... Gündemin birlikte yakalanması ve devrimci düşünüş politikayı belirlemesi... Bu gelişim, izlenen doğru devrimci taktik ve eylem birlikleri çizgisinden sapmadan ilerlerse, yeni kazanımlarla, mevzilerle tamamlanacaktır. Ve gündemi uzunca bir süre daha belirleye-cektir.

'95 ve '96 yılının sıcak gelişmelerinin ar-kasından görece durgun geçen sürecin '97'nin ardından bu şekilde evrileceği ön-görülmeşti. Sürecin bu anlamda yeniden değerlendirilmesine ihtiyaç duymuyoruz. İç savaşın seyrinde bu tür dalgalanmaların olabileceği ve bunlar karşısında ne tür tak-tik politika ve örgütsel duruş geliştirmemiz gerektiği noktasına vurgular yapmıştık. Bu-rada ele almak istediğimiz şey, bu sürecin içinde sıcaklığına yaşanan-yaşanacak olan bazı önemli noktalara dikkat çekmek ve duruşumuzu somutta geliştirmek.

Şubat ayının son günlerinde "kılık-kiyafet" genelgelerine dönük yaşanan süreçte dev-rimci öğrenci hareketinin hazırlıksız yaka-landığını ve kendiliğindenci pratik sonucu, politikasız kalındığını belirtmiştik geçen sayımızda. Hakim sınıflar bu ucuz genel-geleriyle, gündem değiştirerek ve suni tar-tışmalar yaratarak, önceden kestirdikleri devrimci gelişme ve kabahat kendi inisiya-tiflerine almak istediler. Devrimci öğrenci hareketi, bu karşı-devrimci taktiği boşa çı-karacak ve "sunî"liği hakim sınıflar açın-dan acı bir gerçeğe dönüştürecek gücü ol-masına karşın, taktik esneklik ve hareketli önderlik tarzı gösteremediğinden, en önemlisi bir araya gelip devrimci bir politi-ka geliştiremediğinden kısa bir şaşkınlık yaşadı. Bu şaşkınlık kısa sürdü. Çünkü kimsenin reddemeyeceği devrimci kabahat kendiliğindenci hatti ve savrulmaları en azından sürükleyerek girişte aktardığımız kızgın, kavgalı ve kanlı meydanın ortasına attı-attıyor-atacak...

Bu zemin, tüm politik renkleri canlandır-a-cak, reformistlere, oportünistlere bile kan verecektir; bu meydana söz sahibi olma-ya ve işlevlerini yerine getirerek mücade-lenin devrimci hattını saptırmaya çalışa-caktırlar. Bir yandan devrimci-reformist ayrımı netleşirken, bir yandan sloganlar, söylemler ve öneriler birbirine karışacak, karıştırılacak; kitlelerin (sadece kitlelerin mi?) kafası bulandırılmaya çalışılacaktır. Buna rağmen şu unutulmamalıdır; tam da bu süreçlerde devrimci politika eğer karar

lı bir şekilde ve her türlü oportünizmden annarak savunulursa, kitlelerle çabuk, ko-lay ve sağlam bağlar kurar. Bu yüzden her türlü kafa karışıklığını ve bu yönlü çabaları bertaraf eder ve devrimci politika ile refor-mist politika arasındaki ayrım çizgisini ka-lınlaştırır. Bizim dikkat çekmek istediğimiz noktalardan birisi de budur.

Hatırlanacağı gibi, '96 yılında, özellikle Ölüm Orucu direnişinin görkemli zaferi, birçok devrimci, sosyalist yayının sayfala-rını "birlik" övgüleriyle doldurdu. '94'ün sonunda başlayan ve '95' te herkesin dilin-de dolaşan "birlik" çağrıları çeşitli teorik açıklamalar ama en çok da mücadelenin ihtiyacı ve zorunluluğu olarak doğru bir şekilde (farklı modellerle) savunuldu. ÖDP, çeşitli reformist çevrelerin birlik merkezi olurken, ('95'te seçim) ittifaklar, protokoller, birlik görüşmeleri somut adımlar olarak sunuldu ve tartışıldı. Dağ-daki, sokaktaki, anıdaki kısacası kavga alanlarındaki eylem birliklerine gülcük-lerle gösterişli kıyafetler giydirilmeye çalışıldı. Geçmişin olumsuz "birlik deneyimle-ri"nden dersler çıkarıldı. Eski hatalara düş-meme konusunda alabildiğine yazıldı ve çizildi. Kentlerde, köylerde devrimcilerle daha çok buluşan ve devrimci güçlerle kaynaşan ve devrimci politikanın önderli-ğinde kan ve can olan kitleler de birlik is-temini, kuruluş ve iktidar özlendirmeleri be-raher dile getirdiler. Bu istem, bu süreçte kısa zamanda politik sömürü aracı haline getirildi ve "halk artık kavga istemiyor, bir-lilik istiyor, güç istiyor" vs. denilerek "bir-lilik" tartışmaları "mücadelenin ihtiyacı ve zorunluluğu"nun gerekçelendirilmesinde baş köşeye oturtuldu. İşçi sınıfının ve emekçi halk katmanlarının, Kürt ulusunun kaderini belirleme mücadelesini ve hakla-rını da içine alarak mücadele alanlarında dile getirdiği bu haklı ve yerinde istek, de-diğimiz gibi bolca "irdelenerek" (!) ve tah-lil edilerek (!) deyim yerindeyse kutsallaştırıldı.

Önemli bir konu olduğu için ayrıntısını ayrı bir yazıda ele alacağımız bu sürecin olumlu ve umut verici tablosu, kendiliğ-in-den kitle hareketlerinin '97 yılında görece gerilemesiyle tersine çevrildi ve aynı sayfa-lar sanki onca şey yaşanmamış gibi ucuz sen-ben polemikleriyle dolduruldu. Ölüm Orucu'nun yıldönümünde yapılan tartış-maların ibret olsun diye yeniden okunma-sını öneririz. Gülen gözler ve yüzler, çalık kağıtlara ve sinirden titreyen dudaklara dö-nüşürken, "birlik olma" nedenleri, "birlik olamamanın" gerekçelerine döndü.

Mart ayı, belirttiğimiz şekliyle hızlı bir giriş yaptı ve "birlik" tartışmaları gene olak olak yukarıdaki olumsuz tablonun yerini alma-ya başladı. Anlaşılabileceği üzere, bu tartışma-ların arkasındaki, iç savaşın dayattığı pratik zorunluluk ve buna bağlı olarak "halkın birlik istemi"dir. Küçük burjuvalar, kaygı-lar ve tutarsızlıklarla her ne kadar gösterişli ve abartılı yaklaşırlar da ve konuştuklarına oranla daha az pratik yanışım gösterele-r de, bu ihtiyacı dile getirmeleri dahi hiç ol-mamasından iyidir ve olumludur elbette.

Halk savaşının stratejik savunma dönemin-de, kızıl siyasi iktidar mücadelesi olgunlaş-tıkça ve geliştikçe, diyalektik olarak eylem

birlikleri de bu gelişime bağlı biçimde devrimci rotada kalıcılaşarak, kurumsalla-şacaktır. Kısa, dönemsel birlikler, giderek uzun bir taktik evreyi kapsayacak, son adı-mında ise mücadelenin şartlarına göre şimdiden kesin olarak belirleyemeyeceği-miz bir biçimde "halkın devrimci birlikleş-cephe"ne evrilecektir.

Partizan gençliğin politik tutarlılığı, bu perspektifi kavrayıp içselleştirmesiyle ilin-tilidir. Gelişmeler, bu son söylediklerimizi doğruladığından, bugün, soyut birlik tartış-maları gündemimizi işgal etmemelidir. Bi-zi asıl düşündürmesi ve meşgul etmesi ge-reken şey, sürecin tahlihi ve-somut denk düşecek taktik politika üretimi olacaktır. Devrimci politika, belirlenip ısrarlı bir şe-kilde uygulandı mı, kendi birliğini en geniş şekilde yaratacaktır. Bu noktada ilkeleri-miz de berrak ve sağlamdır. Bu soyut bir belirleme değildir. Bugün tüm parti ve ör-gütler bu tespiti kendi haklı açılardan şu veya bu şekilde yapıyorlar. Bu, nedensiz de değil. Çünkü gerçek gerçektir. Ve hele ki iç savaş; görmek, duymak ve bilmek is-temeyenlere bile gerçekleri dayatır, ama öyle ama böyle... Sorun bunun neresinde yer alınacağıdır.

Bu süreçteki politikamızı son gelişmelerle birlikte kısaca tekrar edelim. Kitlelere so-mut hedefler göstermeli ve bunu en yalın biçimiyle ifade etmeliyiz. Bu noktada faşist diktatörlüğü hedef göstermek ve parçala-nıp yıkılması zorunluluğunu kavratmak her dönem ertelenemez ve vazgeçilemez sloganımızdır. Bununla beraber somut ikti-dar alternatifimizi de göstermek zorunlu-luğumuz var ki, bu stratejik dönemdeki slo-ganımız "Kızıl Siyasi İktidarlar"tır. Temel mücadele biçimi de her zaman ısrarla be-lirttiğimiz gibi "Kıyılı Gerilla Savaşı"dır. Stratejik-taktik hedefimiz ise (tüm öncü güçlerinin önüne konduğu gibi gençliğinki de) "şovenizm"dir. Bu hedefler, her somut durumda ustalıkla birleştirilerek özgöldeki durumla bağ kurulmalı; hedefi, istemi ve eylemi net olarak ifade etmelidir. Bunların örneklerini daha önceleri açtığımızdan de-taylandırmıyoruz.

Devrimci öğrenci hareketi, kaderini, gele-ceğini ve kurtuluşunu işçi-köylü temel itti-fakında birleştirmeli ve bütünleşmelidir. Bu birleşme ve bütünleşme olmadı mı, ister kampüs sınırları içerisinde olsun, ister onu biraz aşarak sokağa taşmış olsun, ge-rek kadro yapısıyla ve gerek kiteselliğiyle; kendi içinde bir süre sonra kısırlaşır ve her dönem yeniden başa almak zorunda kalır. Bu açılım yaratılmadan oluşturulacak öz-örgütüllükler ne kadar gelişirse gelişsin ve bu gelişmişlik içerisinde devrimci bir rol olsa da, bir süre sonra tasfiyeye uğrayacak veya sönecektir-yada aynı anlama gelen koflaşma yaşayacaktır.

Devrimci öğrenci hareketinin "şovenizm" taktik yönelimine bağlı olarak gözönünde bulundurulması gereken bir diğer önemli nokta da, bu yönelim içerisinde doğal ve hazır müttefiki olan Kürt ulusal hareketiyle ve özgölde Kürt yurtsever öğrenci hareke-tiyle ilişkisidir. Burada hedef, öncünün ba-gimsiz doğru politikalarıyla ve pratikte ezi-len ulusa güven verici bir şekilde, "ulusun kendi kaderini tayin etme hakkı mücadele-

sinde" hem demokratik, hem de bugünkü duruşuyla devrimci görevleri yerine getir-mektir.

Politikamızın genel hattını bu şekilde belirledikten sonra biraz da ajitasyon ve propaganda araçları ve eylem biçimleri üzerinde duralım.

Öncelikle kavranması gereken şudur: Yu-karıdaki stratejik-taktik politikamıza uy-gun ve bunu en iyi şekilde ifade edecek olan hiçbir mücadele aracını ve eylem bi-çimini ilkesel olarak baştan, önyargılı şe-kilde reddetmeyiz. Bu, aşınmış, ve artık statüko yaratmış mücadele araçlarını ve eylem biçimlerini kapsamıyor, hatta red-dediyor.

İkinci olarak, hiçbir eylemde, ajitasyon ve propaganda araçlarımızı "medya" belirle-memelidir. Son yıllarda büyük ve gösterişli pankartlar, tek tip elbiseler, uygun adım yürüyüşler moda deyimiyle "şova kaçan" bir tarzda küçük-burjuva yapılanı sarı-maladı.

Pankartlarımızı "helikopterden çekim" ya-pılacak diye büyük, yürüyüşümüzü medya tartışacak diye uygun adım yapmak zorun-da değiliz. Bu tip küçük-burjuva gösteri-şinden kaçarken; pankartlarımız kitlelerin görebileceği kadar büyük ve rahat okun-ması, anlaşılması için düzgün olmalıdır. Bağimsiz duruşumuz ve eylem güvenliği-miz için yürüyüşümüz disiplinli ve koord-neli olmalıdır. Bizi ifade eden temel sem-bollerimiz bayrak, flama ve önder yoldaş-larımızın, şehitlerimizin resimleri, özenle ve eylemlerin içeriğine uygun olarak ha-zırlanmalıdır. Bu konulara gerekli ciddiye-tin gösterilmesi şarttır.

Bunlardan daha da önemlisi: Süreç, sıcak ve militan çatışmalar sürecidir. Eyleme is-ter izin verilsin, ister verilmesin; ister bir saldırı ve dağıtma olasılığı olsun veya ol-masın; bizler eylemin güvenliğini almalı ve bunu alabildiğince kitleye benimsete-bilmeliyiz. Çatışmak için her zaman poli-sin, askerinin veya sivil faşistlerin saldırısı beklenmemelidir. Gerekirse saldırıyı uy-gun bir anda biz başlatmalıyız. Bu nokta-da, eylemin içeriğine ve bileşimine uy-gun olarak en yüksek askeri hazırlık mutla-ka olmalıdır. Çatışma sadece bir öncü gru-ba değil, mümkün olan en geniş kitleye sa-hiplendirilmelidir. Ve buna önderlik edil-melidir. İster salt biz olalım, ister eylem birliği olsun, inisiyatifli, kararlı ve esnek özelliklere sahip bir eylem komitesi mutla-ka oluşturulmalıdır ve bu komitenin az ön-ce sıraladığımız özelliklere bağlı olarak, "tartışmak" için değil, karar almak ve uy-gulamak-uygulatmak için olduğu unutul-mamalıdır.

Devrimci öfkenizin ve sınıf kininizin önü-nü kapatmayın, dizginlemeye kalkmayın, aşırılık yapacak diye korkmayın! Birakin, o size hedefi gösterecektir: Hileri devirir-ken karıncayı incitmeyecektir. Kısacası, hiçbir şeyin, hiçbir silahın yoksa dahi, önünde bir kaldırım taşı var; sökecek mi-sin?...Ve ötesi: Her taş atımında alazlanan yüreğini dağıdaki isyan ateşine atmaya, dü-şenlerin silahını kuşanmaya koşacak mı-sın?... Unutma: Şimdi tüm pusatları kuşan-manın vaktidir!..

Bir grev direnişi ve "Esnek Çalışma"

Birleşik Metal İşçileri Sendikası üyesi 217 işçi, Topkapı Cam-İş Makina Kalıp Fabrikası'nda üç ayı aşkın bir süredir grev yapmaktadır. Sözü edilen fabrikanın patronlarınca dayatılan "esnek çalışma" yöntemine karşı işçilerin başlatmış olduğu bu grevi salt direnişteki işçilerin sorunlarıyla sınırlı tutmamak gerekir. Çünkü bu, eylemdeki işçilerin hedefleri dahilinde uygulamaya koydukları tavrı daraltmak, Cam-İş Makina Kalıp Fabrikası'nın patronlarınca gündeme getirilen ve işçilere dayatılan bu saldırının mevcut sistemle olan ilişkisini görmemek, "esnek çalışma"nın makina kalıp fabrikasında uygulanmasının başarısı paralelliğinde daha da yaygınlaşmasına yaratacağı zemini kavramamak ve "esnek çalışma" ile formüle edilen bu politikanın işçi sınıfının yaşamsal, sosyal, ekonomik haklarına arzettiği tehlikeyi yorumlayamamakla eşdeğer olur. Çünkü Cam-İş Makina Kalıp Fabrikası'nda çalışan işçilerin bu eylemi, ülkemizde çoğu zaman olduğu gibi, işverenle ücret ve sosyal haklar nezdinde doğan bir anlaşmazlıkta, üretimden gelen güçle verilen cevapla sınırlı değildir.

Bu eylem; işçi sınıfının geçmişten bugüne yürüttüğü mücadelenin bir meyvesi olarak elde ettiği az-çok kazanımlara ve "esnek çalışma" politikası adı altında patronların "ücretin yeniden tanımlanması" saldırısına karşı örülmüş bir barikattir. Bu anlamda sorun sadece Cam-İş Makina Kalıp Fabrikası işçilerinin sorunu değil, Metal-İş işçileri başta olmak üzere (süreç itibarıyla birincil olarak bu politikaya hedef olmalarından dolayı) ülkemiz çalışan kesiminin genel bir sorunudur. Zira bu politika, ileriki süreçlerde ülkemiz genelindeki işyerlerinde ve işkollarında uygulanması, yaygınlaştırılması düşünülen bir politikadır. Özelleştirme, taşeronlaştırma vb. gibi uygulamalarının yanında daha da kapsamlı hale getirilecek, işçi sınıfına yönelik saldırı cephesinde sonuçlandırılacak olan hak gaspları operasyonunun ilk elden kalıp fabrikası işçilerine bir yansımasıdır. Buradaki başarı derecesine göre de, yaygınlaştırılması için bir veri elde edilmek istendiği, özelde işverenlerin genelde de hakim güçlerin hesapladığı bir başka yöndür. Bundan dolayıdır ki, ülkemiz işçi sınıfı, Cam-İş Makina Kalıp Fabrikası

işçilerinin eyleminin derinliğini anlamak ve önümüzdeki süreçlerde farklı farklı işyerleri ve işkollarında daha da kapsamlı gündeme gelecek olan "esnek çalışma" tarzını düşünerek ele almak, somuttaki bu eylemi böylesi bir zeminde sahiplenmek durumundadırlar.

Bugün "esnek çalışma" formülü ile "ücretin yeniden tanımlanması" olarak nitelendirilen durumun ne anlamı geldiğini ve emperyalist tekellerin uluslararası (aynı zamanda ulusal sınırlarındaki) üretim alanlarında sermayesine sermaye katmak ve işçi sınıfını boğazlamak için gündeme getirdiği "üretimde esnekleşme" politikasını irdelemekte fayda vardır. Zira "esnek çalışmanın" maddi temelini "üretimde esnekleştirilmesi" teşkil etmektedir.

Öz itibarıyla emperyalizm ve geri kalmış ülkelerdeki yedek güçleri (ülkemiz örneğinde bu nitelime komprador-feodallere denk düşmektedir) her olguda azami kar ilkesine göre hareket ederler. Ve en büyük kar alanları, ezilen halkları ve çalışan kesimi boğazladıkları alanlardır. Bu ilkenin zorunlu bir sonucu olarak, özellikle 1970'li yıllarda, emperyalist tekeller kar hadlerinde meydana gelen düşüşü engellemek -en azından hafifletmek- için yeniden yapılanma sürecine girdi. Bu yeniden yapılanma süreci, özelde işçi sınıfını genelde tüm ezilen kesimi olumsuz etkileyen özelleştirme, taşeronlaştırma, esnekleştirme gibi kavramları ortaya çıkardı. Emperyalist tekeller başta olmak üzere, bağımlısı olan ülkelerdeki hakim sınıfların sermayesinde yeni bir birikimin ana modelini oluşturan bu kavramlar, Yeni Dünya Düzeni ve küreselleşme gibi safsatalarla bütünleştirilerek, ezilen sınıf ve katmanların yaşamsal haklarına biçilen kefenin parçaları tamamlandı. Bunun somuttaki anlamı, başta emperyalist sermaye olmak üzere, bunların çıkarına uygun hareket eden sermayeye daha fazla hareketlilik kazandırmak, buna karşılık emek hareketini kısıtlamak, ekonomik-demokratik örgütlülüklerini zayıflatmaktır. Burada esas amacı, işgücü maliyetini alabildiğince düşürmek teşkil etmektedir. Bu mantığın yaşamdaki tezahürü, öncelikle işçi sınıfının, uzun yıllar uğruna bedel ödeyerek mücadele edip kazandığı ve iş yaşamında genel kabul görmüş hakların hakim sınıfların kendi çıkar-

ları doğrultusunda değiştirilmesi ya da ortadan kaldırılmasıdır. Bunun birinci adımını özelleştirmeler, bir yansıması olarak işsizlik, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi vd. oluştururken, bir diğer adımını da çalışma yasalarının ve üretimin esnekleştirilmesi oluşturmaktadır. İkinci adım olarak ifade ettiğimiz biçim, üretimin verimini düşürmeden emeği daha da yoğunlaştırarak işçiyi çalıştırmakta, az sayıdaki işçiden fazla üretim elde etmektedir. Ve bu yöntemle büyük işletmelerde işçi sayısını düşürmenin yanında, Organize Sanayi Bölgeleri (OSB), küçük ve orta ölçekli işletmelerde fason üretim, taşeronlaştırma yoluyla, her türlü sosyal haktan mahrum olarak kötü koşullarda çalıştırılan işçilerden düşük maliyetle emekle istediği üretimi elde etmektedir. Bu politikayı saldırı cephesinde mevzilelendirirken, ideolojik altyapısında "sınıflar arası çelişkiler ve savaşmalar artık ortadan kalkmıştır" safsatasıyla oluşturmaktadır. Bu iki yönlü saldırı işçi sınıfının aleyhine hayata geçirilmektedir.

"Esnek çalışma" olarak formüle edilen bu saldırının önemli bir ayağı, iş yasalarının buna uygunluk arzedecek şekilde çalışan kesimin aleyhine değiştirilmesidir. Ülkemiz koşullarında bunun, 12 Eylül AFC'si zihniyetiyle doruk noktaya ulaşmış, işgüvenliği, örgütlenme ve sosyal haklar vb.lerine yönelik saldırılarla oluşturulan iş yasası ve çalışma kanunlarının işverenler açısından alabildiğince olumlu, işçiler açısından daha da olumsuz bir biçimde değiştirilmesi anlamına geldiği hesaplanırsa, durumun vahametinin daha açık bir şekilde farkına varmış oluruz. Yani esnek üretim ile çalışma yaşamının işveren lehine değiştirilmesi sorunun bir ayağı iken, buna uygun "yasal" düzenlemeler de sorunun bir başka ayağıdır. Bu yasal düzenlemeleri meşru zemine oturtmak için hareket noktasını; çalışma barışı, iş hayatında ve yasalarında esneklik, verimliliğe dayalı ücret politikalarını, üretimi verimli kılan, ülke ekonomisine yarar sağlayan uygulamalar kategorisine sokarak; iş uyumsuzlukları, çeşitli iş gücü piyasa kıtlıkları, ücret-verimsizlik bağıntısızlığı, örgütlenme-hak arama eylemliliklerinin ise üretimde verimsizlik, ülke ekonomisine zarar veren uygulamalar olduğu aldatmacası üzerine oturtmaktadır. Bu safsa-

tanın en kısa tanımıyla pratikteki anlamı şudur: Sırasıyla, emperyalizm ve ülkemiz hakim sınıflarının daha özde de işverenlerin çıkarı "ulusal çıkarlar" adı altında bütün toplumun çıkarları olarak öne sürülmekte ve bu doğru olmayan betimlemeyle işçi sınıfının haklarını almasının tek silahı olan üretimden gelen gücü elinden alınarak işverenin tüm yaptırımları altında köle gibi çalıştırılması hesaplanmaktadır. İşe almadan işçi çıkarmaya, çalışma süre ve koşullarından sözleşmelerin uygulanmasına kadar çalışma yaşamının temel normları, hakim güçlerin çıkarlarına daha rahat hareketlilik kazandırma adına parlak sözlerle ortadan kaldırılmaktadır. Bu parlak sözlerden biride, çalışma sürecinin esnekleştirilmesiyle işçinin bireysel "özgürlüğü" artacağı söylemidir. Çalışma yaşamının esnekleştirilmesi sonucu, işçilerin çalışma sürelerini kendilerinin belirleyeceği, üretimle ilgili yönetime katılarak "endüstriyel demokrasinin" gelişeceği gibi parlak lafların altındaki gizli gerçek; kuralsızlığın, işsizliğin, aç kalma ve yoksullaşmanın daha da boyutlanmasıdır.

Standart çalışma biçiminin ve şartlarının değişmesi de, "esnek çalışmanın" başka bir sonucudur. Rekabet zorunluluğu, teknolojik gelişim gibi gerekçeler öne sürülerek istihdam alanlarındaki standart çalışma biçimi bozulmaktadır. Bunun yerine kısmi süreli (part-time) çalışma, kaçak işçilik, eve iş verme, taşeron işçiliği ve işçi kiralama gibi standart olmayan yeni biçimler ortaya atılmaktadır. Günlük veya haftalık kısa süreli çalışma ve buna göre ücret ödeme, aradınların işverenin istemi doğrultusunda kullanılması veya kaldırılması, işçiyi belirlenmiş iş ve görevi dışında çalıştırma serbestisi, ücretsiz izin uygulaması, toplu sözleşme yasaları karşısında işverenin bağımsızlığı, işçiyi işletmenin başka bir bölümünde ya da bölgede çalıştırma gibi olumsuzlukları sıralamak mümkün. Türkiye'de özellikle tekstil ve organize sanayi bölgelerinde bu tür uygulamalar daha da yoğunlaşmış durumdadır. Ve bu durumun genel çalışma yaşamı haline getirilmesi, işverenlerce özlemi duyulan olgudur.

"Esnek çalışma" gibi bir sonucu doğuran ve işçi sınıfına saldırının merkezi olan "üretim sürecinin esnekleştirilmesi" olgusunu da açarak konuyu irdelemek gerekir. Zira, "esnek

çalışmanın", üretim sürecinin esnekleştirilmesinin bir sonucu olduğunu görebilmek, kavramak, sorunu anlamamız açısından önemlidir.

"Üretimin esnekleştirilmesi", yeni teknolojilerin iş yaşamına girmesi ile birlikte emperyalist tekellerin bu durumu kendi çıkarlarına göre biçimlendirmesinin bir sonucudur. Bu üretim şekli ile birlikte kitlesel üretimin yerine, artık yalın üretim teknikleri uygulanmaya başlandı. Ve bu üretim yöntemi uygulamaya konuldu. Önceleri üretimin sonunda yapılan kalite kontrolleri, artık üretimin her anında yapılmaya başlandı. Ürün kalitesinin sürekli kontrolünü sağlamak için, "Toplam Kalite Yöntemleri" uygulaması benimsenirken, işyerlerinde kalite çemberleri oluşturuldu. Artı-değer miktarını maksimize etmek için, emek sürecinde işin yoğunluğu böylece artırılmış oluyor. Bununla, emeğin bilgi, beceri ve yargılarına bağımlılığı en aza indirgenerek makinalar ve iş metodlarının geliştirilmesi amaçlanmaktadır. Yirminci yüzyıla gelindiğinde, bu düşünce hızla büyüyen kapitalist işletmelerde giderek karmaşılaşan emeğin kontrolünü sağlamak için, Taylorist iş yönteminin ortaya atılmasını beraberinde getirmiştir. Emperyalist tekeller Taylorist iş yöntemiyle, işçiyi her türlü beceriden, üretim bilgisinden ve zihinsel faaliyetten kopararak tüm kontrolü elinde toplamaya çalışmaktadır. İşçi yalnızca makinanın basit bir uzantısı olarak, her parça işi nasıl ve ne kadar sürede yapacağını emirlerinin verildiği bir "makina" olarak görülür. Yüksek ürün miktarının tüketilebildiği pazarların varlığına bağlı olarak 2. emperyalist paylaşım savaşı sonrası kapitalist üretim tarzına adını veren Fordist kitle üretimi, dünya kapitalist sisteminin 1970'li yıllardaki krizi sonucu yeniden biçimlendirilme ihtiyacını gündeme getirdi. Çünkü bu dönemlerde, uluslararası pazarlarda rekabet şiddetlenmiş ve gelişmiş ülkeler, istikrarsızlaşan pazarlar karşısında hem kendi iç pazarlarını koruma, hem de geri ülkelerdeki pazarlardan pay kapma yarışına girmişlerdir. Fordist kitle üretiminin değişen pazar koşullarına göre, daha küçük kümeler halinde üretimi sağlayacak biçime dönüştürülmesi, yalın üretim olarak karşımıza çıkmaktadır.

İlk olarak Japonya'da geliştirilen Yalın Üretimi başlıca üç ana ilke ile tarif edebiliriz.

Birincisi; Toplam Kalite Yöntemi Biçimidir. Üretimde hatalı ürünü daha ortaya çıkmadan önlemek, dahası tamamen ortadan kaldırarak sıfır hatalı üretim sağlamak için her işçi yaptığı işin kalitesinden sorumlu tutulmakta-

dır. Ve kalite kontrolü her aşamada bütün işçilere yapılmaktadır. İşletmenin tüm üretiminde kaliteyi yükseltmeyi hedefleyen bu sistemde, emek yoğunlaştırılmakta, "israflar" azaltılmakta ve verimlilik artırılmaktadır.

İkincisi; Tam Zamanında Üretim Yöntemidir. Genel anlamda bütün hammadde, ara girdi veya yarı mamüllerin üretim sürecine tam gerekli zamanda ulaştırılıp, stoklamaya gerek duymadan hemen üretime sokulması anlamına gelmektedir. Bununla maliyetler alabildiğince aşağı çekilmekte, bir bölümde bitirilen iş hemen diğer bölüme aktararak üretime bir akışkanlık kazandırılmaktadır. Üretim aşamasında ortaya çıkan hatalar hemen bir sonraki bölümde farkedilmektedir. Üretimde sağlanan bu akışkanlıkla, bir işçi artık belirli bir işi değil, birçok işi yapar duruma gelmektedir.

Üçüncüsü; Kalite Kontrol Çemberi Yöntemidir. Hesaplanan bütün bu sistemin iyi çalışabilmesi için işçiye yetki, sorumluluk ve inisiyatif verilmektedir. İşçilerin üretkenliğini arttırmak, üretim, deneyim ve bilgilerinden yararlanmak için bizzat işçilerden kalite kontrol grupları oluşturulmaktadır. Bunlar bir yandan üretime aktif olarak katılırken, diğer yandan üretimde çıkan hataları, eksikleri direkt giderme yöntemine göre yönlendirilmektedirler. Özcesi, işçinin zihinsel gücünden de yararlanarak, emek yoğunlaştırılmakta ve emeğin üretkenliği artırılarak düşük maliyetle ürün elde edilmekte, verimlilik artırılmaktadır. Kalite çemberleri aynı zamanda işçiler içinde bir rekabet ortamı yaratmakta, zaman içinde işçi sınıfının en basit örgütlülük biçimini dahi ortadan kaldırmaktadır. Bu yolla işçiler üretim alanlarında yaşamsal haklarıyla ilgili çıkan sorunları kendi özgücü ve örgütlülüğüyle çözüm yöntemine gitme yerine, işverenle diyalog ve işbirliği içinde bir "çözüm" salık verilmektedirler. Ve devamında işkolu bölümü sendikacılık anlayışı, işyeri düzeyine çekilmeye çalışılarak, dayanışma gibi önemli bir kavram işlevsiz kılınmakta, işçinin hareket alanına gem vurulmaktadır.

Bütün bunların kapsamı olan yalın üretimin sonucunda çalışma süreleri uzatılmakta, işin yoğunluğu artırılarak işçiler üzerindeki sömürü katmerleştirilmektedir. Örgütlenmenin ortadan kaldırılması ve her türlü güvenceden yoksunluk, işçilerin kötü koşullarda çalışmasıyla biçimlenen bir sonucu doğurmaktadır. Verimlilik artışı üzerine kurulan bu sistemde, işçinin bunun karşılığında aldığı, açlık, sefalet, yoksulluk ve haddinden fazla çalışmadır.

Emperyalist tekellerin çıkarlarının bir yansıması olarak "Esnek Üretim" ülkemize yansımalarının izlerini görebilmek mümkün. Fakat ülkemizde gelişmiş teknolojinin sınırlı olması, bu üretim biçiminin yaygınlaştırılmasının önünde bir engel teşkil etmektedir. Emperyalist sermayenin ve komprador sermayenin yoğunlaştığı bazı istihdam alanlarında yalın üretimin belli oranda uygulandığı gerçeği de yadsınamaz. Örneğin Koç ve Sabancı gibi büyük holdinglerde bu üretim tarzı "Kalite Çemberleri" oluşturulacak şekilde düzenlenmiştir. Fakat ülkemiz özgülünde yalın üretim tarzının işverenlerin istediği düzeyde yaygın olmaması, çalışma yaşamını işçi sınıfı aleyhine etkileyecek olan "esnek çalışmanın" yaygınlaşamayacağı veya olmadığı anlamına gelmez. Hakim erk, çıkarlarına denk düşen bu politikayı, işçi sınıfını yoğun bir biçimde sömürmek, üretim alanında emeğin maliyetini daha da düşürmek için uygulamaktadır. Ve esnek çalışma yöntemiyle, emek ile sermaye arasındaki çelişkiler ortadan kalkmış safasatasıyla, örgütlenme, mücadele gibi sınıfın meşru hareketi yok sayılmaya çalışılmakta, bu yolla çalışma koşulları daha da ağırlaştırılmaktadır. Nitekim 12 Eylül'le birlikte emekçilere dayatılan ağır iş yasalarının, esnek çalışmaya hizmet edecek şekilde daha da ağırlaştırılması çalışmasının bazı işveren kurum ve kuruluşlarınca dillendirilmesi, kısmi olarak bazı yerlerde de uygulanmaya sokulması bu mantığın en açık örneğidir. Cam-İş Makina Kalıp Fabrikası işçilerinin somutta karşı karşıya kaldıkları durum da "esnek çalışma" politikasının bir yansıması olarak gündemimize girmektedir.

MESS gibi bir işveren kurumunca dayatılan bu politikanın özünü, işverenin, işçiye "sadece çalıştığı saatler" için ücret ödemesi teşkil etmektedir. Yani izin ücreti, hafta sonu tatili, ikramiye, fazla mesaiye ek ücret, bayram vb. gibi izinlerin ücreti toplamı olarak ülkemizde zaten sınırlı olan sosyal haklar ve iş güvencesinin yok edilmesidir. Burada patronun temel felsefesi de, "ben sadece işçiye tezgah başında çalıştığı süre için ücret ederim. Haftasonu tatilidir, bayramdır, doğum ve ölüm izinleridir, çocuk iznidir, fazla mesaiye ek ücrettir, bunlar beni ilgilendirmez" temelinde şekillenen bakış açısıdır. Bunun önümüzdeki sürece denk düşecek anlamı, bu tür uygulamaların daha da yoğunlaştırılması ve akabinde günlük 8 saat çalışma, haftalık 40 ya da 45 saatlik iş gününün ortadan kaldırılmasıdır. Zira bu durum bugün işveren çevrelerince sesli bir biçimde düşünülmektedir.

Özcesi, sorun yalnızca Cam-İş Makina Kalıp Fabrikası işçilerinin sorunu değildir. Son birkaç yıldır patronların yayın organları ve platformlarında dile getirildiği gibi hedeflenen, esnek çalışmanın önemli bir unsuru olan iş saatlerinin "esnekleştirilmesi"ne giden yolun böyle bir noktadan açılmasıdır. Demek ki MESS'in tutumunu Cam-İş'in özgülünde bütün patronların tutumu olarak ele almak gerekir. Örneğin MESS'in yakın süreçte TİS'e oturacağı Birleşik-Metal, Öz Çelik-İş, Türk-Metal işçilerinin görüşmelerinde böyle bir noktada anlaşmazlığın doğması ve iş saatlerinde "esnekliğin" dayatılması büyük bir olasılıktır. Aynı biçimde büyük işletmelerde bu sebepten dolayı görüşmelerin tıkanması, hiç de sürpriz olmayacaktır.

Genel anlamda işçi sınıfını bekleyen bu tehlikeden dolayı, sınıfın yüzyıllar önce mücadele ile elde ettiği bu kazanımları geri almak isteyen işverenlerin bu tavrına yek vücut olarak karşı koyması işçi sınıfının belirleyici hareket tarzı olmalıdır. Çünkü bu tutum yalnızca işverenlerin değil, sınıfı ezmenin aygıtı olan devletin ve işverenlerin genel bir tutumudur. Parça parça işyerlerinde açılacak bir delik, bu yöntemin bir kanser gibi yayılmasına örnek teşkil edecektir. Bu nedenle makina kalıp işçilerinin kazanması ve bu kazanımlarına yönelecek her saldırıda yine direnişlerle öne taşınması önemlidir. Bunu sağlamak için, öncelikle tüm işçi sınıfı ve çalışan yelpazenin pratikteki bu direnişi fiili olarak (salt basın açıklamaları ve destek ziyaretleri yeterli gelmez) desteklemesi ve eylemlerde dayanışma içinde olması gerekir. Nasıl ki patronlar işçi sınıfına saldırırken birleşiyorlarsa işçi sınıfı da bu saldırıları birleşerek göğüslemelidir. Gerek özgül eylem ve taleplerimizde olsun gerek genel eylem ve taleplerimizde olsun "esnek çalışma" yönteminin bir yansıması olan Cam-İş işvereni- nin bu yaptırımını gündemimize taşımayı ve bu uygulamaların sistemle olan ayrılmaz bağlarını deşifre etmeyi mücadelemizde önemli bir karşı-koyuş aracı haline getirmeliyiz.

Özelleştirme, taşeronlaştırma, kamu emekçilerinin sendikal örgütlülük hakkının gaspı vb. gibi işçi sınıfına yönelen bütün saldırıların mevcut sistemle olan bağını görüp, mücadelemizde bu saldırıları karşı-koyuşun araçları haline getirip, meselelerin özü olan sisteme yöneldiğimiz oranda, eylemlerimiz ve direnişlerimiz anlamlılaşır, bizi kurtuluşa taşır. Eylemlerimizi yorumlamak ve hareket tarzımızı böyle ele almak, ezilen halk katmanları için bir zorunluluktur.

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKL

TKP(ML)'nin kuruluşu, askeri faşist diktatörlüğün "balyoz hareketleri" ve azgın karşı-devrimci terör ortamında, gizli devrimci faaliyet içinde gösterişsiz biçimde gerçekleşti. Şafak revizyonizminden bağlarını kopararak, son derece ağır objektif koşullar içinde bu hareketi başlatanlar bir avuç insandı. İktidar sahipleri, açılan bu bayrağın kendileri için ne kadar "tehlikeli" olduğunu hemen farkettiler.

Onlar, son yıllarda Amerikan emperyalizmine kan kusturan "Çin ve Vietnam kızilları"na benziyorlardı. "68 kuşağının" güçlü anti-emperyalist ruhunun, özellikle Amerikan emperyalizmine karşı böylesine keskin proleter bilinç ve inisiyatif dönüştürülmesi, onlar için felaketti. İktidara akıl hocalığı yapan Amerika Birleşik Devletleri'nin CIA uzmanları bu "tehlike"nin gizlilik içinde sessizce bertaraf edilmesini istiyorlardı. Bu "tehlikeli" düşüncelerin kitlelere ulaşmasına izin verilmemeliydi! Onlara göre bu mümkündü: Çünkü bu bayrağı açan insanların hiç birisi varlıklı ailelerden gelmiyordu, hepsi yoksul işçi ve köylü çocuklarıydı; büyük maddi imkansızlıklar içinde harekete giriştiklerini biliyorlardı. Üstelik içinden geldikleri Şafak revizyonistleri de onların görüşlerini özenle gizliyor ve onları "kariyerist", "mevki düşkünü", "maceracı", "bölücü" bir "hizip" olarak tanıtıyorlar ve bu arada önderlerini deşifre ediyorlardı. Gizlilik ve ağır faşist terör ortamında örgütsel ayrışma yavaş ilerlediği gibi, kitlelerle bağ kurmakta da bir dolu engel ve tehlike mevcuttu. Kısacası, her şeye sıfırdan başlamak durumundaki bir avuç insanın giriştiği hareket daha filiz halindeyken, kitlelerle bağ kurmasına olanak verilmeden bertaraf edilebilirdi. Neden olmasın? Devlet, onların, köylülerden "kara lastik", "av tüfeği", birinci dünya savaşından kalma ilkel silahları topladığını, dinamitlerle karakollara karşı eyleme giriştiğini bilmiyor muydu? Giriştikleri tarihsel eylemde görüşlerinin sarsıcı etkisinin bilincinde oldukları halde, halka onları bildirmek için can atan, fakat basit yazı ve baskı araçlarına bile sahip bulunmayan bu cüretkar insanların içinde bulundukları imkansızlıkları anlamak için "uzman" olmaya gerek yoktu.

Varlıklarını gösteren her belirti, bıraktıkları her iz, onların imkanları hakkında ipuçlarıyla doluydu. Başta hareketin önderi **İbrahim Kaypakkaya** olmak üzere cuntanın bültenlerinde, kitlelerce kanıksanmış öteki "anarşistler" gibi, ama onlardan farklı olarak sansasyon konusu yapılmadan "aranıyorlar"dı. Giriştikleri eylemler önemsiz haberler olarak geçiştiriliyordu. Kamuoyu, onların ne olduklarını ve ne düşündüklerini çok fazla bilmiyordu. **Deniz Gezmiş** ve **Mahir Çayan**'ların "dağlarda gizlenen arkadaşları" olduğunu sanıyorlardı. İktidar, kamuoyunun bu sanısından memnundu. Düşüncelerinin maddi bir güç haline gelmeden yok edilmesi için ellerini çabuk tutuyorlardı; faaliyet yürütülen yerlerde yoğun özel bir istihbarat ağı örülüyor, ajan şebekesi örgütleniyor, bütün ahlaksız ve hain takımı harekete geçiriliyordu. Nihayet, Parti daha kuruluşunun birinci yılını doldurmadan, önemli kadroları Dersim'in Haydaran bölgesindeki Vartik'te baskına uğradı. **Ali Haydar Yıldız** bu çatışmada yaşamını yitirdi, Partinin kurucu önderi **İbrahim Kaypakkaya** yaralı olarak bir süre sonra ele geçirildi ve faşist işkence uzmanlarına karşı yalnız halklarımıza değil, dünya halklarına eşsiz bir komünist direniş destanı bırakarak canverdi.

Evet, "Vartnik" mezrasında, biri "ölü" diğeri "yaralı" sadece iki kişi "ele geçirilmiş"ti, diğerleri bölgeden uzaklaşabildiler. Fakat "ölü" ve "yaralı ele geçirilen"ler çok önemliydi. Hem de "tarihte bireyin ro-

lü"nü kanıtlarcasına önemliydi onlar. Nitekim nicel olarak bu çok önemli bir kayıp olmadığı halde Parti büyük sarsıntı geçirdi ve ancak 1978'de yeniden toparlanabildi.

Fakat ülkeyi, emperyalizmin ve bir avuç komprador-feodal işbirlikçisinin sömürü cenneti olarak korumak için, onurlu bir bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin son direniş odağını da en iğrenç savaş yöntemleriyle dağıtan hainler, Nisan Güneşi'nin uyandırıcı aydınlığını yokettiklerini boşuna umut ettiler! Evet, gerçi Partinin "tehlikeli beyni"ni öldürdüler (O, halkların tarihinde ender rastlanan büyük bir kayıptı), kısacık sürede eşsiz deneyimlerin kaydedildiği ve daha da olgunlaştırılmış pek çok yazılı belge, örgütsel döküman saklandığı yerlerde çürüyüp gitti. Fakat hareketin ışığını söndüremediler, o halklarımıza ulaştı ve maddi bir güç haline geldi.

"68 Gençlik Hareketi", devrim tarihimizdeki genel işlevi bakımından, pek çok yönüyle Çin'in "4 Mayıs" gençlik hareketine benzer. Çin'in 1918 anti-emperyalist gençlik hareketi üç önemli sonuca yolaçmıştı:

- 1) Muazzam bir anti-emperyalist yurtseverliğin ulusal çapta kabarıp coşmasına,
- 2) Devrimci hareketin her bakımdan radikalleşmesine; dinsel bağnazlığa, feodalizme, geleneksel tutucu kültür ve düşüncelere, emperyalist tahakküme karşı silahlı isyana varan demokratik bir radikalleşmeye,
- 3) Ülke tarihinin incelenmesine ve devrim sorunlarına, Marksizm-Leninizm'i uygulaması çabasına, sonuçta komünist partinin kurulmasına yolaçtı...

Ülkemizin '68 Gençlik Hareketi de neredeyse tamamen benzer bir durum yarattı. Üniversite gençliğinin, Amerikan emperyalizminin askeri üslerine, "Morisson Sülüman" iktidarına, 6. Filo'ya ve emperyalist şirketlere karşı "Bağımsız Türkiye" sloganı altında geliştirdiği hareket ülke çapında genişledi, demokrasi ve "bağımsızlık" sorununu net biçimde ortaya koydu. Ülkedeki rejimin niteliğini de bütün kanıksanmış düşünce alışkanlığının ötesinde sorguladı; ülkenin üretim biçimi, rejimin siyasal ve sınıfsal niteliği, toprak ve köylü sorunu, Kürt sorunu, toplumsal devrimimizin niteliği ve yolu sorunu yoğun ilgi ve tartışma konusu oldu. Gerçekten tarihimizin daha önceki hiçbir döneminde ülke sorunları bu kadar yoğun tartışma ve araştırma konusu olmamıştı. Bu durum, demokrat aydınları da harekete geçirdi; edebiyat ve sanat alanında, araştırma, inceleme ve tarih alanında pek çok yapıt ortaya çıktı. Gerçek anlamda bir kültürel patlamaydı bu ve ülkemizin ilk "kültür devrimi" küçük çapta gerçekleşmiş oldu.

Ne var ki, her büyük toplumsal hareket, içinde devindiği varlık ortamının kanıksanmış öğeleriyle çatışarak yükselirken, ondan pek çok şeyi miras alarak içinde taşımaya devam

İMİZA YOL GÖSTERİYOR! /2

eder ve bu onun zayıf yanını oluşturur. Fakat bu zaaf asla onun görkemli tarihsel işlevini küçültmez; bu durum, devrimimizin bir ön evresi olarak bir bakıma doğal ve kaçınılmazdır. Nitekim radikalizm, mantıksal özgün hareket şekline ve yüksek eleştirel düşünce biçimine daha sonra anarak ulaşır. Bütün muavazıları dürüstçe kabul etmelidirler ki, TKP(ML)'nin kurucu önderi **İbrahim Kaypak-kaya** bu hareketin tipik zirvesidir. Devrimin kendi doğasına uygun olan, lafı kamında saklamadan ve kekeleymeden devrimci eleştirinin cüretkar ve gözüpek biçimde gidebildiğince gittiği doruktur **İbrahim Kaypak-kaya**... Bu nasıl mümkün olabildi? Yüksek bir halk ve insanseverlik, bağımsız, modern ve mamur bir ülke yaratma isteği, insanlığın sömürsüz-baskısız geleceği hakkındaki samimi bağlılık ve özlem, yaratıcı yetkin bir kafayla birleştiğinde, bu her zaman mümkündür. O, bütün bunların hepsine sahipken, 68'in işçi bir aileden gelen tek lideri olma gibi özel bir avantajı da vardı. Bu, O'nun ülkenin ve halkımızın kaderi hakkındaki büyük siyasi dürüstlüğü ve gerçekçiliğinin sınıfsal temelini oluşturur. O'nun düşüncelerinin gücü karşısında muavazıları kaçamak dövlüş metoduna başvurular, bugüne kadar bile hiçbir eleştirisine yanıt veremeyenler "yaşını" ileri sürerek kendilerini savunma aczine düştüler. Yirmi küsur yaşta genç bir insanın kaşarlanmış eski tüfekleri aşarak ülkenin tarihini ve toplumsal durumunu doğru biçimde analiz ederek hareketin üç bileşeninde (ideolojik, örgütsel ve siyasal) doğru ulaşması gerçekten şaşırtıcıdır. Ancak göğsünde kocaman insancıl bir yürek ve omuzlarının üstünde harika işleyen bir kafa taşıdığını görebilenler "şaşkınlığı" anlamaya ve bilince çevirebilirler! Gerçekten O'nun yaşamını yakından inceleyenler, bu iki şeyin eşsiz uyum halinde O'nda mevcut olduğunu görebilirler.

O güne kadar ülke tahlilinde müthiş bir karışıklık vardı. "Kemalist Bonapartizm'den "Asya tipi üretim tarzı"na, "Prusya tipi içsel kapitalist gelişme"den emperyalizme ilerlilik atfeden "ultra emperyalizm'e, "oligarşik diktatörlük"ten "tefecî bezirgan sermaye diktatörlüğü"ne kadar pek çok farklı tanımlama ve betimlemeler mevcuttu. Aslında, **İ. Kaypak-kaya** dışındaki bütün teorisyenler, ülkenin gerçeği karşısında kafaları karışmakla birlikte, ülkenin "geri" de olsa "kapitalist" olduğu konusunda aşağı yukarı birleşiyorlardı.

Peki gerçekte durum nasıldı?

1970'de yapılan istatistiklere göre (*) 35.605.176 olarak sayılan Türkiye nüfusunun 21.914.075'i köylerde, 13.691.101'i ise kentlerde yaşıyordu. Aslında, "kent" sayılan 67 il, 572 ilçenin önemli bir bölümü de, çevresinde yoğun geleneksel bahçe ve tarla tarımı ile hayvancılığın yapıldığı birer büyük köy görüntüsündeydiler. Sanayi, derme çatma atölye üretimi ve komprador montaj sanayiinden

ibaretti. 887 bucak ve 35.110 köyünde nüfusun %61,55'i yaşıyordu (gerçekte bu %70 civarındaydı). Henüz iktidarı paylaşan binlerce toprak ağası vardı. Yarıcılık, tefecilik, angarya hala sürüp gitmekteydi ve toprak reformu bir türlü gerçekleşmiyordu. 6 yaşın üstündeki 29.273.361 nüfusun sadece 10.404.541'inin okur-yazar olduğu halde 12.817.836'sı okuma-yazma bilmeyen bir toplumdur. Dağlarında hala baskı ve zulüme isyan eden tektük kalmış eşkiyalar dolaşıyordu.

Besbelli tipik yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkedir.

Marks'ın "Asya tipi" üretim tarzını, "köleci, feodal ve Asya tipi" diye ek olarak belirtmesi, feodalizmi Asya'ya özgü biçimini anlatmaktan başka bir anlam içermez. Aşiret mülkiyeti, toprak komünü, merkezî monarşi ve devlet mülkiyeti feodalizmin sadece Asya tipi özelliğini göstermektedir. Bu tezin Marks'ın atfedilmesi mümkün değil, çünkü, Marks zaten belli başlı beş üretim tarzını (ilkel komünal, köleci-feodal, kapitalist ve sosyalist-komünist) belirtmekte ve başka da tarihsel bir "üretim tarzı"ndan söz etmemektedir. Bununla birlikte, merkezi askeri-feodal bir imparatorluk olan Osmanlı devleti; Asya-Avrupa-Afrika kara kıtalarına yayılmış olarak bu üç kıtadaki feodal yapıların sentetik bileşimini yansıtmaktadır. Osmanlı devletinden arta kalan ve bugün üstünde yaşadığımız topraklar, esas olarak Avrupa-Asya sentezi dahilinde daha çok da Avrupa tipik feodal yapılarına uygun ilerlemiştir. Merkezi askeri-feodal devletin niteliğine uygun olarak ilk dönemler **tımar sistemi** içinde, giderek **miri, dirlik, iltizam, divani-malîkane** şeklinde daha çeşitlenmiş ve klasik Avrupa feodalitesinde bildiğimiz bütün feodal mülkiyet biçimleri görülmüştür. Reaya (köylü) şeriat yasalarına göre aşar (ürün-rant), iltizam sisteminde askerî hizmet karşılığı bölge dirlik sahibi sipahilere ödenen divanlık ve bu dirliklerdeki toprak sahiplerine ödenen malîkane rantlarında üç rant biçimi (angarya, aynı rant, para rantı) de görülmektedir. Monarşinin soylularına, askerî ve mülki görevlilerine temellük edilen hassa ve dirliklerden, dinî vakıflardan mütezimlere, beylik ve beylerbeyliğine kadar zilliyet ve tasarruf biçimleri nasıl olursa olsun ve rant kaç kademede, kimler arasında bölüşülürse bölüşülsün sonuç olarak feodal toprak mülkiyeti ve toprağa bağlı kullar (köylüler) ile ekonomi dışı zora yani feodalizm sözkonusudur. Bu gerçek karşısında aslında "Asya tipi üretim tarzı" çerçevesinde ayrı bir şeyden sözedercesine kafa karıştırılmıştır. Rantın para dışı mı, mütezime mi, sipahiye mi, yoksa beylerbeyine mi veya aşiret beyine mi gittiği feodalizmin temel niteliği bakımından bir değişiklik yaratmaz. Bu temel nitelirmedeki safsata ile birlikte genel olarak küçük-üretici özel olarak doğrudan devlet mülkiyetinde olan miri topraklardaki küçük-köylülerin durumu üzerinde de aynı şey yapılmaktadır. Üretim tarzında nitel bir değişiklik olmaksızın köylülerin pazara ürün satması, "pazara bağlanma" ve kapitalizmin hakimiyetine kanıt olarak gösterilmesi ve hala da gösterenler çoktur. Aslında feodalizmi ileri aşamasında (buna yarı-feodalizm de denilebilir) zaten serf-senyör ilişkisi esas olarak merkezi monarşi (devlet)-toprak tasarruf eden köylü ilişkisine; rant biçimi de daha çok para-rant (kira-rant veya vergi-rant), "senyöral vergi" biçimine dönüşmektedir. Bu ilişki içindeki köylülerin pazarla ilişki kurması ve ürünlerini satması, doğal ekonominin çözülmesiyle başlaması kaçınılmazdır, çünkü en azından rant para ile ödenmektedir ve bunun için para gereklidir. Keza tefecî ve tüccarların varlığı da "kapitalist egemenliğin" kanıtı olarak ele alınmaktadır; oysa bunlar "galübeladan beri" varolagelmış ve egemen üre-

tim sistemine hizmet ederler.

Kolayca anlaşılabilir ki, servaj ilişkileri emperyalist sermaye için elverişli değildir, bunun yerine para ilişkilerinin girdiği, belli bir iç pazarı olan yarı-feodal yapı daha uygundur. Böylece feodalizmle emperyalizmin ittifakı ve birliği daha sağlam olmaktadır. Gerçekte ikisi de gericidir, hele hele feodalizmdeki tefeci tüccar takımı, emperyalist tefecilikle kusursuz biçimde çakışmaktadır. Ancak bu çıkar birliği ve uyuma, bir devrim tehlikesi yokken emperyalizmin işgal hareketine girişmesi halinde, ülkenin hakim sınıfları, ülkenin tek hakimi olmak isteyen emperyalizmle çatışmaya dönüşebilir.

Avrupa'da kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşması, muazzam mali ve askeri gücü karşısında Osmanlı feodal imparatorluğu askeri, siyasi ve iktisadi bakımdan çökmeye ve dağılmaya başladı. Balkanlar, Afrika ve Arap yarımadasındaki topraklar peşi peşine yitildi. Uzun süredir yarı-sömürge durumuna gelen Osmanlı devleti ancak Avrasya'da (Türkiye'de) tutunabilmişti. Bu sıralarda yeni yükselen Alman ve Japon emperyalizminin sömürge talebinde bulunması I. Dünya Savaşı'nın patlamasına yolaçmıştı. Osmanlı ülkelerinin tek hakimi olmak için yıllardır uğraş veren ve pekçoğunu ele geçiren İngiliz-Fransız emperyalistlerinden rahatsız olan Almanlar'la ittifak yapmıştı. Zaten son yıllarda Türk burjuvazisi daha çok Almanlar'la ilişki kuruyor ve bunlar hızla milli niteliklerini yitirerek işbirlikçi haline geliyorlardı. Almanlar'ın yenilmesi üzerine Osmanlı topraklarına karşı işgal hareketi başladı. Savaş sürecinde patlayan Ekim Devrimi Türkiye'de kurtuluş savaşının gelişmesini kolaylaştırdı. Ancak, bu hareketin önderliğinin Türk olan komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının eline geçmesi, savaş içinde emperyalistlerle uzlaşma sonucunu doğurdu. İşgal kalktı, ancak yarı-sömürge statü ve yarı-feodal yapı aynen korundu.

Gerçekte de durum tamamen böyledir. Toprak, mülkiyet ve üretim sistemine dokunulmadan kaldı. Osmanlı'nın son dönemlerinde büyük oranda dinsel kurumlara vakfedilen topraklar diyane ad altında, onun bünyesinde korundu. Din-devlet ilişkisi yarı-laik biçime dönüşerek devam etti. Ulusal sorun varlığını koruduğu gibi daha yoğun ırkçı asimilasyona dönüştü. Doğrudan devlet mülkiyetinde olan toprakların bir bölümünde devlet üretme çiftlikleri kurulurken, diğer bölümleri feodal niteliğini korudu. Tamamen şeriat yasasına dayanan reaya-aşar sistemi 1926'ya kadar devam etti. Toprak ağalığı, aşiret sistemi devam etti. Emperyalizmin mali egemenliği nedeniyle para ihtiyacı ve borçlanma arttı, üretim dışı ticaret ve tefecilik, yani gelişmesi "sanayi sermayesi ile ters oran-

tlı" olan para-ticareti, dolaşım sermayesi üretim dinamizmini yıldı. Kısacası, iktisadi gelişme ve kapitalizm için zorunlu önart olan siyasal demokrasi sorunu çözüme bağlanmadan kaldı ve ağırlaşarak devam etti.

Çin'de burjuvazinin önderlik ettiği 1911 devriminin nasıl tökezlediğini ve sonunda nasıl karşı-devrime dönüştüğünü biliyoruz. Bilindiği gibi, Guomindang içindeki milli burjuvazinin bir bölümü palazlanarak feodalizm ve emperyalizmle işbirliğine yöneldi. Çan Kayşek, gerçekte Çin'in Mustafa Kemal'i. Guomindang içindeki devrimci burjuva kanat, onlardan ayrıldı ve ÇKP'nin saflarında devrime katılmaya devam etti. Çan Kayşek kanadı ise, emperyalist gerici dünyanın sadık bir parçası olarak sonuna kadar karşı-devrimci rol oynadı ve sonuna kadar komünistlere ve devrimcilere karşı savaştı. Kemalistler de aynı şeyi yaptı. Aralarındaki fark, Çin'de komünistlerin uyanıklığı ve doğru hareket etmeleri sonucu Çan Kayşek iktidarı kaybetti, Türkiye'de ise Kemalistler iktidarı alabildi ve ülkede faşist bir diktatörlük kurabildiler. Hala bu kadar "Kemalizm" hayranı "solcu"muz olduktan sonra, tarihimizin doğru analizini onlardan nasıl bekleyebiliriz.

"Asya tipi üretim tarzı" diye Osmanlı feodalizminin merkezi biçimine büyük önem atfedenler, Hilafet ve Sultanlığın kaldırılmasını "devrim" saydılar. Oysa İ. Kaypakkaya'nın dediği gibi, bu çağda durmadan yere yuvarlanan monarşi tacını kim başına takmak isteyebilir? Oysa cumhuriyet adı altında üstyapısal zorunlu bazı değişiklikler yaparak yarı-feodal sömürü biçimlerini muhafaza etmek daha elverişliydi; bu, hem egemen büyük toprak ağaları için, hem bürokrat ve komprador-burjuvazi için, hem de emperyalizm için uygun ve uzlaşılabilir bir noktaydı. Gerçekte bu yüzden "Kemalist devrim, halkın kanı-canı pahasına başarıya ulaştığı halde, ona karakterini veren burjuvazi ve toprak ağalarıydı. Devrim bu sınıfların bütün pisliklerini ve hastalıklarını bünyesinde taşıyordu. Halka karşı, işçilere, köylülere ve bir toprak devrimini olanağına karşı geliyordu. Yani devrim, içinde karşı-devrimin tohumlarını taşıyordu ve bu tohumlar gittikçe filizleniyordu. Bu nedenle, 'Asya'nın bütün ezilen halklarına' 'cesaret ve umut' veren bir devrim hareketi söz konusu değildi! Halklara Ekim Devrimi 'cesaret' ve 'umut' vermiştir; Çin Devrimi vermiştir; Vietnam Devrimi vermektedir. Çünkü bunlar ezilen halkların, emekçilerin zafarı ve kurtuluşu ile sonuçlanmıştır. Oysa Kemalist devrim sonucunda, halk yine ezilen ve sömürülen, baskı altında tutulan bir kitle olarak kalmıştır. Bu sonuç, Asya halklarından çok Asya'nın korkak burjuvazisine cesaret ve umut vermiştir.

Çin'de burjuvazinin Kemalist devrimin bir benzerini kendi ülkesinde gerçekleştirmek için nasıl can attığını Mao Zedong yoldaştan öğreniyoruz. Kemalist devrim sonucunda "cesaret ve umut" alan bir başka sınıf da, emperyalist ülkelerin mali-oligarşisidir. Bunlar, geri ülkelerdeki burjuva önderliğindeki ulusal devrimlerin sonuçlarını kendi emellerine alet etmenin "cesaret ve umudu" içindedirler. Devrimi, karşı-devrime dönüştürmenin 'cesaret ve umudu' içindedirler. Ve Kemalist devrimin giderek vardığı nokta, bunların, burjuva önderliğindeki ulusal hareketlerden 'cesaret' almakta ve gerici 'umutlara' kapılmakta haklı olduklarını göstermiştir." (**)

İ. Kaypakkaya'nın bu savları pratik içinde parlak biçimde kanıtlandı. Bilindiği gibi Kemalist hareket, Jön Türkler (Yeni Türkler), İttihat ve Terakki Fırkasının devamıdır, Sultanlık döneminde I. Meşrutiyet ve II. Meşrutiyet hareketlerine girilen bu burjuvazi, sürec içinde kompradorlaştı ve özellikle Alman emperyalizminin uşağı oldu. Bu yüzden I. Dünya Savaşında Almanların yanında savaşa katıldı. Oysa İngiliz ve Fransız emperyalistleri ise, daha çok Rum ve Ermeni kompradorları ile Osmanlı Hanedanlığı'na dayanıyorlardı. Almanların yenilmesiyle itilafçı devletler işgal hareketine girişmişlerdi. İşgale karşı gelişen ulusal direniş avantajından yararlanan Kemalistler için Rusya'da patlak veren Ekim Devrimi de ek ve büyük bir avantaj oluşturdu ve işgalin püskürtülmesi başarıldı. İtilaf emperyalistleri işgalden vazgeçtiler ama hemen çekip gitmediler, önemli ekonomik ayrıcalıklarını korudular, ülkenin yarı-sömürge olarak kalmasını sağladılar. Kemalist hareket, o güne kadar hemen bütün sol politikacıların sandığı gibi "devlet eliyle milli burjuvazi yaratmaya" çalışan bir "küçük burjuva", "orta burjuva" veya "milli burjuva" hareketi değildi. "Türk olan" bürokrat-komprador burjuvazi ile büyük toprak ağaları, tefeci-tüccar sınıflarının hareketiydi. Harekette yedek güç olarak yer alan milli burjuvazi itilaf devletleriyle anlaşmaya paralel olarak iyice etkisiz hale getirildi ve onun yerine, İ. Kaypakkaya'nın Kemalist hareket içinde "ikinci kamp" dediği (sonradan Demokrat Parti'ye dönüşen) ve içinde bir kısım hilafetçilerin (bunlar daha sonra çoğunlukla Milli Nizam Partisi olarak örgütlenen ve günümüzdeki Refah-Fazilet Partisi'nin selefleridir) de yuvalandığı klingen etkisi arttı. Ancak Alman işbirlikçi kligi, Alman emperyalizminin yeniden toparlanıp güçlenmesine paralel olarak güçlendi ve Alman faşizmine koşut olarak faşist niteliği daha da açığa çıktı; aynen Alman faşistleri gibi ırkçı ve katliamcı saldırılara giriştiler. Ardı arkası gelmez "komünist avı", işçi ve köylü kitlelerine karşı azgın sömürü ve

baskı, bazı devlet işlerinde halkın angarya çalıştırılması, jandarma-tahsildar terörü ve aşırı vergiler... Özellikle Dersim Katliamı'nın bu dönemde gerçekleşmesi dikkate değerdir! Bu katliam, Alman-Hitler faşizmine koşut bir hareket niteliğindedir. Nitekim II. Dünya Savaşı patlak verdiğinde de, öncekinde olduğu gibi Kemalistler faşist ittifakın içinde yer aldılar, Saraçoğlu hükümeti bu hareketin temsilcisiydi. Ancak Alman-Japon-İtalyan faşist koalisyonunun yenileceği belli olunca, ittifaktan çekildiler ve göstermelik olarak faşist emperyalistlere "savaş" ilan ettiler. Bu, aynı zamanda Alman işbirlikçilerinin zayıflaması, buna karşılık galip emperyalistlerin, özellikle de Amerikan emperyalizminin işbirlikçilerinin güçlenmesi anlamına gelir. Nitekim, 1950'de Amerikan işbirlikçileri iktidara geldi ve Türkiye'yi ABD'nin bir oyuncağı haline getirdiler (şu anda Türkiye'de ABD-Nato üslerinde 30 bine yakın Amerikan askeri bulunmaktadır.) Şu sıralar emperyalist konjonktürdeki yeni gelişmeler, dorukta yeniden yönetim krizine yolaçmıştır. (Yapılan saptamalara göre son yıllarda emperyalist sermaye akışında Almanların birinci sıraya çıktığı anlaşıyor).

1950 ve 1960'da olduğu gibi, iktidarda olmayıp yükselen hakim sınıf kligi, iktidarı almak için halkın desteğine gereksinim duyar ve demokratik maskesine bürünür. Yine aynı şeyi yaşamaktayız. İktidarı almak için halkın desteğine ihtiyaç duyan klig, "gericiliğe karşı" cumhuriyet ve devrim kanunlarını savunma kampanyası yürütüyor ve bu, rejimin iyice yıprandığı ve yozlaştığı dönemde gerçekleşiyor. Tehlikeye düşen komprador-bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağaları egemenliği, tıpkı kurtuluş savaşı yıllarında olduğu gibi, Kemalist eksende birleşilerek korunmaya çalışılıyor.

Bunda şaşılacak bir durum yok. Ancak bir tarihsel tekerrürün yaşanması ilginçtir; Kemalizme hayranlık duyan orta burjuvazi, aydınlar ve küçük-burjuvazinin önemli bir bölümü yeniden bu klingen kuyruğuna takılıyor. Başta "İşçi Partisi" olmak üzere, bunlar devletin yürüttüğü Kemalist kampanyanın önemli bir yedek gücü durumundadırlar. O zaman Hilafete karşı, şimdi de "Refaha" karşı olmak "Kemalist" "solcu"larımız için "devrimci" olmaya yeter de artar bile. Ama artık halkı aldatmak o kadar kolay olmayacak; o demokrasi ve bağımsızlık istiyor, gerici dünyaya yedeklenmiş "Kemalist devrim kanunları"ni değil.. ●

SÜRECEK...

Dip Notlar:

* 1991 "Türkiye İstatistik Yıllığı"

• İ. Kaypakkaya; Seçme Yazılar; sf. 76-77

Kiminle ve nasıl bir barış istiyoruz?

Bilindiği üzere geçtiğimiz Ocak-Şubat aylarında dünya kamuoyu, başını ABD haydutlarının çektiği yeni bir Körfez Savaşı'nın çıkıp çıkmayacağı tartışmalarıyla meşguldü. ABD ve onun ikiz kardeşi konumundaki İngiliz emperyalizmi, Hitler'in yeni bir uyarlaması olan Almanya'yı da yanlarına alarak Irak'a saldırı hazırlıkları yapıyorlardı. Yeni bir Körfez Savaşı'nın çıkmasının an meselesi olduğu yönlü propagandalarıyla dünya kamuoyunu meşgul etmeye çalışan bu haydutlar, Irak'a saldırmaktan çeşitli nedenlerden dolayı vazgeçtiler.

Biz burada baş canavar ABD'nin Irak'a yönelik saldırıdan neden-niçin vazgeçtiğinin sebepleri üzerinde durmayacağız. Yalnız şunu söylemekle yetineceğiz: Evet, Irak ve onun şahsında da Ortadoğu üzerinde oynanmak istenen oyunda kazanan emperyalist güçler esasta Rusya ve Fransa olmuştur. Ama bu, ABD'nin tümünden kaybettiği anlamında yorumlanamaz. Bunun doğru bir değerlendirme olmadığını/olmayacağını da belirtmek isteriz. ABD görüntüde kaybetti ama özünde Irak'a istediği zaman (denileni kabul ettirmesse) saldırı düzenleyebileceğinin resmi belgesini de imzalatmış oldu. Bu, ABD'nin kazandığı çok önemli politik bir başarıdır. Daha açıkçası ABD, Körfez Savaşı sonrası böyle bir imtiyazı elde edememişken, bu kez istediği zaman müdahale edebilme imtiyazını elde etmiştir. İşte bu durum ABD'ye, gelecekte istediği zaman Ortadoğu'ya askeri müdahale (işgal) edebilme serbestisini tanımakta, halklarımız açısından vahşi ve bir o kadar da pervasız katliamların habercisi olacağının resmiyetini kazandırmaktadır. Sorunun bu boyutunu bir kenara bırakalım ve kiminle, nasıl bir barış istiyoruz noktası üzerinde yoğunlaşalım. Çünkü bizler, gerçek barış savunucuları ve bu barışı sağlayacak savaşçıları doğru bir şekilde tanımaz ve bu bilinç üzerinden savaşları yorumlamazsak, o zaman ne mevcut "barışın" niteliğini kavramış oluruz, ne de gerçek-kalıcı barışı sağlayacak savaşlar ve bu savaşların ardındaki gerçekliği ezilen yığınlara taşıyabiliriz. Çünkü lafa bakıldığında, en gaddar emperyalistinden tutalım da faşistine, oradan da komünist ve devrimcisine kadar her politik, hatta apolitik insan bile "barış barış" diye çığlık atmaktadır. Bu şiarların haykırılması ve dilden dile dolaşmasının yeni bir Körfez Savaşı'nın provaları döneminde daha da güçlendiğini herkes yakından hissetti. Ama burada bir sahte barış yanlıları, bir de gerçek barış yanlıları olduğu da ortada idi. Ortada der-

ken, öyle hirebir kimin barış yanlısı kimin barış yanlısı olmadığı şeklinde ayan-beyan bir açıklık vardı demek istemiyoruz. Abartmaksızın diyebiliriz ki, yeni bir Körfez Savaşı senaryoları yapılırken, barışın birinci derecede baş düşmanı olan ABD haydutları dünya halkları ve özellikle de Arap halkları nezdinde bir kez daha teşhir oldu. İşin bu siyasal sonuçlarına geçmeden önce; gerçek barıştan ne anlıyoruz, bu barışı yaratacak güçler hangileridir ve kalıcı barışlar nasıl yaratılır bunun üzerinde duralım.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, bugün dünyamızda hüküm süren barış gerçek barış değildir. Evet II. Dünya Savaşı'ndan bugüne kadar dünyamız I. ve II. Dünya Savaşı gibi bir savaşa tanıklık yapmadı. Fakat bir III. Dünya Savaşı'nın çıkmasının ne nesnel koşulları ortadan kalktı, ne de subjektif koşulları. Hatta 60'lı yılların başında III. Dünya Savaşı'nın çıkmasına ramak kalmıştı diyebiliriz. Bu savaşın çıkmamasıyla bir dünya savaşı çıkmaz diyebilir miyiz? Hayır, dün olduğu gibi bugün ve gelecekte de bir dünya savaşı çıkmasının tehlikesi vardır. Evrensel ölçekte bir dünya savaşının çıkmasının nesnel zemini varolduğu müddetçe de hem dünya savaşı, hem yerel ve hem de bölgesel savaşlar kaçınılmazdır. Tersinden söyleyecek olursak, bölgesel ve yerel savaşlar yaygın ve yoğun bir şekilde devam ettiği müddetçe bir emperyalist dünya savaşı tehlikesi her zaman vardır.

Bu savaşların nesnel zemini, kuşkusuz ki emperyalist-kapitalizmin varlığı ve bunun, dünyanın bütün toplumsal sistemlerine siyasal, ideolojik ve kültürel olarak hükmetmesidir. Daha açık bir deyişle, emperyalist-kapitalizmin mevcut toplumsal sistemleri üzerinde ekonomik, siyasal ve kültürel hegemonyasını sürdürdüğü dünyamızda her türlü savaş vardır ve bunun sonucu olarak da bir dünya savaşının çıkması ihtimali bulunmaktadır. Burada savaş sözcüğünü yerli yerine oturtmamız gerekir: Savaş, siyasetin başka araçlarla devamıdır. Siyaset ise ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir. Buna göre devletlerin, toplumsal sınıfların ya da ulusal güçlerin, kendi ekonomik ve siyasal hedeflerine ulaşmak için çeşitli yöntemler kullanarak giriştikleri mücadeleleri savaş olarak ifade edebiliriz. Bunun tarihsel ve sosyal kökeni ise, özel mülkiyetin ortaya çıkması ve bunun sonucunda sınıfların doğuşuna dayanır. Sınıfların ortaya çıkmasından bugüne kadar da yerel ve bölgesel savaşlar devam edegelmiştir. Emperyalizmin tarih sahnesine çıkması sonucu, bu savaşlar kendi nesnelliklerini ve özgünlüklerini

devam ettirmekle birlikte, bir de dünya savaşına tanıklık yapmıştır halklarımız. Neden dünya savaşı? Çünkü emperyalizm tıpkı bir ahtapot gibi bütün dünyayı sarıp sarmalamış, dünyanın en ücra köşelerini ekonomik ve siyasal olarak yönlendirip kendi pazarları haline getirmiştir. Çağımızın iki modern sınıfı olan proletarya ve burjuvazi, dünyamızın iki farklı nitelikteki kutbunun da baş yönlendirici sınıflarıdır. Bir tarafını burjuvazi, diğer tarafını ise proletaryanın temsil ettiği iki kutuplu dünya. Bundandır ki, bu iki sınıf gerek dünya çapında gerekse tek tek ülkeler özgünlüğünde varlığını sürdürdüğü müddetçe sınıf savaşları kaçınılmazdır. Bu nesnellik, yani sömüren-sömürülen ve bu ekonomik yapılanma üzerinde şekillenen siyasal sistemler varolduğu müddetçe her türlü savaş kaçınılmaz olacaktır. Bir dünya savaşı tehlikesinin ortadan kalkması ise, bütün dünyada sosyalist sistemin emperyalist kuşatmayı parçaladığı ve oradan da emperyalist sistemleri etkisiz hale getirip kuşattığı dönemde ancak gerçeklik haline gelebilir. Aksi dönem ve süreçlerde bir dünya savaşı kaçınılmazdır. Yerel ve bölgesel savaşlar ise içinde bulunduğumuz aşamada zaten yaygın ve yoğun bir şekilde devam etmektedir.

Az önce de işaret ettiğimiz gibi, tüm bu bölgesel ve yerel savaşların günümüzdeki baş kaynağı emperyalizm ile onunla işbirliği ve uşaklık ilişkisi içerisinde olan sınıflar ve bu sınıfların iktidarlarıdır. Yaklaşık yüz yıldır da, bir tarafta proletaryanın diğer tarafta ise burjuvazinin başını çektiği savaşlar hüküm sürmektedir. Bu toplumsal sınıf savaşları sonucu bir çok ülkede burjuvazi ve onun suç ortağı durumundaki gerici sınıflar siyasal iktidarlardan aşağı edilerek, demokratik ve sosyalist iktidarlar gerçeklik haline geldi. Ancak bu iktidarlar, komünist partilerin Marksizm'den sapıp ideolojik olarak burjuvaziye iltihak etmeleri ve oradan da mevcut revizyonist ve sınıf işbirlikçisi çizgileri sonucu süreç içerisinde bir bir tekrar burjuvaziye teslim edildi. Kuşkusuz ki bu geriye dönüşlerin temelinde yatan gerçeklik MLM ideolojisinin tikanıklığı, yanlışlığı değildir. Söz konusu komünist partilerinin bu ideolojinin emrettiği ilkeler ve politikalar doğrultusunda demokratik ve sosyalist iktidarlara yönetip yönlendirememeleridir. İşte bu teorinin ve dahası Marksizmin açıktan revizyona uğratılarak piyasaya hükmetmesini sağlayan güç ve iktidar, Kruşçev'in başında bulunduğu SBKP olmuştur. İdeolojik gidasını burjuvaziden alan bu modern revizyonizmin başı Kruşçev ve onun yedeğindeki komünist partiler, özellikle

le de '60'lı yılların başında (57-60 deklarasyonları), dünya proletaryası ve ezilen halklarına sınıf düşmanlarıyla bir arada yaşayıp, yarışmasını içeren uzlaşmacı, ihanet edici "barış" teorilerini empoze etmeye çalıştılar. Böylelikle emperyalist haydutların sahte "barış" teorilerine ve politikalarına açıktan hizmet ve güç kaktılar. Bu da yetmiyormuş gibi, bu reformist-revizyonist düşünceler süreç içerisinde AEP ve ÇKP'yi de (76'lar sonrası) nüfuzu altına alarak dünyamızdaki tüm demokratik-sosyalist iktidarların yıkılmasını beraberinde getirdi. İşte bu geriye dönüşler dünya devrim cephesinde önemli derecede subjektif bir zayıflık yarattı. Bu, hem evrensel hem de yerel ve bölgesel ölçekte devrim güçlerini önemli derecede etkileyip zayıflattı. Bu zayıflık, aynı zamanda dünya ölçeğinde reformizmin ve reformist söylemlerinde güçlenmesini beraberinde getirdi.

Modern revizyonizmin yeni bir versiyonu olarak ortaya çıkan modern reformizmin güçlenmesinin dönemsel bir basamağı da, 1990 yılında geçmişin sosyalist iktidarı ('17-'68 arası) ama günümüz yeni Çarlık Rusya'sının kendi yüzündeki sosyalist maskeyi açıktan bir kenara atarak kapitalizmi savunmasıyla oldu. Bu tür söylemlerin ardından başını ABD'nin çektiği "Yeni Dünya Düzeni" teorisi ve politikaları sahte barış nutuklarıyla halklarımızı içirtilmeye çalışıldı. Emperyalist burjuvazinin ideolojik dokusundan gidasını alarak işçi sınıfı ve devrim cephesinde onun ideolojik ajanlığını yapan bu modern reformist akımlar, ülkemizde ve dünyamızda halada önemli derecede etkisini sürdürmektedir. Kuşkusuz ki bunun başlıca nedeni, gerek ülkemizde ve gerekse dünyamızdaki mevcut komünist, devrimci radikal partilerin (Peru gibi birkaç ülke hariç) subjektif olarak zayıflığıdır. Aynı şekilde ülkemizde dinci kesimin gelişmesinin önemli nedenlerinden birisi de bu zayıflıktır. Elbetteki bu zayıflığı sadece örgütsel güçten kaynaklı olarak değerlendiremeyiz. Örgütsel dağınıklık ve yenilgi almaları için önemli bir boyutunu oluşturmamakla birlikte, diğer önemli yanını ise, mevcut komünist ve devrimci partilerin günün gelişen ülke ve dünya olaylarına karşı zamanında ve yerinde doğru bir pratik tavır sergileyemeyişleri oluşturmaktadır. Yani önderlikler somut durumu yakalayıp buna uygun politika üretmemektedirler. İşte bunun en somut ve canlı örneklerinden birisi de, ABD'nin Irak'a yönelik yapacağı işgal hareketi provalarında sergilendi.

Diyebiliriz ki, ABD'nin Irak'a saldırı-

masına karşı protesto yürüyüşleri ve tepkileri, reformist olarak nitelendirdiğimiz bu kesim tarafından daha çok gündeme sokuldu. Birçok hareket, birakalım savaşa karşı böyle tepki göstermeyi bir kenara, teorik olarak dahi ABD'nin başını çektiği haydut savaşçıları kınamadılar. Dahası "biz bu savaşta taraf olamayız" deyip, her iki gücü de emperyalist değerlendirmeye kadar gittiler. Onun da ötesinde, kimileri, "bu savaşta Irak'ı desteklemek MAO'culuğa hizmettir" deyip Mao'cu doğrulara saldırmaktan da geri durmadılar. Ondan sonra da kalkıp "dinciler, reformistler güçleniyor" diyerek yakınıyoruz.

"Ben barışı korumak için Irak'a saldıracağım" yalanıyla dünya kamuoyunu arkasına almaya çalışan emekçi halkların baş düşmanı ABD'ye karşı Saddam kafa tutabiliyorsa, üstelik de bir işgal hareketine karşı sesini çıkartıp savaşa çağırıyor ilan ediyorsa, neden-niçin Irak'ı desteklemeyi emperyalizmi veya Saddam diktatörlüğünü güçlendirmek olarak değerlendiriyoruz ki? Elbetteki böylesi bir karşı koyuşu desteklemek, o somutta Saddam ve onun iktidarını desteklemek anlamını da taşır. Fakat sorunun sadece bu yanını görüp esas yanını görmemekle bizler, ne ulusların kendi kaderlerinin tayin hakkı ilkesini kavramış oluruz, ne de dünya barışını birinci derecede tehdit eden bir canavara karşı savaş yürüten (kendi sınıf çıkarları özgülünde de olsa) ve o özgülde ona darbe vuran bu nesnel ilerici yanı görüp kavrayabiliriz. Kaldı ki, Irak ne bir emperyalist güçtür, ne de böylesine başlayacak savaşta haksız bir güçtür. Burada haksız olan, tüm yönleriyle ABD ve onun başını çektiği emperyalist devletlerdir. Bunu da bir kenara bırakalım. Marks ve Lenin; dünya jandarmalığına ve de işgalcilığa karşı savaş yürüten sınıfsal, ulusal bütün hareketleri desteklemeliyiz derken işte bu nesnel siyasal gelişmelerden yola çıkmaktaydılar. Lenin yoldaşın, Afgan Krallığının 1921 yılında İngiliz emperyalizmine karşı yürüttüğü savaşı ve oradan da 1920'lerin M.Kemal önderlikli Kemalist hareketi desteklemesinin ana nedeni, Sovyet anavatanını korumak değildir herhalde? Bu hareketlerin yürüttükleri savaşların emperyalizme darbe vurması ve o özgülde de dünya proletaryası ve halklarına güç ve moral katan ilerici rol oynamalarından dolayıdır.

Şimdi şöyle bir durup düşünelim: Dünyanın mevcut barışını Irak mı tehdit ediyor, yoksa ABD başta olmak üzere diğer emperyalist devletler mi? Elbetteki başta ABD olmak üzere bütün emperyalist haydutlar dünya barışını tehdit eden güçlerdir. Bunu söylemekle Irak yönetiminin, yani Irak'ta hakim olan Saddam diktatörlüğünün Irak'ta yaşayan halkların sınıfsal dostu olduğunu ve onlarla barış içerisinde

yaşadığını söylemek istemiyoruz. Bunu ne MAO, Çan Kay-Şek iktidarıyla Japon emperyalizmine karşı ulusal ittifak kurarken gözardı ediyordu, ne de biz bu özgülde Irak veya onun şahsında Saddam iktidarıyla ABD'ye karşı bir ittifakı (ki böyle somut bir ittifakta yoktur) önerirken ve onu desteklerken gözardı ediyoruz. Yanın üzerinde yaşadığımız bu coğrafyanın topraklarını ABD, Rusya veya Almanya, daha doğrusu hangi emperyalist güç olursa olsun işgale yöneldiğinde, biz kalkıp işgalci güce karşı savaşmak isteyen bir iktidara ulusal birleşik cephe kurma çağrısı yapmayacak mıyız. Veya mevcut iktidar söz konusu işgalci emperyalist devletlere karşı gelin birlikte ulusal ittifak kuralım dediğinde red mi edeceğiz? Dahası işgale karşı savaşmayıp, o özgülde mevcut iktidara karşı mı savaşa çağıracağız? Şimdiden söyleyelim, böyle bir harekate kalkışmakla, birakalım

değişeceğini (özellikle de ittifaklar politikası vb. noktalarda) de kavramamak olur bu yaklaşım.

Burada sorunun özünü bilince çıkartmak gerekir. Bunlardan birincisi; mevcut durumda Irak'ı desteklemenin ora halkına karşı Saddam'ı şirin göstermek olmadığını (biçimsel olarak bu görüntüyü verse de), işgale karşı çıkan hangi siyasal güç olursa olsun onunla o koşullarda geçici olarak ittifaka girmenin dünya proletaryası ve ezilen halklarının lehine olduğunu ve oradan da bunun dünya devrim cephesini ilerlettiğini kavramak olmalıdır. Bir hareketi desteklerken bizim temel kriterimiz, emperyalizme o özgülde darbe vurup vurmaması ve bununla birlikte ora komünistlerinin propaganda/ajitasyon ve örgütsel faaliyetlerini engelleyip engellememesi olmalıdır. Evet Saddam, mevcut durumda komünistlerin, devrimcilerin, Kürt ulusal güçlerinin ve di-

yutulmaya kalkışıldığında boğulma tehlikesi belirliyorsaydı, düşmanlarımızda toptancı bir mantıkla yıkamayız. Bunlar içerisinde ayrım yapmak zorundayız. İlk başta vuracağımız güçleri iyice ayırt etmeliyiz. Hepsinin stratejik düşmanımız olması, hepsine birden askeri olarak vurmamız gerektiği anlamına gelmez. Bu, stratejik düşmanlarımızla barış içerisinde bir arada yaşayacağımız anlamına da gelmez. Düşmanlarımızı tek tek vurmak, ilk başta vuracağımız düşmanın dışındaki güçlerle ittifak yapmayacağımız anlamına gelmez/gelmemelidir. Milli devrimin gündemde olduğu durumdaki ittifak güçlerimizle, devrimimizin (demokratik) bu aşamasındaki ittifak güçlerimiz farklıdır. Bu dönemde proletarya, köylülük, k. burjuvazi ve milli burjuvazi (sol kanat) halkın birleşik cephesini oluşturacak bileşenler iken, işgalci koşullarda ise, işgale karşı mücadele yü-

işgale karşı olan gücün bu ulusal birlikten aldığı güçle bizi boğmasını bir kenara, halkın kendisi dahi bizi boğar... İttifak dahi kurmazsak, o özgülde silahları mevcut iktidara değil de işgalci güce yöneltmekle görünürde iktidarı güçlendirmiş olabiliriz, ama özünde bizim önderliğimizdeki devrim hareketine güç katmış oluruz. Hem birisini desteklemek direkt olarak ittifak anlamına gelmez. Ama bu durum, o özgülde, Lenin yoldaşın dediği gibi dolaylı ittifakların kategorisine girmektedir. İşgal durumunda iktidar savaşını milli savaşa tabi kılmak, bir bütün olarak sınıf savaşını tatil etmek biçiminde yorumlanamaz. Böyle bir yoruma gitmek, demokratik halk devriminin milli ve demokratik yollarının içiçe ve birbirinden ayrılmaz diyalektik bir bütün oluşturduğunu kavramamaktır. Buradan hareketle, baş çelişkinin ve bu na bağlı olarak devrimin taktiklerinin

ger ezilen milliyet ve halkların üzerinde sömürü ve zulüm estiren faşist bir diktatörlüğün başıdır. Ama bu durum, Saddam ve iktidarının işgale karşı savaşı halinde desteklenmesini engellemez. İşte burada tayin edici kriter, "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı" Leninist ilkesini savunmak ve bu somutlukta da pratiğe geçirmektir. Yani Irak ve Saddam'ı ABD'ye karşı desteklemektir esas görev.

İkincisi ise; yine işgale karşı çıkış temel kriter alınarak, her kim ki işgalci güce karşı mücadele yürütüyorsa ve bizimle ittifaka hazırsa o güçlerle geçmiş siyasi kimliğine bakmaksızın ittifaka girmektedir.

Bu taktik, düşmanlarımızı birden bire yutma toptancı taktiği değil, tek tek yenme Maoçu taktiğidir.

Nasıl ki birden fazla lokma bir anda

rüten tüm güçleri ulusal birleşik cephenin bileşenleri olarak değerlendirmek ve buna uygun ittifak yapmak zorundayız. Leninist-Maoist devrim ve ittifak politikasının mantığı budur. Aksi politikalar dar ufuklu k. burjuva düşüncü tarzıdır. Siyasal ve onun üst biçimi olan bir askeri savaşta hedefi dar, cepheyi geniş tut taktiği bundan başkası olamaz...

İşte biz bu taktik politikalarla ancak bu ülkede devrimi gerçekleştirebilir ve oradan da ülkede bir barışı (hem de adına layık) sağlayabiliriz. Bu barışı sağlarız derken, bununla devrimden sonra sınıflar ortadan kalkar demiyoruz. Sınıfların varlığı komünizme kadar devam edecektir. Ki, şu veya bu şekilde sınıf savaşları da devam edecektir. Tabii ki sosyalizmde sınıflar bugünkü haliyle olmayacaktır. Ne sömürü, ne de bir sınıfın üretim araçları

üzerinde özel mülkiyeti olacaktır. Ancak bu, yani üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ve sınıfsal sömürünün ortadan kalkması demek, artık proletarya diktatörlüğünün gereksizliği anlayışını doğurmaz. Emegün özel mülkiyetinden tutulmuş da (herkesten yeteneğine, herkesten emeğine göre ilkesinden kaynaklı), parti içerisinde yönetenle yönetilen çelişmesine oradan da parti ile yönetilen partisiz kitle arasındaki çelişkiye, dahası kafa ile kol, köy ile kent arasındaki çelişkiye kadar bu tür gerçeklikler devam ettiği müddetçe ne sınıflar ortadan kalkar, ne de bu farklı sınıfların birbirine karşı savaşmasının nesnel zemini ortadan kalkar. Engels'in dediği gibi, iş bölümünün devam etmesi, hem kadın eşitsizliğinin hem de sosyalizmdeki eşitsizliklerin nesnel zemininin olduğunu gösterir. Bu aynı zamanda sınıfların varolması demektir. Sosyalizmde sınıf savaşları devam edecek derken, bununla mevcut toplumsal sistemlerde varlığını sürdüren antagonist sınıf savaşlarını anlamamalıyız. Evet sınıflar vardır ama bu sınıflar arasındaki savaş antagonist değildir. Yani burada köylülükle proletarya arasındaki çelişki şiddetle dayalı olarak değil tamamıyla ikna ve eğitim yöntemiyle çözülecek sorunlardır. Dahası burada doğru yöntemi kullanırsanız bu sınıflar arasında bir savaş çıkmadan sosyalizmden komünizme geçiş barışçıl bir şekilde inşa edilecektir. Başka bir deyişle özünde proletarya diktatörlüğü olan demokratik halk diktatörlüğünden kesintisiz bir şekilde sosyalizme ve oradan da komünizme geçiş tedricen olacaktır. Tek ülke özgülmündeki bu barışın sınıflar arasında sağlanması için de, bizim sınıf savaşlarından yana olmaktan çok, bu savafları bugün her zamankinden daha çok hem savunmalı hem de daha fazla pratiğe yüklenerek yükseltmeliyiz.

Evet biz, mevcut sistem içerisinde olsun dünya genelinde olsun sözü edilen barışın sahte olduğunu söylüyoruz. Daha çok barış çılgınlıkları atanların ise gerçek barış yanlıları olmadıklarını söylüyoruz.

ABD'nin Irak'a saldırmaktan vazgeçmesi, bu ülkenin barış yanlısı olduğu veya bir daha Irak'a saldırmamak için dağdan indiği anlamına gelmiyor. O hala dağda önemli mevzileri tutmuş bir şekilde Irak'a ve oradan da Ortadoğu halkları ve bunun yanında diğer emperyalist devletlere (özellikle de Rusya ve Fransa) gözdağı vermek için bekliyor. Bu güç gösterisini Ortadoğu'daki siyasi geleceğini pekiştirmek ve oradan da yeni yeni mevziler kazanıp büyümek için kullanacağını şimdiden vurgulayalım. Öyle kolay kolay vazgeçeceğini beklemek, ABD'nin Rusya da dahil bütün emperyalist haydutlar üzerinde gerek ekonomik ve gerekse siyasi olarak kurduğu inisiyatifini görmemek veya küçümsemekle eşanlamlıdır. Ge-

çen yıl Temmuz ayında Madrid'de yapılan Nato'yu genişletme toplantısında, ABD'nin istediklerini ve politikalarını nasıl da diğer emperyalist devletlere (hem de Rusya ve Fransa başta olmak üzere) onaylattığını hatırlamak yeterlidir. Evet ABD tek başına dünya jandarmalığını elinde bulundurmaktadır, ama bu, bütün emperyalistlere her dediğini yaptırdığı anlamında da yorumlanamaz/yorumlanmamalıdır. Böyle bir değerlendirmeye kalkışmak, emperyalistler arası çelişkiyi yadsımaya ve emperyalizm olgusunu redde götürür. Bu güçler arasında hem ittifak hem de çelişki mevcuttur. Belirtmek gerekirse, her iki durum da oynaktır. Yani hiçbirisi de sağlam temeller üzerine oturmamıştır. Kaldiki ABD ile boy ölçüşmeye aday ülkeler arasında, özellikle de ekonomik alanda başta Japonya gelmektedir. Ama bu, Japonya'nın çok kısa sürede ikinci bir jandarma olacağını da göstermiyor. Bunun dışında en yakın aday Almanya'dır. Ama bu emperyalist devletin de kısa zaman dilimi içerisinde ABD'ye kafa tutacak bir güce sahip olacağını söylemek siyasi miyopluk olur.

Biz gerçek ve kalıcı barışı ancak sınıfsal savaşları yükseltmekle yakınlştırabiliriz. Emperyalistlerin ve reformistlerin barış çılgınlıkları sahtedir. Dünya halklarını kandırmak ve gözlerini boyamak içindir.

Halkların meşru halkları olan kendi özgürlüklerini kendi ellerine almalarını engellemek için barış çılgınlıkları yapanlar gerçek barışın dostu değil düşmanlarıdır. Kurtulma kuzunun bir arada barış içerisinde yaşaması ne kadar imkansızsa, sömürülen ve baskı altında tutulan halklarla burjuvazi ve onun sınıfsal müttefiklerinin de barış içerisinde bir arada yaşaması o kadar imkansızdır. Bu sihirli sözcüğün gerçekliğe dönüşmesi, onun düşmanı olan emperyalizm ve tüm gerici diktatörlükleri siyasi ve ekonomik olarak ayakta tutan emperyalist-kapitalizmin devrimci-sosyalist iktidar tarafından kuşatılmasıyla ancak mümkündür.

Mevcut barış, sahte ve yanıltıcıdır. Bu barışa kanmamalıyız. Mevcut durumdaki bütün diktatörlükler, gerek tek tek ülkelerin, gerek dünya proletaryası ve ezilen halkların dostu değil düşmanlarıdır. Sömürü ve zulüm üzerine ayakta duran siyasi iktidarlar barışın gerçek koruyucusu olamazlar. Onların bu yönlü söylemlerinin ardındaki asıl gerçeklik, bu sömürü ve zulüm saraylarına karşı proletarya ve ezilen halkların savaşmasını engellemek içindir... Halkları daha uzun süreli sömürmek ve ezmek için yüzlerine çektikleri bir maskedir.

Bugün ufukta bir dünya savaşı görülmesi de, savaş etmenlerinin eskiye oranla gün geçtikçe yükseldiğini de söylemek subjektif bir belirleme olmasa gerek. Bir dünya savaşını engellemenin gerçek yolu, her ülke komünistlerinin sosyal kurtuluş mücadelesine hız vermesi ve oradan da sınıfsal kurtuluş devrimlerini gerçekleştirmesi ile mümkündür. Emperyalizm ve tüm gerici-faşist diktatörlükleri korkutan gerçeklikte budur. Ulusal kurtuluş mücadelelerini sosyal kurtuluş mücadelesinin bir yedeği ve bileşeni olarak görmek ve bu hareketleri desteklemek ise proletaryanın en önemli vazgeçilmez görevleri arasındadır. Bütün ilerici ve devrimci hareketlerin en büyük ortak düşmanı emperyalizm ve onların suç ortağı yarı-sömürge ülkelerin diktatörlükleridir.

Devrim etmenleri ağırlıktadır. Ve bugün geçmiş yıllara oranla devrimci dalgaya doğru bir evrilme söz konusudur. Latin-Amerika, Asya ve Afrika ülkelerinde devrimci dalga eskiye oranla daha bir yükselmektedir. Ve buralar devrimin fırtına merkezleri olma özelliğini tüm güncelliği ile korumaktadır. En büyük zaafiyet, daha önceki yazılarımızda belirttiğimiz gibi, bu ülkelerde bulunan komünist partilerin subjektif olarak zayıflığıdır.

Devrimci kıpırdanış geçmişin demokratik ve sosyalist ülkelerinde de gözle görülür bir seyir izlemektedir. Buralar-

da daha çok güncelliğini koruyan gerici ulusal çatışmalar olsa da, bu durum halkları yeni bir sosyalist sistem arayışına sevk etmektedir. Bu yanılla olumlu bir gelişme vardır. Kısacası dünyamızda devrimci durumda gözle görülür bir gelişme var. Bu da devrim açısından oldukça iyi bir gelişme olurken, emperyalist haydutlar ve onların suç ortakları açısından ürkütücü ve moral bozucu bir gelişmedir. Bir ABD'de üniversite gençliğinin Dışişleri Bakanı'nı Irak'a yönelik saldırgan ve savaşçı politikalarından dolayı protesto etmeleri küçümsenecek bir siyasal gelişme değildir. Ki aynı şekilde, dünyanın birçok ülkesinde sosyalistlerin, devrimci-ilerici ve barışsever güçlerin anti-ABD ve savaş karşıtı gösteriler yapmalarını; hem anti-emperyalist bilincin gelişmesi bakımından hem de bununla birlikte devrim cephesinin asıl güçlerine önemli derecede güç ve moral kalması bakımından oldukça iyi gelişmeler olarak değerlendirmek gerekir. Bu gelişmeler sevindiricidir. Buna hız vermek gerekir.

Özellikle de bu coğrafyada anti-emperyalist gösterilerin 12 Eylül sonrasında ilk kez (91'deki ufak çaplı gösteriler hariç) böylesine boy vermesini daha da sevindirici bir gelişme olarak değerlendirmek gerekir. Denilebilir ki, bu coğrafyada devrimciler, komünistler ve onların yakın müttefikleri tarafından neredeyse 20 yıllık suskunluk sonrasında ilk kez böylesine etkili anti-emperyalist, özellikle de ABD ve savaş karşıtı bir gösteri düzenleniyor. Kabul etmek gerekir ki, dinciler, bir Filistin-İsrail savaşı özgülmünde olsa da, anti-siyonist ve onun şahsında da anti-emperyalist gösterilere öncülük ederek, milyonlarca ezilen emekçiye kendi etraflarında toplamayı başarmayan bir nedeni yaptılar. Ama biz sosyalistler, bu boşluğu dolduramadığımız için geniş kitlelerle kucaklaşamıyoruz. Bu durum sadece emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı değil, Türkiye Kürdistanı'ndaki Türk ordusunun katliam ve işgal hareketlerine karşı da geçerlidir. Yani oldukça duyarsız ve sorumsuz davranılmaktadır. Biz böyle yapınca tabii ki bu boşluğu dinciler ve reformistler dolduracaktır.

Yerimizde oturarak ne savunduğumuz MLM ideolojiyi kitlelere nüfuz ettirebilir ve ne de sahte barış yanlılarının gerçek yüzlerini açığa çıkartabiliriz. Dahası haklı savaşımıza ve bu savaşı yürütenlerin gerçek kimlik ve amacının ezilen mazlum halklara nüfuz ettirmenin biricik yolu her alanda sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirmekle olur ancak. Yoksa sahte barış yanlılarının değirmenine su taşımış oluruz. Öyleyse gerçek ve kalıcı barışı yaratmak için bugün her zamankinden daha çok sınıf savaşına yüklenmek zorunda olduğumuzu unutmayalım ●

1 Mayıs'ın kızılığında 1 Mayıs alanlarını kuşatalım

Tüm dünya proletaryası ve emekçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın arifesindeyiz. Dünya proletaryasının ve emekçilerinin bir parçası olarak ülkemiz cephesinde bu şanlı günü içeriğine uygun kutlamak, içinde bulunduğumuz tarihsel süreç açısından daha bir önem kazanmaktadır. 1 Mayıs'ı özüne uygun sahiplenmenin bu tarihsel öneminin yanısıra hassasiyetle kavramak gerekirken, 1 Mayıs'ı yüzeysel bir biçimde ele alarak basit bir kutlama ile sıradanlaştırmamalıyız.

Aslolan, 1 Mayıs'ı mücadele deneyimi, hak arama mücadelesinin sistemli, sınıf karşıtlarımıza karşı net duruşu içeren derinlikli anlamıyla ele alıp devrimci içeriğine uygun bir mücadele günü olarak kutlamaktır. 1 Mayıs'ı 1 Mayıs yapan tarihsel-sosyal-siyasal ve iktisadi koşulları özlü bir biçimde yorumlamak ve günümüze ışık tutan yönlerini mücadele özgülümüzle birleştirip maddileştirmek, 1 Mayıs'ı en etkili, en doğru kutlama tarzıdır. Zira 1 Mayıs'ın derinliğinde yatan anlam, işçi sınıfı ve ezilen katmanların sınıf karşıtlarına karşı vereceği mücadeledir. Proletaryanın kendi bilimsel dünyaya görüşü perspektifinde, sınıf düşmanlarına karşı uygun araç ve yöntemlerle donanması, ısrarcı duruşunu yaşamla bütünleştirmesidir. Ve ülkemiz cephesinden sesimizi-gücümüzü yükselterek 1 Mayıs'ın kızılığında enternasyonalist ruhla dünya proletaryasıyla kucaklaşmaktır. Özcesi proletarya ve ezilenler açısından 1 Mayıs, eylemdir. Alanların zaptedilmesi ve gücümüzün burjuvazi ve diğer sosyal-siyasal dayanaklarına karşı sistemli bir biçimde örgütlenip savaştırılmasıdır. En önemlisi de, proletaryanın siyasal iktidarı almada ve mütefikleriyle dayanışma içinde olması bağlamında bir kavga mevzisi.

Kavranmalığı, gerek ülkemiz ve gerekse dünya konjonktürü açısından içinden geçtiğimiz tarihsel koşullar gözönüne alındığında, 1 Mayıs gibi sınıf mücadelesi tarihinde belli bir döneme damgasını vurmuş, kendi koşullarında niteliksel değişim-dönüşümler yaratmış tarihsel günleri, sınıf mücadelesinin özgün veya genel ihtiyaçlarını giderecek şekilde ele almamız gerekmektedir. Keza bu gibi önemli-tarihsel günlerimizi kavramayla kavrayamama arasındaki ayrıntı budur. Bu gün emperyalist haydutlar başta olmak üzere, feodalizm, şovenizm vb. gibi gerici güçler dünya halklarına çe-

şitli yöntemlerle saldırmaktadır. Ve ürettikleri her politika, başvurdıkları her yöntem, ezilen sınıf ve katmanların yaşamsal, siyasal, sosyal ve iktisadi haklarına karşı uygulanmaktadır. Bağımsızlığı zorla ellerinden alınan ulusların da ezilen sınıf ve katmanlarla aynı baskıyı paylaştıklarının vurgusunu yapmak gerekir. Emperyalizmin ve gerici işbirlikçilerinin saldırılarının fiziki, siyasal, ahlaki, ideolojik vb. gibi geniş bir çerçeveyi kapsadığını yaşanan her dönem, gelişen her süreç bize göstermektedir. Günümüz tarihsel koşullarında bu daha da boyutlanmış. "Yeni Dünya Düzeni", "küreselleşme" safsatalarıyla proletaryanın somut-bilimsel dünya görüşü olan MLM'ye yönelen saldırıların ve "sosyalizm öldü", "sınıflara dayalı ideolojilerin zamanı geride kalmıştır" teranelerinin ardı arkası kesilmemektedir. Bu ideolojik saldırılar, emperyalizmin uluslararası kurumu olan IMF ve Dünya Bankası kanalıyla geniş halk katmanları ve sınıflara yönelen ekonomik saldırıların bir parçası olmaktadır. Neo-liberal rüzgarlar eşliğinde estiren ekonomik ve siyasal terör, bir nevi emperyalist haydutlar ve yerli işbirlikçilerinin yaşadıkları krizi ezilen kesimlere fatura etmeleridir. En somut ifadeyle özelleştirme, esnek üretim, esnek çalışma, sendikasılaştırma, uluslararası yatırım sözleşmeleri, ardı arkası kesilmeyen zamlar, işçi ücretlerinde yaşanan reel gerilemeler, taşeronlaştırmalar vb. gibi ekonomik icratlar, hakim sınıfların yönelimlerini anlamak için yeterli verilerdir. Bunların yanısıra emperyalist çıkarlar üzerinde yükselen haksız bölgesel savaşlar, meşru ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini "terörizm" ile damgalayıp yok etme çabaları, mevcut hakim sınıfların doğasının bir başka türlü yansımasıdır. Kısacası, dünya geneline bakıldığında, emperyalizm ve geri kalmış ülkelerdeki hakim gerici güçler, kendi çıkarları uğruna ezilen sınıf-katman ve uluslar açısından tam anlamıyla kıyım ve yok etme mantığını benimsemektedir. Bu kıyımlara dur demek ve köleleştirilmeye mahkum edilmek istenen insanlığın özgürleşebilmesi için birlik-dayanışma ilkesiyle mücadeleyi yükseltmek ve örgütlemenin bilinciyle hareket etmek aslolanıdır.

İşte mücadelenin bir ayağı olan 1 Mayıs'ı bu içerikle sahiplenmek, kutlamak durumundayız. "Yaşasın 1 Mayıs" şiarı eşliğinde özgün ve genel taleplerimizi en militan tarzda sınıf kar-

şıtlarımıza karşı verdiğimiz mücade-
nin hizmetine sunarak 1 Mayıs alan-
larına akmak, 1 Mayıs'ın özüdür.

Geçmişten bu güne hakim sınıfların bunca engellemesi ve içini boşaltmaya çaba göstermesine rağmen, sistemli baskıyla unutturulmaya çalışılan 1 Mayıs'ın her dönemin koşulları, ruh hali ve örgütlülük düzeylerinin durumuna uygun eylemlerle sahiplenildiği, devrimci-ilerici özünün yaşama geçirildiği bilinmektedir. Bu anlamda 1 Mayıs gibi, 1 Mayıs'ın geçmiş dönemlerdeki kutlama biçimleri ve yöntemleri de bize mirastır. Ve '98 1 Mayıs'ında da ezilenler, bu günün özgülünde "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "Yaşasın 1 Mayıs" haykırışıyla birlik ve dayanışma içinde dünya gerici güçlere karşı mücadelelerini yükselteceklerdir. Ülkemiz Türkiye ve T. Kürdistanı cephesinden bu dayanışma ruhu çerçevesinde gücümüzü alanlara dökmek, somutumuzda proletaryanın davasını dağlarda taşıyan gerillanın gelecek yüklü cüretiyle sınıf kardeşlerimizle beraber dünya gerici güçlere karşı **ENTERNASYONALİZMİN** bayrağı altında birleşmek, '98 1 Mayıs'ının en etkili, en doğru kutlama biçimi olacaktır. Her türlü ulusal çitleri parçalayarak emekçi kitleleri mücadele zemininde kucaklayan, burjuvaziye karşı savaşın mevzisi gibi tarihsel olgulardan gücünü alan bu şanlı günü ülkemiz işçi sınıfı ve diğer ezilen katmanları bu perspektifle ele almak durumundadırlar. Özenle vurgulamak gerekir ki, 1 Mayıs'ı devrimci özünden kopartarak reformist-revizyonist ve düzen içi anlayışların zemininde ele alıp kutlamak ne kadar yanlışsa, onu şabloncu bir biçimde yorumlayıp, özgün durumumuzda mevcut çelişkileri devrimin lehine çözen, devrimci mücadelemizi güçlendiren bir kavga günü olarak yorumlamamak da bir o kadar yanlıştır. Bir Mayıs'ın ruhu kavga ruhudur. Birlik ve dayanışma ruhudur. Devrimci mücadelemizi yükseltme gücüdür. 1 Mayıs'ı doğuran koşullar nasıl ki halen günümüzde daha yoğun bir biçimde mevcutsa, 1 Mayıs'taki direnme ve dayanışma ruhunu yaratmanın koşulları da mevcuttur. Sorun; irademizle mevcut koşulları sınıf çıkarlarıımıza uygun, hakim sınıflara karşı sistemli bir hale getirip savaştırabilmemizdir. Yani 1874'te sanayi burjuvazi işçi ücretlerini düşürerek yaşam koşullarını nasıl ki dayanılmaz hale getirdiyse, gelişen her süreç ve günümüzde hakim sınıflar daha da çeşitli-

lendirilmiş yöntem ve politikalarla işçi sınıfının yaşamsal haklarına yönelmektedirler. Geline aşamada (özellikle sömürünün daha da katmerli olduğu, sosyal iş güvencesinin esamesinin okunmadığı (KOBİ'ler ve OSB'ler başta olmak üzere) 8 saatlik iş günü tüm dünya işçi sınıfının genel bir sorunu olarak esnek çalışma politikası adı altında gündemleşmiştir. Özcesi burjuvazi yine aynı burjuvazidir. Değişen sadece sömürünün çeşitli yöntem ve yönetimlerle daha da katmerleşmesidir. Demek ki bugün 1 Mayıs dendiğinde, 1874-1888 yılları arasında 8 saatlik iş saati talebiyle Amerikan işçi sınıfının karşı koyuşuyla başlayıp, Avrupa işçi sınıfının katılımıyla yangına dönüşen muazzam direnişlerin daha da sistemli biçimde örgütlenmesi akla gelmelidir. Tüm dünya ezilenleri gibi ülkemiz ezilen sınıf ve katmanları açısından sahiplenilip geliştirilmesi gereken husus budur. Görkemli direnişler sonucu acze düşen yanke emperyalizminin idam ettiği işçi önderleri **Augusto Spies**, **Albert Person**, **George Engel**, **Adolph Fisher** gibi şehitlerimizin mirası şu sözlerde saklıdır: "**Zaman gelecek mezarlarımızdaki sessizlik, yaşarken yaptığımız konuşmalardan daha etkili olacaktır.**" Bu söz, işçi sınıfının mücadelesi nezdinde 1 Mayıs'ı sahiplenmenin manifestosudur. Böylesine zor koşullarda yaratılan ve sınıf mücadelesine bir deneyim-değer olarak sunulan 1 Mayıs'ı, devrimci özüne sadık kalınarak, yeni değerleri yaratmada bir manivela tarzında kavramak, yeni yeni mevziler yaratmak için benimsemek işçi sınıfının tarihsel görevidir.

Ülkemiz işçi sınıfının ve emekçilerinin, dünya genelindeki sınıf kardeşlerine karşı bu sorumluluğunun yanında, Türkiye koşullarında kanları pahasına 1 Mayıs'ı özüne uygun kutlayıp gelenekselleştiren 1 Mayıs şehitlerine karşı da tarihsel bir sorumluluğu vardır.

Zira ülkemiz tarihine bakıldığında, azgın faşizm koşulları ve saldırıları karşısında, 1 Mayıs, şehitler pahasına sahiplenilerek günümüze taşınmıştır. 1977 1 Mayıs'ındaki kutlamalar sırasında Taksim meydanında akan işçilerin kanı hala belleklerdeki tazeliğini korumaktadır. Fakat ülkemiz hakim sınıflarının bu amansız faşist terörü, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin 1 Mayıs'ı sahiplenmesinin önüne geçemedi. Çünkü kanla yaratılan bu devrimci gelenek, yine kanla ülkemiz topraklarında tohum olmuştur. İşçi si-

nının, özellikle devrimci ve komünistlerin ısrarcı tutumu '77 mirasını sonraki yıllarda tekerrür ettirebilmiştir. Feodal cebir-siddetle toplumsal muhalefeti sindirmeye çalışan ülkemiz hakim sınıfları, uyguladıkları bu karşı-devrimci zorun karşısında gelişen devrimci zorun önüne geçemedi/geçmesi de beklenemezdi. Devrim ile karşı-devrim arasındaki bu mücadele her 1 Mayıs'ta birer çatışarak ülkemiz 1 Mayıs alanlarını devrimcilerin lehine görkemleştirmiştir. Her 1 Mayıs'ta işçi sınıfı ve emekçileri bekleyen gözaltılar, sokakta coplanmalar, kurşunlar ve katliamlardı. Bunlara rağmen 1 Mayıs unutturulamadı. Nitekim '89 1 Mayıs'ı şehitler pahasına kutlanarak tarihimize geçti. Faşist devletin kolluk güçlerinin Taksim'e yürütmek isteyen kitlenin üzerine ateş açması sonucu M. Akif DALCI 1 Mayıs şehidi olarak Mayıs'ın kızılığında parlayacaktır. Bütün bu faşist uygulamalar, ülkemizde 1 Mayıs somutunda kitlelerin kabaran öfkesi oldu. Ne devletin faşist yönelimi, ne de onun yan kurumu gibi çalışan sınıfın başına çöreklenmiş düzen kulu sarı sendika ağalarının ve reformist-revizyonistlerin 1 Mayıs'ı, devrimci özünü boşaltarak salonlara hapsetmek istemeleri, onun devrimci tarzda sahiplenilmesinin önüne geçemedi. Öyle ki, ülkemiz hakim sınıfları ve yan kurumları 1 Mayıs'ın devrimci-militan özünü boşaltmak için tam bir aymazlıkla saldırıya geçtiler. 1891'de 2. Enternasyonalin 2. Kongresinde, işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kullanması karar altına alınan 1 Mayıs'ı hakim sınıflar, "bahar bayramı" olarak emekçi halka kabul ettirmeye çalıştılar. Çünkü 1 Mayıs'ın derinliğindeki güçten, onun kızılığından korkuyorlardı. Ne pahasına olursa olsun, cebir-siddet eşliğinde çeşitli politik manevralarla 1 Mayıs'ın içini boşaltarak, düzene kanaliz edilmiş bir gün haline getirmek istiyorlardı. Fakat bütün bu yönelimlerin devrimci irade karşısında yenilgiye uğradığı tarihimize gösterilmiştir. 1991-95 tarihleri arasında kitlelerin, 1 Mayıs'ı tüm oyunlara ve fiziki saldırılara karşı devrimci özüne uygun şekilde sahiplenmesi, faşist kurum ve kuruluşların korkularını büyüttü. Ve bu korku, '96 1 Mayıs'ındaki kitlesel ve militan duruşla adeta hakim güçler ve sarı sendika ağaları için bir kabus dönüştü. Devletin yetkili ağlarından çıkan "varoşlardan gelip bizi boğazlayacaklar" söylemi bu gerçeğin acizeti idi. Böylesine bir acizlik üç devrimci-demokrat işçinin katledilmesiyle somutlandı. Kısa anlatımlardan anlaşılacağı gibi, ülkemizde 1 Mayıs kanımız ve şehitlerimiz üzerinde şekillenip önemli bir kavga mevzisine dönüşmüştür. Gerek devletin özü

olan faşist yönelimlerine ve gerekse reformist-revizyonist, düzen içi anlayışların işçi bayramını sulandırma çabalarına rağmen, 1 Mayıs'ın devrimci özü, birlik ve dayanışma ruhu korunabilmiştir. Öz olarak böyle olmasına karşın, istenilen düzeyde taktik ustalık gösterilip güçlendirilemediği yönündeki eksikliğimizi de kabul etmemiz, önümüzdeki süreç açısından önemlidir.

En yakın tarih olması açısından '97 1 Mayıs'ını buna bariz olarak örnek gösterebiliriz. '96 yılındaki canlılığın, militanlığın ve kitleselliğin '97'ye taşınamaması, karşı-devrimci güçlerin genelde devrimci örgütler, özeldede proletarya partisinin karşısındaki taktiksel başarısının bir sonucudur. '96 1 Mayıs'ında alanlara çıkan kitleye, daha sonraki dönemlerde nitelikli bir örgütlülüğe dönüştürülüp önderlik yapılamamıştır. Hakim sınıfların politik manevralarına uygun örgütlülükler ve yönelimler oluşturulamadığından, '97 1 Mayıs'ı '96'daki gibi güçlü olamamıştır. '97 1 Mayıs'ında istenilen boyutta bir katılımın ve militan duruşun sağlanamaması, özünde düşmanın geliştirdiği politikaları boşa çıkarabilme hususunda gösterilen bu zaafiyetti. Neydi bu politikalar? Öncelikle '96 ve sonrası dönemlerde gelişen en ufak kitle hareketlerine fiziksel sindirme yönelimi daha da yoğunlaştırıldı. Yoğun gözaltı ve tutuklamalarla halka karşı tam anlamıyla bir seferberlik ilan edildi. Kitle hareketleri karşısına dikilen bu devlet terörüyle, geniş kitlelere bir nevi gözdağı verildi.

Buna paralel olarak, ideolojik zeminde gerçekleştirilen saldırılarla kitlelerin devrimci ve komünistlere olan güveni yok edilmeye çalışıldı. Bu aynı zamanda, radikal devrimci örgütleri "marjinalleştirme" hesabının pratik yönelimlerinin bir ifadesiydi. Hakim sınıflar devrimci ve komünist örgüt ve partilere bu yönelimi gerçekleştirirken, diğer taraftan kabaran kitle muhalefeti kendi potasına kanaliz etmek için reformist ve pasifist anlayışlara büyük olanaklar sundu. Ki, bu planında azımsanmayacak başarılar elde etti. Zira zaten yeterince geniş kitleleri yönlendirmede istenilen düzeyde olamayan radikal devrimci örgütlere ve Proletarya Partisine yoğun bir saldırı ile yönelen hakim sınıflar, aktivistleri edilgenleştirerek, alanların '97 1 Mayıs'ı arifesinde reformist-pasifist ve düzene yedekli sendika ağalarının denetimine girmesinin zemini yarattı. Özellikle Proletarya Partisinin, '97 1 Mayıs'ı öncesi bu tehlikeyi görmesine rağmen, mevcut gücünü buna uygun örgütleyememesi, görebildiği bu tehlikeye karşı gerekli taktik manevrayı pratik duruşunda maddi bir güce dönüştürememesi, gerek kitlesellik ve gerekse militan duruş bağ-

lamında '96 1 Mayıs'ındaki duruşunun gerisine düşmesine sebep olan olgulardan biri olmuştur. Kısaca, geçmişteki olumsuzluklarımız gibi olumsuzluklarımızdan da pratik dersler çıkarıp '98 1 Mayıs'ına hazırlanmak, bu çerçevede duruşumuzu nitelikli kılmak zorunludur.

Gelişen süreç ve hakim sınıfların yönelimlerine bakıldığında, '97 1 Mayıs'ında daha da üst sınırdaki kendisini hisseltiren bu tehlikenin bu günde geçerli olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Hatta bu gün sözünü ettiğimiz bu durum daha da sistemleşmiştir. En kaba bir anlatımla, "yeniden yapılanma" adı altında devlet, gerek militarist gücünü ve gerekse yedekli durumundaki sosyal-siyasal dayanaklarını daha da kurumsallaştırmıştır. Çeşitli örgütlenme modelleriyle bu kurumlar bir nevi "yenilenmiş" durumdadır. Son dönemlerde gelişen kitle muhalefetine ve kamu çalışanlarının sendikal hak arama mücadelesine karşı kullanılan yöntemler, '98 1 Mayıs'ına karşı da kullanılacaktır. Fiziksel cebir-siddet eşliğinde, reformist-revizyonist ve sarı sendika ağalarını kitle hareketi karşısında bir tehdit ve barikat olarak kullanacaktır. Ve bu yöntemle yıllardır başaramadığı emelini elde etmek isteyecektir: 1 Mayıs'ın devrimci özünü sulandırmak...

Bundan hareketle, '98 1 Mayıs'ı her şeyden önce hakim sınıfların son dönemlerde ekonomik ve siyasi olarak yoğunlaştırılmış saldırıları karşısında bir duruş olmalıdır. Özeldede işçi sınıfı ve kamu emekçileri, genelde tüm halk kesimlerini etkileyen saldırılar, 1 Mayıs özgölünde alanlarda savaşının birer araçları haline dönüştürülmelidir. Sendikasılaştırma, özelleştirme, esnek çalışma, enflasyon, ardi arkası kesilmeyen zamlar, kamu emekçilerinin TİS'li ve grevli sendikalaşma hakkının engellenmesi, ulusal ve sosyal mücadelelerin boğazlanması gibi son dönemlerde daha da yoğunlaşmış bu ekonomik-demokratik-siyasal yönelimlere karşı 1 Mayıs alanlarında barikat olmalıyız. Ve ülkemiz hakim sınıflarının bu yönelimlerinin emperyalistlerin çıkarlarıyla olan ilişkisini görerek, Türkiye ve T. Kürdistanı mevzisinde üretimden gelen gücümüzü diğer ülkelerdeki sınıf kardeşlerimizle birlik ve dayanışma çerçevesinde ifadelendirmemiz sorunun bir diğer önemli yanıdır. Yine önemle anlaşılmalıdır ki, 1 Mayıs yalnızca genel-öğün taleplerimizin haykırıldığı gün değil, aynı zamanda bu taleplerimizi iktidar mücadelemizle bütünleştirmenin bir mevzisi de. Bu bağlamda, 1 Mayıs'ı ele alırken, taktiksel hareket tarzımızla stratejik hareket tarzımız iyi ele alınmalıdır. 1 Mayıs'ta geniş kitle katılımı sağlamamız, genel sorunlarımızı ifade eden taleplerimizi haykırmamız

ve bu taleplerimizle stratejik hedeflerimiz doğrultusunda iktidara yönelik araç ve yöntemlerimizi güçlendirmemiz uzun vadeli kazanımlarımız içermelidir. Yani hareket tarzımız, gerilla savaşını güçlendiren, yaygınlaştıran zeminde olmalıdır. Ezilen halkların yegane kurtuluşu buradadır. Özcesi 1 Mayıs'ta sesimiz alanlarda yolumuz dağlara dönük olmalıdır.

İşçi sınıfı ve ezilen kesimler bilmez ki, bütün bu istemlerimizi 1 Mayıs alanlarında maddi bir güce dönüştürmek, sahipleneceğimiz önderlik ilintilidir. Düzenin sınıf içindeki temsilcisi olan sendika ağalarının, reformist ve pasifist anlayışların yanına saf tutmak hem sınıfsal çıkarımıza özgölde de 1 Mayıs'ın içeriğine ihanettir. Sınıfsal çıkarımız ve tarihimiz derinliğinden gelen 1 Mayıs'ın kızılığı, bize sınıf düşmanlarımıza karşı duruşu emretmektedir.

İşçi sınıfı ve geniş halk yığınları, '98 Mayıs'ında gücümüzü düzene kanaliz eden anlayışları mahkum etme, yalnızlaştırmalı, kendi çıkarlarını E. limsel dünya görüşü MLM'nin ışığında en sistemli biçimde somutlandıran öz örgütlülükleriyle faşist devlet karşısında radikal duruşta saf belirlemelidirler.

Sonuç olarak; faşist devlet '98 1 Mayıs'ın da kendisine yönelen hareketlere yine militarist güçleriyle saldırıya geçecektir. Reformist-pasifist ve sendikacı bürokrasinin kanalıyla 1 Mayıs alanlarını karnaval havasına dönüştürmek isteyecektir. Ama ne bu hesaplar, ne de "bahar bayramı" teraneleri tutmayacaktır. Devrimci ve komünistlerin önderliğinde 1 Mayıs yine devrimci özüne uygun olarak kullanılacaktır. Bu noktada özellikle Proletarya Partisinin aktivistlerine büyük görevler düşmektedir. Dost devrimci örgütlerle birlikler sağlamayı zorlamak, 1 Mayıs'ın özünün önemli bir ayağıdır. Bu zeminde zorlayıcı olunup, devrimci örgütlerin birlikte hareket etmesinin kolları mutlaka yaratılmalıdır. Gerçek katılımları sağlamak ama aynı zamanda alanlara akan kitleyi organize etmek önemlidir. Polisin saldırılarına karşı konumlanmayı ve reformist-pasifist anlayışları 1 Mayıs alanında yalnızlaştırmayı hassas politik taktikler gerçekleştirmek başlı başına bir örgütlenme sorunudur. Ne düzene karşı militan duruşumuzdan taviz veremeyiz, ne de halk nezdinde devrimcilerin ve komünistlerin prestijini tartışacak tavır ve davranışlara gireceğiz. Özcesi, birleşebileceğimiz geniş halk kesimiyle beraber düzenden hesap sorulmalıyız. Bu perspektifle, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve kavga günü olan 1 Mayıs'ın kızılığında haydi 1 Mayıs alanlarını kuşatmaya

Siyasal geriliği gidermeyenlerin, iktidar perspektifi dar ve kısır olur!

İnsan hayatının bütün sürecinde yaşanan ve gelişen her şey, temel bir amaca hizmet etmelidir. Amacı ve hedefi belli olmayan bir pratik, amaçsız olduğu gibi anlamı ve değeri de olmaz. Dolayısıyla bu haliyle eyleme yansımasının yaşamda gerçek anlamda değerini bulduğunu iddia edemeyiz. Bir komünistin, bir devrimcinin yaşamında amaçları ile hedefleri arasında diyalektik bir bağın olduğu ve aynı zamanda bu diyalektik bağın yaşamındaki gelişim ve değişimin motoru olduğu gerçeği, pratiğin işaret ettiği gibi tartışmalıdır. Ancak gerek siyasal, gerekse sosyal alanda teorik ve politik planda amaca hizmet edici bir pratik savaşım yoksa, diyalektik bağın olması ve pekiştirilmesi yerine idealizmin alanına hapsolünmüş demektir. Bu da materyalistlerin işi değildir. Eğer yaşamı doyurucu kılmıyorsa yani kitlelere bir örnek teşkil etmiyorsa, nüfuz etmiyorsa, kolektif bir ruh geliştirmiyorsa boş ve idealsiz bir yaşam olur. Ki, bu da herşeyi olduğu gibi kabul etmektir.

Dolayısıyla yaşamımızı "toplumun gelişme yasaları ve bu yasaların incelenmesi üstüne" oturarak hedefi ve amacı beraklaştırmamız bir zorunluluktur. Yani yaşamımıza "toplumsal gelişme yasalarıyla ve bu yasalardan çıkartılan pratik sonuçlarla yön vermeliyiz." Başka bir ifade ile teorik ve pratik faaliyetlerimizin tümü doyurucu olmalıdır. Yaşamı-yaşamımızı bu çerçevede içerisinde ele alırsak anlamlı ve değeri büyük, dolu bir yaşam olur. İşte burada istenileni yakalayabilmek içinde siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri, kültürel vb. alanlara ivedi bir şekilde yüklenmemiz gerekiyor. Yaşamımızı disipline ederek, kolektivizmin manyetik alanını daha da genişleterek kitlelerle, partiyle kucaklaşabilmeyi sağlamak ve siyasal gelişmeyi eylemlerle harlandırarak kişi ve kişilere bir devrim kazandırmak için kaybedecek bir dakika zamanımızın dahi olmadığını bilince çıkarmalıyız. Zamanı kendi seyrine bırakarak kendiliğinden bir hat izlenirse hem içimizdeki düşmanı, hemde dışımızda varolan düşmanı alt edemeyiz. Hem düşmanın yarattığı iç tahribatları gideremeyiz, hem de dışa yönelerek düşmana etkili darbeler vuramayız. Bundan dolayı yaşamımızı daha da disipline edecek, kolektif ruhun gelişmesini sağlayacak temel kriterlere sahip olmamız lazım. Yaşadığımız bir çok zaafiyetin ana kaynağı ve nedeni birden fazladır. Bu nedenlerin bir bütününe değinmek yazımızın konusu olmadığı için sadece bunlardan biri üzerinde durmaya çalışacağız.

Bu temel kriterlerden bir tanesi ve en önemlisi siyasi eğitim olgusudur. Asgari ve azami hedefe ulaşmada anahtar görevi gören siyasi çalışma diğer bütün çalışmalarında esasını teşkil ediyor. Bilgi ve beceri kazanmayan, davranış ve yöntemde doğruyu yakalayamayan, pratiğe yol açarak onunla bütünleşmeyen, bunları örgütsel mekanizmalarda çalışır halde tutmayan her adım, amaca hizmet eden fonksiyonlar yükleyip, bunu bir yaşam biçimi haline dönüştüremez.

Yaşadığımız toplumda egemen olan eğitimin amacı ile hizmetinin hangi normlar içerisinde olduğunu görebilmekteyiz. Ve bunun yansıdığı çalışma tarzıyla toplumun iliklerine kadar işleyen burjuva-fövdal diktatörlüğün kirli ideolojisinin yaşamda nasıl ve ne kadar zarar verdiğini, toplumun gelişiminde, bilimin kavranmasında mistikçe engeller oluşturduğunu görebiliyoruz ve yaşıyoruz. O zaman "eğitim çalışmaları bütün çalışmaların can damarıdır" ilkesiyle hareket etme zorunluluğu bugün her zamankinden çok daha fazla kendisini dayatmıştır. Proletaryanın bilimi ve ideolojisiyle yola çıkmış her birey, bu bilinçle donanmak gerektiğini bilince çıkarıp, pratik olarak onu yaşamın her alanında canlı kılmak için bütün enerjisiyle bunun mücadelesine yüklenmek zorundadır. Araştırmalarımızı, incelemelerimizi, kısacası bütün siyasal faaliyetlerimizi bir çelik zırha büründürerek daha canlı ama somut ve nesnel gerçekliğin ihtiyaçlarını gidermede bir görev olarak ele almalıyız. Siyasi geriliğimizin pratik alanda ne tür zorluklar çıkardığını görebildiğimiz gibi yaşamaktayız. O zaman yapılması gereken tek bir yöntem vardır, o da bu ihtiyacın olanaklarını yaratarak zamanı başı boş bırakmadan pratik adımlar atmaktır.

"İnceleme alanındaki düşmanımız, bildiklerimizle yetinme anlayışıdır. Gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsak, bu anlayışa son vermek zorundayız. Kendimize karşı tutumumuz doymak bilmeden öğrenmek, başkalarına karşı tutumumuz ise, bıkıp-usanmadan öğretmek olmalıdır."

Başkan Mao'nun da işaret ettiği gibi, bildiklerimizle yetinme anlayışının sökülüp atılması bir "lütü" değil, artık bir zorunluluktur. Mevcut sistemi alaşağı etmeyi kendimizi her alanda geliştirerek uzmanlaşmayı hedefleyerek, zaaflarımızdan arınıp gelişimin yani pratik savaşın içinde olay ve olguları daha iyi bir tarzda tahlil ederek gerçekleştirebiliriz. Yani teori ve pratiğin diyalektik bütünlüğü doğrultusunda hareket ederek yaşanan doğruları yaşatmak, yaşananları yeniden yaşattır-

mak ve yaratmak üretkenliğiyle hareket ederek, siyasi çalışmalarda bir devrim sağlamak zorundayız.

Kardelen Harekatı'mızın açığa çıkardığı ve KHK'mızın işaret ettiği gibi, düşmanın bu eksik yanımdan faydalanarak gedikler açmasının bir nedeni de bu olmuştur. İşte doymak bilmeden öğrenmenin, bıkıp-usanmadan öğretmenin anlamı tamda burada yatıyor. Bu, bütün aktivistlerin sahip olması gereken bir özelliktir. Kendimizi bu konuda sürekli aç hissetmeliyiz. Bu özelliği yakalama çabasına girilmesi temel bir ihtiyaç olduğu gibi, zorunlu bir görev olarak algılanmalıdır. Daha çok inceleme, araştırma yapmak ve pratikle bütünleşmek her komünistin ve devrimcinin kendisi için belirlediği temel hedef olmalıdır.

Oblomovca bir yaşamın içerisinde boclayanlar devrime hizmet etmekten ziyade, zarar vermektense başka bir şey yapmamaktadırlar. Bildikleriyle yetinip, boşboğazlık yaparak iş yapıyor intibasını bırakırlar. "En iyi ben bilirim" izlenimini yaratarak çok bilmiş edalarına bürünürler. İş pratiğe geldiğinde ise kaçışlarının mazeretlerini yaratmak için birbirlerinden su getirmektedirler. Kulaktan dolma bilgilerle yetinen bu bayları, Başkan Mao'nun bir ifadesiyle tarif etmeye çalışalım; "Dünya'nın en gülünç insanları, kulaktan dolma bazı ham bilgilerle kendisini 'alem-i cihan' sanan çok bilmişlerdir". Bu anlayışın özünde yatan bir başka gerçek, "bir etmek kapısını buldum, nasıl olsa geçimimi sağlıyorum"dan başka bir şey değildir. Bu zararlı anlayışları ve sahiplerini sırtımızda taşımaya daha ne kadar müsaade edilebiliriz? Faaliyeti sadece kendi ekonomik yaşamını idame etmek için düşünenlerin yararlı hiçbir pratiği olmadığı gibi, siyasi gelişimin önünde de engeldirler. Oysa bilinmelidir ki siyasi çalışma, ekonomik alanda yaşamı idame ettirmeninde can damarıdır. Bu anlayışla hareket edildiği zaman gerçeklerin daha iyi görülebileceğine ve önemnin daha iyi kavranılabileceğine kimsenin kuşkusu olmasın. İdeallerimizi yaşamımızla bütünleştirmede gösterilen en ulak bir zaafiyet olumlu yönde bir değeri ifade etmez. "Güçsüzlük ve zaaf taşıyan her ideolojiyi saflarımızdan kovmalıyız" diyen Başkan Mao, tamda bu gerçekliği ifade etmektedir. Siyasi çalışmaları küçümseyen, dışlayan ve yapamıyorum diyerek hiç bir şey yapmamakta direten anlayış ve pratiklerin ne kadar zararlı olduğu açık değil mi? Bunu görebildiğimiz halde üstümüzde taşımamızın devrime yarardan çok zarar vermektense başka bir işlevi yoktur ve olmayacaktır.

Pratik-teori-tekrar pratik yolu ile olay ve olguların en ince ayrıntısına kadar incelenmesi, araştırılması canlı bir siyasi ortamı yaratır ve gerçekleri bulmanın önündeki engelleri ortadan kaldırır. Hata yapmamızın en asgariye inmesini sağlayacak biricik yol bu diyalektik yöntemle sıkıca sarılmaktır. Sınıf mücadelesinde doğru ile yanlışın bir arada oluşu nasıl ki bir gerçeklik ise, hata yapılabileceğide gözardı edilmemelidir. Ancak sınıf mücadelesi, tekrarında ısrar edilen büyük hataları kabul etmiyor. Bu yüzden hata yapmamak için daha sağlam adımlar atmak, siyasi çalışmalarda ısrar etmek ve kendimizi donatmak için her türlü olanakları yaratmak gerekmektedir. Bir partinin canlılığını, ancak pratik ve siyasal faaliyet korur ve geliştirir. Siyasi bir çalışması ve pratik alanda ilerleme çabası olmayan bir parti, cansız kalır ve gelişmez.

Sınıf mücadelesinin tarihsel gelişimi ve tecrübesi alabildiğine zengin ve birikimlidir. Çok eskilere gitmeden 25 yıllık tarihimizi araştırıp inceleyebilirsek bu bile önemli oranda siyasal olarak gelişmemizi sağlayacaktır. Yani, bir ivme kazandıracaktır. Kendi tarihimizi dahi bilmeyecek kadar geri isek bir durup bin düşünelim. Neden? sorusunu sorabilmeliyiz. Varolan gelişmelere baktığımızda biz ne yapıyoruz? sorusunu kendimize sorabilme cüretinde bulunabilmeliyiz. Eğer kendimize bu konuda biraz "acı" çektiğimiz zahmetinde bulunamazsak ihtiyaç olan şeylerin değerini anlamakta zorluk çekeriz. Daha doğrusu anlayamayız. Dünyayı kavramak zorundayız, yaşadığımız coğrafyayı tanıyıp, kavramak zorundayız. Gelecek ellerimizdedir diyenlerin önünde, olay ve olguları dirayetli bir şekilde derinlemesine inceleme ve araştırma gibi ertelenemez bir görev vardır.

Araştırma ve inceleme yapmayanların, kendisini siyasi olarak geliştirmeyenlerin hiç bir yerde söz hakkı da olamaz. Biz dünyayı değiştirmek için mücadele ediyoruz. O zaman siyasi çalışmanın diğer bütün çalışmaların can damarı olduğu gerçeğini unutmadan, bir kenarda bırakmadan dört elle ona sarılmak zorundayız. Teori ile pratiğin bütünleştirilmesi mücadelemize ışık tutacağı gibi geliştirecektir. Bu çalışmanın bir ilke olduğunu bilince çıkararak onu her alanda uygulayalım ve uyalım.

Mücadelemizi daha ileriye taşımamızın zorunlu bir ihtiyacını gidermenin koşullarını yaratarak düşmanın KDH ile saflarımızda yarattığı tahribatları bertaraf etmenin silahlı haline getirelim ●

Uzun süreli halk savaşında almamız gereken daha epey yol var. Bunun bilincindeyiz. Ancak bu böyle diye geleceği hissetmemek, iktidar bilinciyle donanmamak ve hakkıyla savaşmamak olmaz. Hakim sınıflar bunu hergün hesap ediyor. Biten, çürüyen ve yokolmaya yüz tutmuş düzenlerini sürdürmek, sömürü çarklarını döndürmeye devam etmek için yeni yeni plan ve programlarla en adi, en düşük, en barbar, en yoğun, en şiddetli, en sinsi vahşeti geliştiriyorlar. Hal böyleyken, artık bu vahşeti teşhir etmenin ve yapılamayanlara, yapılmayanlara mazeret göstermenin bir anlamı yok. Amacı da umudu da yaratmanın, ellerimize almanın, örgütlemenin bir değeri var. Vahşete direnmenin değil, onu yoketmenin, parça parça kırıp, kaldırıp tarihin çöp sepetine atmanın bir değeri var.

26. kuruluş yıldönümünde, öncünün bu topraklara umut tohumu attığını ve kurtuluş fidanı diktiğini anımsayalım. 26 yılı geride bırakırken; şchitlerimizin bu manifestoyu, bu anlamlı çıkışı selamladıklarını ve yaşamlarıyla somutladıklarını bilince çıkaralım. En zor şartlarda dahi, halka ve devrime bağlılığın, programımızı yaşatmanın, bugünlere taşınmanın soylu eylemcileri olduklarını unutmayalım. Bu "deprem günlerinde", "kan ve ateşle yoğunlaşmış zamanda" hatırlamaya ve hatırlatmaya her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Bu ihtiyacı her şeyimizle karşılamamız gerekiyor.

Düşmanın öncüye ve silahlı mücadele yürüten devrimci parti ve örgütlere yönelimi ortadadır. "Marjinalleştirme", "etkisizleştirme" politikalarıyla her yönden bir bastırma ve kuşatma hareketi yürütülmek isteniyor. Görkemli geçen ve serhildanlara dönüşen Newroz'da başlatılan ideolojik, psikolojik saldırı ortadadır. Newroz'u gölgelemek için bilinçli seçilen bu başlangıç, çocuklarımızın, analarımızın üzerine yitirilen panzerin, copun ve vahşetin tamamlanması olarak devreye sokuldu. Yine geçen yazımızda belirttiğimiz gibi, öncüye dönük "98 yılı bitirme yılı olacak" tespitleri ve yönelimi gündemde. Aynı ideolojik, psikolojik savaş yöntemleri üstüste yapılan operasyonların üzerinden devrede...

**"BİTİRDİK, BİTİRİYORUZ"
DİYEN DÜŞMANA YANITIMIZI,
ATILIM VE SALDIRI RUHUyla
DONANARAK, 1 MAYIS'TA
ALANLARI ZAPTEDEREK VERELİM.**

Devletin bu tür saldırıları artarak devam edecektir. Bunlara gerekli yanıtlar verilecektir. Ancak burada önemli olan nokta şudur: Biz bu tür ideolojik-psikolojik saldırı yöntemlerine direkt muhatap alıp karşılık cevap vermekle yükümlü değiliz. Bizim yapmamız gereken, var gücümüzle pratiğe yüklenmek ve de etkileyemediğimiz veya bıraktığımız boşluklardan dolayı bu tür

propagandalardan veya yönelimlerden etkilenen, kafası karışan kesimlerin bilinçlerine yönelmektir. Sınıf düşmanlarımızla gireceğimiz bir ağır dalaşı yerine, kitleleri örgütlemekle ve onlara devrimci bilinci taşımakla, savaşmak ve savaşmaktan kaçınmamız doğru olanıdır. Bunu layıkıyla yerine getirdiğimizde zaten sınıf düşmanlarımız gereken cevabı almış olacaklardır. Bununla beraber faşist diktatörlüğün bu tesbitini taktik olarak ciddiye almak ve uygun karşı-taktik önlemler geliştirmek ve örgütlenme yapmak zorundayız. "Düşmanı stratejide küçümseme, taktikte ciddiye alma" ilkesiyle hareket etmeli, pratiğimizi buna göre şekillendirmeliyiz. Bir önceki yazımızda bu konuya dikkat çektiğimiz için bu noktada sadece hatırlatmakla yetiniyoruz.

1 Mayıs; tüm bunların yanı sıra, işbirlikçi sarı-sendikaların ve reformist politikaların taktikleri gölgesinde kalmamalıdır. Devrimcilerin işçi sınıfı içindeki birliği -

**Uzun süreli halk savaşında
almamız gereken daha epey yol
var. Bunun bilincindeyiz. Ancak bu böyle
diye geleceği hissetmemek, iktidar bilinciyle
donanmamak ve hakkıyla savaşmamak olmaz.
Hakim sınıflar bunu hergün hesap ediyor. Biten,
çürüyen ve yokolmaya yüz tutmuş düzenlerini sürdür-
mek, sömürü çarklarını döndürmeye devam etmek için
yeni yeni plan ve programlarla en adi, en düşük, en
barbar, en yoğun, en şiddetli, en sinsi vahşeti geliştir-
yorlar. Hal böyleyken, artık bu vahşeti teşhir etmenin
ve yapılamayanlara, yapılmayanlara mazeret gös-
termenin bir anlamı yok. Amacı da umudu da ya-
ratmanın, ellerimize almanın, örgütlemenin bir
değeri var. Vahşete direnmenin değil, onu
yoketmenin, parça parça kırıp, kaldırıp tarihin çöp sepetine atma-
nın bir değeri var.**

sinde kurdu-
Bu bağla-
nın zayıf ve
cılız olduğunu
biliyoruz. Bu işin ör-
güsel yanı daha ağır basmak-
tadır. Yani işçi sınıfı çoğu zaman reform-
mist veya düzenin ajan önderliklerini
tabanla zorlamakta ve onları hiç de is-
temedikleri eylemlere yönlendirmektedir.
Önümüzdeki 1 Mayıs'ta da, sınıfın bu
anlamda bu örgütsel duruştan bir anda
kopacağını ve bizim bulunduğumuz
alandaki yer alacağını beklemek hayal
olacaktır. Bununla beraber, devrimci
örgütlerin etki alanında olmayan bu
geniş işçi kitlelerine doğru mesajlar ve
çağrılar yapılmalıdır ve devrimci poli-
tikaların ajitasyon ve propagandası en
çok bu kesime dönük olmalıdır. Bu
noktada, 1 Mayıs çağrısı ve örgütleniş
son ana bırakılmamalı, "birlik" görüş-
meleri en sağlıklı ve kısa zamanda ta-
mamlanarak, oluşturulan birlik düze-
yiyle sınıfa dönük somut çalışmalar ya-
pılmalıdır.

Tam da bu noktada birlik konusuna bir

kez daha vurgu yapmak ihtiyacını his-
sediyoruz. '95-'96 sürecinde bir çok
alandaki ve eylemde önemli eylem bir-
likleri yakalandı. Ve faşist diktatörlüğe
güçlü vuruşlar yapıldı. Bu süreci taç-
landıran '96 Mayıs-Temmuz Ölüm
Orucu eylemi olmuştur. Ancak sonrası
hiç de olumlu geçti denemez. Belli bir
yere kadar doğru görmemekle birlikte
anlayışla karşıladığımız ve pek de
önemsemediğimiz "ben yaptım, ettim"
tartışmaları ve sözde buna hizmet et-
mesi düşünülen politika yapma tarzı
akıl ve mantığın zorlandığı noktalara
vardı. Sistemleşmiş bir çizgi olarak
kendi kendini teşhir eden bir hal aldı.
Bu tür saçma sapan polemiklerin içine
girmeden ve bu tarzı onların da anla-
yacağı deyimle fazla takmadan biz
doğru eylem birliği çizgisinde ısrarlı
olmalıyız. Bu ısrar, kendi kendilerine
gerçekleştirdikleri olumsuz pratiğin
teşhirini de güçlendire-
cektir. Burada temel
kriter devrimci
politika,
taktik ve
duruş etra-

Yukarıda söylediklerimiz ışığında gü-
celin somut hedefine değinelim: "Şe-
venizm"; 1 Mayıs'ta bu hedefe pratik
olarak yönelmemizin en anlamlı yanı
Kürt ulusal hareketiyle alanlarda birli-
te yeralmanın koşullarını yaratmaktır.
Devrimci eylem birliği politikamızda
özellikle gözetmemiz ve çabalamamız
gerekten bu kesimdir. Bu birlikteliğin
koşulları her zamankinden fazladır
zorunlu, doğru ve devrimci bir göre-
dir. Bulunduğumuz tüm alanlarda
Newroz'u aşan, yani ondan daha ileri
olan, olması gereken bir 1 Mayıs
birliktelik, dönemin en uygun, en do-
ru taktiği, duruşu ve politikası olaca-
tır.

Enternasyonal proletaryanın birlik, mi-
cadele ve dayanışma günü olan 1 Ma-
yıs, hem tarihsel hem güncel görev-
leriyle kutlanmalıdır. En güzel elbiseler-
mizle bayrama gideceğiz. Bu bayram
da enternasyonal proletarya alanlarda
olacaktır ve Peru'dan, Kolombiya'da
Filipinler'den bizleri selamlayacaktır.
Bu selama Amed'den, Mersin'den, L
mir'den, İstanbul'dan karşılık vermeli-
yiz. Gerekirse en güzel elbiselerimiz
çatışacağız. Toza, toprağa, kana, te-
bulanacağız. Bizim en güzel elbiseler-
miz, hayram elbiselerimiz, kavgalı el-
biselerimizdir.

Ankara'da Ulus'ta, Düşüş Meyda-
nı'nda bir proleter söylüyor: "Bir gün
gelecek çocuklarımız zenginlerin gir-
işine dayanacak ve yeter artık bugü-
ne kadar biz çalıştık siz yediniz diye-
cek" ve bir başkası ekliyor: "Evet, bi-
tün çocuklarımız böyle yetişiyor". (1)

O gün çoktan gelmiştir. Bu çağın o-
vapsız kalmamalıdır. İşte işçinin, kö-
lünün, çalışanın aklından geçenler
bunlardır. Bu işçiye, bu yoksul ke-
mekçisine bunları söyleyen Marks'ın
şu sözleridir:

"Bizim acımız yoktur. Ve sizden o-
acımıza istemiyoruz. Sıra bize geldi
zaman terör yapmak için neden ar-
mayacağız. Ama kraliyet teröristleri
(siz faşist diktatörlük diye okuyun-bi-
yüce tanrının, kanunun lütfuyla (bun-
da yüce milletin ve devletin bölünmü-
bütünlüğü için diye okuyun -bi) terö-
yapanlar, pratikte zalim, kibirlili ve a-
çak, teorideyse ödlek, vesveseli ve h-
lekar, her iki bakımdan da namussuz
ve rezildirler." (2)

Ankara'nın göbeğinde bir işçi ve bir
dedikleri Marksizm... Geriye biraz ç-
ba kalmaktadır, sıra bize çoktan ge-
miştir, hesap günü geçmiştir bile.
Marksizm Leninizm-Maoizm emred-
yor, bilim emrediyor, haydi öyleyse...

"Bugün ben bir söz işittim

Bütün düşmanlarım başa gelir

İster olsun yüzbin atlı..."

(1) Cumhuriyet Dergi, 6 Nisan '98.

(2) Biyografi Karl Marks,
Öncü Kitabevi.

STRATEJİK DEĞERLER 6

ORDULARI YÖNETMEK

CAO CAO

Bu, en avantajlı hareket tarzını seçmek demektir.

SUN TZU

Ne zaman düşmanlarını gözlemek için ordunu bir yerde konaklatsan dağları arkana al ve vadi kenarlarında ol.

LI QUAN

Dağları arkana alman demek dar geçitleri korumak, vadi kenarlarında olman ise suya ve yiyeceğe yakın olmak demektir.

SUN TZU

Işığın izle, yükseklerde kal. Bir tepede savaşırken daha yukarılara tırmanma. Bu, dağdaki ordular için geçerlidir.

DU MU

Bir yorum da şöyledir: "Aşağı inerek savaş, tırmanarak değil."

SUN TZU

Araya su girdiği zaman daima sudan uzak dur. Onları suda karşılamak, yarısının karşıya geçmesini bekleyip saldırmak avantajlıdır.

CAO CAO ve LI QUAN

Düşmanı karşı kıyıya geçmesi için kandır.

SUN TZU

Savaşmak istediğin zaman düşmanla su kıyısında karşılaşma. Işığın gözle, yüksek yerlerde kal, suyun akışına karşı olma. Bu, suda çarpışan ordu için geçerlidir.

JIA LIN

Havzada orduların sele kapılabilir ve nehir suyu zehirlenebilir. Suyun akışına karşı olmamak akıntıya karşı gitme demektir.

DU MU

Aynı zamanda şu anlama gelir: Gemi-lerin akıntı yönünde karaya bağlanmalıdır, çünkü düşman su akışını üzerine verebilir.

SUN TZU

Tuzlalardan ilerle, hemen git, oyalanma. Eğer bir tuzlaman ortasında düşmana saldırırsan arkana ağaçlara vererek su bitkilerinin yanında kal. Bu, tuzladaki ordu için geçerlidir.

WANG XI

Hiç ummadığın bir anda düşmanla böyle bir durumda kalırsan, burada da en avantajlı yolları seçmeli, arkana en güvenli yöne vermelisin.

SUN TZU

Düz bir yaylada hareket etmenin kolay olduğu pozisyonları seç; daha yüksek olan araziye arkadan sağna, alçak zemini önüne, yüksek zemini arkana al. Bu, yayladaki ordu için geçerlidir.

DU MU

Savaşçı İmparator Taigong şöyle demişti: "Bir ordu nehirleri ve bataklıkları soluna, tepeleri ise sağına almalıdır."

MEI YAOCHEN

Araçlar için uygun olanı düz zeminleri seç; tepeleri arkadan sağına al, böylece hız kazanacaksın. Savaşçılar için tepeden aşağı doğru savaşmak uygundur.

SUN TZU

Bu dört ana durumda üstünlük sağladığı için Sarı İmparator dört beyi yenmiştir.

ZHANG YU

Bütün savaş sanatları Sarı İmparator (geç tarih öncesi yaklaşık M.Ö. 2400'lü yıllarda yaşamış Taocu hükümdar) ile başlar, bu nedenle ondan bahsedilmiştir.

SUN TZU

Genellikle ordular yüksek yerleri sever, alçak yerleri sevmezler, ışığa değer verir, karanlıktan hoşlanmazlar.

MEI YAOCHEN

Yüksek yerler ferahlatıcıdır, bu yüzden insanlar rahattırlar, aynı zamanda hızın gücüne de yatkındırlar. Alçak araziler nemli, hastalık yatağı ve savaşması zor yerlerdir.

WANG XI

İnsanlar karanlık ve nemli yerlerde uzun zaman kaldıklarında moralleri bozulur ve hastalanırlar.

SUN TZU

Beden sağlığına dikkat et ve kaynakları bol olan yerlerde kal. Orduda hiçbir hastalık olmazsa, o ordunun mağlup edilemeyeceği söylenir.

MEI YAOCHEN

Bunları bilenler hareket güçleriyle zafardan emin olabilirler.

SUN TZU

Tepe ya da toprak seti olan yerlerde onları arkadan sağına alarak güneş yönünde ilerle. Arazinin askeri kuvvetlere bir lütfudur bu.

ZHANG YU

Askeri bir harekattaki üstünlükte arazinin de yardımı vardır.

SUN TZU

Nehrin kaynağı yağmur alıp köpükler akıntıyla aşağı geldiğinde, eğer karşıya geçmek istersen su durgunlaşana kadar bekle.

CAO CAO

Bu, tam karşıya geçerken nehrin birdenbire kabarmasına karşı bir önlemdir.

SUN TZU

Eğer bölgede geçilemeyecek kayalık dereceler, doğal engeller, tuzaklar ve yarıklar varsa orayı çabucak terk edip, böyle yerlerden uzak dur. Kendim bunlardan uzak durunca, düşmanlarım yavaşlar; yüzümü çevirsem düşmanlarım arkalarını buraya dayarlar.

CAO CAO

Askeri hareketlerde manevra yaparken daima bu altı tehlikeli yerden uzak dur, böylelikle düşmanın bu yerlere yakın olur ve bunlara sırt verirler. Sen üstünlük sağlarken, o şansını yitirir.

SUN TZU

Bir ordu ilerlerken yolu üstünde ırmakları, gölekleri, üzeri kamışlarla kaplı çukurları olan dağlık bir bölge ya da sık otlar ve ağaçlarla örtülü vahşi ormanlar varsa bunları dikkatle ve adam akıllı araştırmak gerekir. Çünkü buralar, bozguncu ve yağmacı yataklarıdır.

ZHANG YU

Bu tür yerlerde pusuda bekleyen düşman birlikleri olma ihtimaline karşı atlanıp inip etrafı araştırmak gereklidir. Hatta karanlıkta konuşmalarını dinleyen casuslar dahi olabilir.

SUN TZU

Düşman yakında fakat hareketsizse, doğal bir korunakta dinleniyordur. Uzaktayken savaşmaya kıskırtıyorsa senin ilerlemeni istiyordur. Eğer kolay bulunur bir yerdeyse, bu, ona üstünlük sağlayacağı içindir.

DU MU

Bu şu anlama gelir: Eğer düşman doğal bir kalede mevzilenmemiş fakat kendini uygun bir yere yerleştirmişse, bunun nedeni işine böyle geliyor olmasındandır.

SUN TZU

Ağaçlar hareketlendiğinde düşman geliyor demektir, çalıların içinde çok oyuk varsa, bu, seni yanlış yönlendirmek içindir.

DU YOU

Çalılarda pek çok oyuk olması seni yağmacı tehdidiyle korkutmak içindir.

SUN TZU

Eğer kuşlar birden ortaya çıkarlarsa orada pusuya yatanlar vardır. Eğer hayvanlar ürkmüşlerse orada saldıracı güçler vardır. Yüksek ve belirgin bir toz bulutu kalkmışsa taşıtlar geliyor, alçak ve geniş bir toz varsa piyadeler geliyor demektir. Dağınık duman bulutları oduncuların olduğunu gösterir. Buna oranla küçük gidip-gelen toz kümeleri kamp kurulması anlamına gelir.

MEI YAOCHEN

Sayısız az birlikler kamp kurunca geliş ve gidişleriyle ortaya çıkan toz bulutu daha az olur.

SUN TZU

Mütevazî konuşanlar savaş hazırlıklarını arttırırken kazançlı çıkarlar. Atıp tutanlar ve saldırganca hareket edenler ise geri çekilir.

CAO CAO

Eğer elçileri mütevazî sözlerle gelirlerse sen de onları gözlemek için casuslarını gönder. Düşmanın hazırlıklarını arttırmakta olduğunu göreceksin.

ZHANG YU

Elçileri atıp tutuyor, orduları ilerliyorsa, bil ki seni korkutmak isteseler bile aslında ricat yolunu arıyorlardır.

WANG XI

Sözleri büyük, tavırları saldırgan olur ki çekip gideceklerini düşünemeyesin.

SUN TZU

Önce hafif taşıtlar gelir kenarlarda mevzilenirse savaş hattı kuracaklar demektir.

CAO CAO

Savaşmak için birliklerini diziıyorlardır.

DU MU

Hafif taşıtlar savaş hattının sınırlarını belirler.

SUN TZU

Antlaşmadan söz etmeksizin barış istemeye gelenler komplo kuruyor demektir.

CHEN HAO

Antlaşmasız barış istemek birbirlerine karşı saldırgan bir tutum izleyen ve bundan vazgeçmeyen ülkeler için genel bir tanımdır. Sonra birdenbire içlerinden biri belli bir neden yokken barış ve dostluk istemeye gelir. Bu mutlaka içlerinde bir krizin ortaya çıktığını gösterir ve bir taraf kendi sorunlarına

eğilebilmek için sürekli bir barış ister. Aksi şekilde kullanabileceğin gücün olduğunu bilip, seni daha sonra gafil avlamak için barış ve dostluk hilesine başvurup, güvenini kazanmaya çalışırlar.

SUN TZU

Silahlı araçlarını harıl harıl sıraya dizenler takviye kuvvetleri bekliyorlardır.

JIA LIN

Sıradan bir karşılaşma için oraya buraya koşuşturamazlar-belirli bir zamanda beklenen uzak bir kuvvet mutlaka vardır. O zaman gelince sana gelip saldırarak için bu kuvvetleri birleştireceklerdir. Hazırlık için bu en iyi yoldur.

SUN TZU

Eğer düşman güçlerinin yarısı ilerler yarısı geri çekilirse seni aldatmaya çalışıyorlardır.

DU MU

Karışık ve düzensizmiş gibi görünüp seni, ortaya atılman için kışkırtırlar.

SUN TZU

Eğer birbirlerini payandalıyorlarsa, acıkmışlar, eğer su almaya gidenler ilk kendileri içiyorsa, susamışlar demektir.

ZHANG YU

İnsanlar yemek yemeyince enerjilerini kaybederler, bu yüzden ayakta kalmak için silahlarına dayanırlar. Bir ordudaki askerlerin hepsi aynı anda yemek yediğine göre, eğer içlerinden biri açsa, hepsi açtır.

WANG XI

Bu yolla düşman askerlerinin açlık ve susuzluk çektiğini görebilirsin.

SUN TZU

Bir üstünlük gördükleri halde bundan yararlanmıyorlarsa bitkinler demektir.

ZHANG YU

Askerler ve subaylar yorgun olduklarında savaş yapmaya zorlanamazlar, bu yüzden kazanılacak bir üstünlük görseler bile komutanlar ilerlemeye cesaret edemezler.

SUN TZU

Eğer bir yerde kuşlar toplanmışlarsa orası terkedilmiştir.

LI QUAN

Bir kalenin üstünde kuşlar varsa, ordu kaçmış demektir.

SUN TZU

Eğer geceleyin yoklama yapılıyorsa korkmuşlar demektir.

CAO CAO

Geceleyin askerler yoklanıyorsa, komutanlar cesur değil demektir.

DU MU

Korkuyor ve huzursuz oluyorsa biribirlerine destek için çağırırlar.

CHEN HAO

On kişi içinde sadece bir tanesi cesursa, diğer dokuzu korkak ve çekingen olsa bile tek kişinin cesareti sayesinde yinede güvenliğe olabilirler. Eğer askerler geceleyin çağırıyorsa Cao Cao'nun da dediği gibi bu, komutanlarının cesaretsizliği yüzündendir.

SUN TZU

Eğer ordu tedirginse, komutan ciddiye alınmıyor demektir.

LI QUAN

Eğer komutanın otoritesi yoksa ordu düzensiz demektir.

SUN TZU

Eğer işaretler yer değiştiriyorsa, bu, düşmanların karışıklık içinde olduğu anlamına gelir.

ZHANG YU

İşaretler, grupları birleştirmek için kullanılırlar, bu nedenle eğer sabit bir yerde kalmazlarsa bu, birliklerin düzensiz olduğunu gösterir.

SUN TZU

Eğer elçileri sinirli ise, bu, yorgun oldukları anlamına gelir.

JIA LIN

İnsanlar bezgin olduklarında sinirli olurlar.

SUN TZU

Et için atlarını öldürüyorlarsa, askerlerin yiyecekleri yok demektir; yemek kapları yoksa ve karargahlarına geri dönmüyorlarsa, bunlar ancak çaresiz birer düşmandır.

MEI YAOCHEN

Yiyecek için atlarını öldürüp, yemek kaplarını atarak karargahlarına dönmeyen açıkta bekliyorlarsa çaresizlik içinde zafer için mutlaka ölümüne savaşacaklardır.

SUN TZU

Yapılan işlerde kusurlar, homurdanmalar ve gittikçe uzayan konuşmalar olduğunda grubun bağlılığı kaybolmuştur.

MEI YAOCHEN

Homurdanma demek insanların gerçek duygularını açığa vurmaları, işlerdeki kusurlar ise ihmalkarlık demektir, uzayan konuşmalara gelince, bileği güçlü olan ayrılıktan niye korksun?

WANG XI

Homurdanmalar gerçek duyguların açığa çıkmasını, işlerdeki kusurlar amirlerle olan sorunları gösterir. Askeri liderler, insanların bağlılıklarını kaybettikleri zaman, halk amirlerden hoşnutsuzluğunu kendi arasında açık açık konuşur.

SUN TZU

Çok sayıda ödül dağıtılıyorsa köşeye sıkıştılar demektir; çok fazla ceza verdiklerinde yıprandılar demektir.

DU MU

Hareket güçleri tükendiğinde askerler topluca başkaldırmaları diye onları memnun etmek için sürekli ödül verirler. İnsanlar yıprandıklarında cezadan korkmazlar, bu yüzden onları sindirmek amacıyla tekrar tekrar cezalandırılırlar.

MEI YAOCHEN

İnsanlar emirleri uygulamayacak kadar bezginlerse otorite kurmak için tekrar tekrar cezalandırılırlar.

SUN TZU

Başta şiddet kullanmak ve bir yerin insanlarını korkuya sevk etmek beceriksizlik işaretidir.

LI QUAN

Düşüncesizce hareket etmek ve daha sonra korkmak son derece yetersiz ve dayanağı olmayan bir cesarettir.

SUN TZU

Uzlaştırmacı bir tavırla gelenler dinlenmek istiyorlardır.

DU YOU

Savaşta mağlup edilmeden önce uzlaşmacı bir tavırla aciz bir halde gelirlerse, dinlenmek istiyorlar demektir.

WANG XI

Fazla güçleri kalmamıştır.

SUN TZU

Karşıdaki güçler sana öfkeyle göğüs gerip, hücumu geciktirdiklerinde ve yerlerinden de ayrılmadıklarında onları dikkatlice izlemek gereklidir.

CAO CAO

Süpriz bir saldırı hazırlıyorlardır.

SUN TZU

Askeri konularda daha fazla güç sahibi olmak mutlaka yarar sağlamaz, sadece saldırgan davranmaktan kaçın; gücünü bir arada tutman; düşmanlarının gücünü kestirmen ve insanları bir araya toplaman yeterlidir, hepsi budur.

CHEN HAO

Askeri gücün düşmanınkinden daha fazla değilken ve ilerlemenin hiçbir avantajı yokken, diğer ülkelerden birlikler istemeye gerek yoktur. Sadece gücünü bir arada tut ve yöre işçilerinden asker topla - o zaman düşmanını yenebilirsin.

JIA LIN

Büyük bir grubun küçük bir grubu vurması önemli değildir; önemli olan küçük bir grubun büyük grubu vura bilmesidir.

SUN TZU

Düşmanlarını hafife alan ve tek başına bildiğini okuyan birisi kaçınılmaz olarak diğerlerine esir düşer.

DU MU

Eğer ön bir planın ve ileriye görme kabiliyetin yoksa ve sadece kişisel cesaretine güveniyorsan, aldırış etmeden düşmanlarını hafife alıyorsun ve duruma ciddiye göstermiyorsan kesinlikle esir düşersin.

SUN TZU

Eğer öndere kişisel bağlılık oluşmadan askerler cezalandırılırlarsa boyun eğmeyeceklerdir ve eğer boyun eğmezlerse onları görevlendirmek zordur.

WANG XI

Eğer takdir ve güven duyguları başından itibaren insanların kafalarında yer etmemişse, bu bağ da oluşturamayacaklardır.

SUN TZU

Askerlerle kişisel bağlar kurulupda cezalar uygulanmıyorsa, o zaman onları istihdam etmek olanaksızlaşır.

ZHANG YU

İçten içe takdir ve güven duyguları varken ve askerlerin kalpleri önderlerine bağlanmışken cezalar hafif olursa, askerler itaatsiz olacak ve görevlendirilmeleri imkansız bir hale gelecektir.

SUN TZU

Bu yüzden onları kültürel sanatlar yoluyla yönlendir, savaş sanatları yoluyla birleştir; bu kesin zafer demektir.

CAO CAO

Kültürel sanat insancılık, savaş sanatı nizam demektir.

LI QUAN

Kültürel sanat yardımseverlik ve ödül, harp sanatı sertlik ve ceza demektir.

MEI YAOCHEN

Onlara insancıl ve iyi bir biçimde emir verin, sert bir şekilde birleştirin. İyilikseverlikle sertlik bir arada olduğunda zaferden emin olmak mümkündür.

SUN TZU

Talimatlar istikrarlı olarak topluluğun durumunu iyileştirmek için yerine getiriliyorsa, topluluk bunu kabul eder. Sürekli olarak iyileştirmek için yapılmıyorsa, topluluk bunu kabul etmez. Talimatlar istikrarlı bir biçimde yerine getirildiğinde, liderle grup arasında ortak bir hoşnutsuzluk vardır.

DU MU

Futarlılık demek normal zamanlarda onur ve düzenle birlikte iyilik ve güvenliliğin de insanlara en başından sunulması, böylece düşmanla karşılaştıklarında, halkın güven ve rızası olduğu için durumu düzenle karşılamanın mümkün olması demektir ●

1998 yılı Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu kongre hazırlıkları vesilesiyle;

Kısa Bir Tartışma Taslağı!

Yaklaşık 8 ay önce ATİK'in gerçekleştirdiği kongrede sorunlarımızı nedenleriyle birlikte kavrama, çözümünü örgütlenme kapasitemizi geliştirdiğimizi, ADHK faaliyetleri pratiğimizle de mücadele etmenin zevinci içerisindeyiz... Sorunları aşmada ileriye atılan adımlar başlangıçtır, ısrarla ileriye götürülmesi görevdir. Gerçeği ortaya çıkarmak için değerlendirmelerimizi somut olgulardan hareket ederek yapmalıyız. Kongremiz hangi görevlere işaret etti? İradenin belirlediği plan neydi? Bu temelde ne yapıldı, ne yapılmadı? Sorulan, temel çıkış noktası olmalıdır...

Kongremiz şöyle demişti:

"Teori farklı, pratik farklı, söz farklı, eylem farklı..." Ve hal böyle olunca kitle örgütlerinde gelişmeden, ilerlemeden söz edilemez. (...) Tükeniklik kitle örgütlerimizin önderliğindedir. Önderliğin kendiliğindenliği çizgisinde yatmaktadır." (DKÖ ve Politikamız sf.1)

Kongrenin işaret ettiği ilk görev açık belirtilmiş: **Şimdiye kadar ki tüm kongrelerimizde onaylanmış DKÖ çizgimizi pratikte birleştir, bunu gerçekleştirmede önderliğin tayin edici rolünü gör. Bu temelde konumlan...** Konseyimiz bu görevler doğrultusunda hareket etti. Kongre sonrası konfederasyonumuzun kitlelerle birleştirilmesi ve konfederasyonumuzun tanıtılması için ırkçılığa karşı mücadele çerçevesinde düzenlenen gecelerle başarılı bir kampanya örgütlendi. Sonuçları özel sayı olarak çıkanlar Mücadele Gazetesi ile de tüm kamuoyunun denetimine sunuldu. Kongremizin dikkat çektiği diğer husus, önderlik meselesiydi. Konfederasyonumuzun sevk ve idare kurumu olarak konseyimiz toplantılarını işleyişin belirlendiği periyotlar temelinde gerçekleştirdi. Kararlarını tüm kitle örgütlerimize sundu. Uygulanmasına önderlik etmeye çalıştı. Henüz istenilen seviye yakalanmamış olsa da, kitle örgütlerimiz işlevselleştirildi, formalite olmaktan çıkarıldı. Kendi önderlik rolünü oynamayıp, rekabet zemininde fatırayı başka yerlere çıkartan anlayışlar, bu faaliyet dönemimizde çok net şekilde açığa çıktı.

Bir kez daha ortaya çıktı ki, kimse konfederasyonumuzu emir komuta ile kendisine bağlı bir mekanizma olarak görmüyordu. Geçmişte haksız yere çokça suçlanan öncü, konfederasyonumuzla tam bir dayanışma içerisinde oldu. Rekabet anlayışı ve şahsi kaprislerle karşı karşıya getirilmek istenen örgütler, örnek bir mücadele birlikteliği sergilediler. Birliklilik, kurumlaşma ve her örgütün kendi işlevinin bilincinde olması ayrışmanın engeli değil, güçlendiricisi oldu.

ADHK, kongrelerimizin her dönem onayladığı ve doğruluğu pratik tarafın-

dan da ispatlanmış çizgimizin gereklerine göre konumlanmayan ve üstelik kendi hatalı anlayışından kaynaklanan tikanıklığın sorumluluğunu başka yerlere atan hatalı anlayış ve örgüt çizgisini aşmada önemli bir atılımdı. Kongremiz şunu vurgulamıştı:

"İstenilen fazla birşey yok. İstenilen şudur. Demokratik kitle örgütlerine ilişkin konfederasyonumuzun kongrelerinde de onaylanan, ama pratikte ısrarla uygulanmak istenmeyen, yeni koşullarla birleştirilip zenginleştirilmeyen çizgisinin uygulanması doğrudur deniliyorsa yapalım. Zira bilmek yapmaktır" (agy. sf.1)

Çok net olan bu belirlemeleri çarpıtmak isteyenler çıktı. Neymiş? Kitle örgütlerine ilişkin genel çizgimiz tasfiye edilmişmiş (!) Yukarıdaki kongre kararımızı spekülasyonlarla çarpıtmaya çalışan çapsız anlayışları gündem yapmadık. Spekülatif siyaset, zayıflıkların işidir. Kongremizin söylediği ise açıktır:

a) Kitle örgütleri çizgimiz doğrudur.

b) Bu çizgiyi pratikle birleştir. Pratik temeldir. Uygulanmıyorsa doğru çizgi lafta kalır.

Konfederasyonumuz çizgisine, kişiliğine yabancılaşmış, ama konfederasyonculuk maskesiyle gizlenmek isteyen rekabetçi-bozguncu-yıkıcı anlayışın tahribatları hala mevcuttur. Bunu aşma doğrultusundaki pratiğe yüklenmeye devam etmeliyiz. Doğru çizgi ve bölünmeyip birleşmek, açık ve dürüst olmak konfederasyonumuzun ayırdedici özellikleridir. Halka hizmet etmeyen, devrimi güçlendirmeyen, yoldaşça birliği mücadele zemininde ilerletmeyen, doğru ve yanlış ayırtma ve doğruya yüklenerek çözümünü örgütlemeye götürmeyen hiçbir tutum kültürümüz değildir. Bu açıdan devrimci değerleri ayağa düşüren, örgütün mücadele azmini zayıflatan, aktivistleri birbirlerine karşı gruplaştıran, birliği zayıflatan anlayışlar hangi maskeyle olursa olsun kabul görmemelidirler. Bunu genel örgüt bilinci ve kişiliği haline getirme çabamızı ileriye götürelim.

ADHK'YI VAREDEN TEMELE DAHA DERİNDEN VAKIF OLALIM!

ÜRÜNÜ OLDUĞU İHTİYACA ÇÖZÜM GÜCÜ OLARAK YÜKLENELİM!

Bilindiği gibi, yarı-sömürgelerden emperyalist batı ülkelerine 1960'lı yılların başında büyük bir işgücü akını başladı. 2. emperyalist paylaşım savaşının ortasında Alman emperyalist ekonomisi çökmüştü. "Galip" emperyalist güçlerin ekonomileri de ciddi seviyede tahrip olmuştu. Ekonominin yeniden oluşturulması acil ucuz işgücü ihtiyacını dayatıyordu. Bu ihtiyacın ordusuna emperyalistler kapıları açıyor, ucuz işgücü akını

organize edilip, teşvik ediliyordu. O dönemler akın edenlere "yabancı" da denilmiyordu. "misafir işçiler", "konukları-muz" aldatmacalarıyla adeta törenler düzenleniyordu. Şüphesiz işin temelinde emperyalist çıkarlar vardı. Ucuz işgücü ihtiyacının yakıcılığı emperyalistleri "şefkat" numaralarına itiyordu. 1961'li yıllarda, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan 6700 kişi sadece Almanya'ya geldi. Bütün Avrupa'da bu sayı 15.000'i aşırıyordu. Tahrip olmuş ekonomilerini onarmada "misafir"leri iyice sağan emperyalistler, 70'li yıllara gelindiğinde barikat politikalarıyla boyverdiler. Ucuz işgücüne doymuşlardı. Ama yine de kendi ülkelerindeki emekçilere karşı bir tehdit unsuru olarak kullanma ihtiyaçları da olduğundan işgücü akınına kontrole alma-ya çalıştılar. 1980'li yılların başında "geri dönüşü teşvik" projesi ile akını tersine çevirmeye çalışılsa da, emperyalistler, kendi çelişkilerinin sonucu olan büyük bir göç olgusuyla da karşı karşıya kaldılar. "Yabancılar Yasası", "vize" gibi yaptırımlarla ucuz işgücü ordusuna yönelik baskı ve yıldırmalar, sistemin çelişkilerini daha da derinleştirdi, derinleştirmektedir de. Bugün sadece Almanya'da 2.3 milyon Türkiye-Türkiye Kürdistan'lı insan yaşamaktadır. Avrupa çapında bu rakam 3 milyonu aşmaktadır, ilk dönemler akın edenler esasta işçi idi ve gerçekten de buralarda kalma düşüncesi son derece zayıftı. Dönüşe göre şekillenmiş bir durum ve sosyal psikoloji egemendi. Gelenen durumda ucuz işgücü öğrenci, işadami, işçi, sanatçı gibi birçok katmana bölündü.

Şimdiki durumda insanların şekillenişini geçicilik ve dönüş değil, kalıcılık ögesi belirlemektedir. Bunu birçok sonuçta görebiliriz. Buradaki insanlarımız da, Avrupa'ya yatırım yapma, buralarda konut sahibi olma eğilimi eskiyi kat-kat aşmaktadır. Serbest çalışanların, girişimcilerin oranı 1980'li yılların başından üç kat daha fazladır. İşsizlik korkusu ve iş yeri kaybının da bu artışta önemli rolü vardır. Türkiye ve Türkiye Kürdistan'lı nüfusun % 5.7'si (41.500 kişi) 1994 sayımları itibarıyla müteşebbis durumundadır. Sadece bunların işyerlerinde çalışan nüfus, yine aynı yıl sayımlarına göre 162.000 dolayındadır. Oysa 1970'li yılların başında bu sayı 3.300 kişi dolayındaydı. Serbest girişimcilerin cirosu 35.4 milyar DM'yi bulmaktadır. İşin bir yönü bu iken, diğeri ise Türkiye ve Türkiye Kürdistan'lı kitlelerin Avrupa'da %30'lara dayanan işsizlik sorunu gerçeğidir. Tüm bunlara yani işsizliğe rağmen yapılan kamuoyu araştırmalarının işaret ettiği gerçek, buradaki insanlarımızın onda dokuzunun geri dönmek istemediğidir. Dönme eğilimi gösteren onda birlik oranın esası da birinci kuşaktır. Evet, insanlarımız kamuoyu araştırmalarının da

gösterdiği gibi kendilerini buralı ya da buraların bir parçası olarak görmüyorlar, ancak buralarda kalıcı olduklarını da ifade ediyorlar. Sadece Almanya'da sayıları 150.000'e ulaşan Türkiye, Türkiye Kürdistanlı "Alman Vatandaş"ı var. 21.000'i aşkın genç Alman üniversitelerinde okuyor. Sadece Almanya'da 54.000 insanımızın kendi evleri var. (1994 yılı itibarıyla) Avrupa'daki Türkiye ve Türkiye Kürdistan'lı insanların %60'ından fazlası 25'e kadarki yaş grubunu oluşturuyor. Toplam nüfusun 1 milyona yakını kadınlar oluşturuyor. Almanya'da 800.000'lik Türkiye'li kadın sayısının 200.000'i çalışıyor. Bu olgular neyi anlatıyor?

NEYİ NASIL YAPMALIYIZ?

1) Avrupa'daki Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'lı nüfusa geçici ve dönecek topluluk olarak bakmamalıyız. Türkiye ve Türkiye-Kürdistan ile bağlarını görmeli, ancak burada kalıcılık eğiliminde önemli bir faktör olduğunu tesbit etmeliyiz. Türkiye, Türkiye Kürdistanı devrimine karşı objektif temeli olan görevlere sarılırken, Avrupa'daki politik hayata da ciddi bir duyarlılık göstermeliyiz. Demokratik kitle örgütü olarak genel politik hayatta yer alma görevlerinin yansısı Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'lı ezilenlerin özgüllüklerinin bilincinde olmalı, müdahale etmeliyiz. Geçen kongremiz bu özgül görevleri berrak bir şekilde ortaya koyduğu için tekrar etmiyoruz. Kalıcılığa vurgu yaparken bir gerçeğin de altını çizmek istiyoruz. Buradaki toplumumuz muazzam bir dışlanma ve ayrımcılığın hedefi durumundadır. Adeta Gettolara ve belli toplama kamplarına mecbur bırakılmıştır. Bu durum, uluslar ve çeşitli uluslardan emekçiler arasında önyargıyı pekiştirmektedir. Emperyalistler ve usakları da sistemlerinin ürünü olan bu sonuçlardan fevkalade yararlanmaktadır. Gerçeklerin ezilenlere kavratılamaması, duruma bilinçli müdahaledeki zayıflık düşmanlarımız açısından önemli bir avantaj olmaktadır. Yığınların tepkisini dinci gerici odaklar kendi karnallarına taşıyabilmektedirler.

Konfederasyonumuz devrimci bir müdahale ile öne atılmalı, devrimci-demokratik muhalefeti eylem birliğine çekip, harekete geçirme sorumluluğunu icra etmelidir.

2) "Yüz Çiçek" fikri devrimci-demokratik muhalefetin birbirlerinin varlığı ve siyasi-örgütsel bağımsızlığına saygı temelinde, eylem birliği çerçevesinde birlikte iş yapabilmelerinin önemli bir silahıdır. Başkalarından beklememeli, çekim merkezi rolü oynayarak diğer güçleri anti-emperyalist, anti-faşist yörüngede, demokratik haklar mücadelesinde seferber etmeliyiz.

3) Emperyalizmin ve gericiğin Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'lı emekçilerle diğer ülkelerden gelen ezilenlere biçtiği statü tanınmamalıdır. Enternasyonalist bir ruhla; "İnsanlığa yabancı olan sizsiniz, ezilenler kardeşler ve dünya emegindir. Gerici dünyanın bize biçtiği elbiseyi yırtmak boynumuzun borcudur." perspektifini konuşturmalıyız. Milliyeti ne olursa olsun ezilenlerle birleşmede bu kişilik konuşturulduğunda kazanacağımızı bilmeliyiz.

4) Konfederasyonumuz, anti-emperyalist, anti-faşist bir perspektifle demokratik haklar mücadelesini esas almalıdır. Ekonomik mücadeleye kayıtsız değiliz, ama ürünü olduğumuz asıl ihtiyaç bu saha değil demokratik görevlerdir. Bunların toplumumuzdaki özgüllüklerini bilince çıkarıp, somut çelişiklere müdahaleye önem vermeliyiz.

a) İstatistiki bilgilere boşuna vurgu yapmadık. Nüfusun % 60 kadarının 25'e kadarki yaş grubundan oluştuğunu söyledik. Bu, gençlik çalışmasına özel bir itina göstermemiz gerektiğini de anlatmaktadır. Gençliğin işçi, öğrenci, ilticacı vb. kesimlerden oluştuğunu kavramalı, monolitik olmadığını görmeli, bunu siyasi faaliyette dikkate almalıyız. DGH (Demokratik Gençlik Hareketi) kardeş örgütümüzdür. DGH ve diğer katmanlara yönelik demokratik kitle örgütlerimizle ortak platformda güçlerimizi koordinasyon anlamında merkezileştirmeliyiz. Bu koordinasyonun kurumlarını da yaratmalıyız.

b) Kadın çalışmasına önem vermeli, kendi özgüllüğü temelinde bir kitle örgütü olarak örgütlenmesini hedeflemeliyiz. ADHK'nın ilgili komisyonu bu şartları oluşturmayı görev olarak bilmelidir. Böyle bir çabanın aracı olabilecek belli periyodlarla bir bültenin çıkarılması ihtiyacına cevap olunmalıdır.

c) Şehit ve tutuklu aileleriyle dayanışma bürosu olarak yürütülen çalışmalara ADHK tam destek vermelidir. Değişik ihtiyaçlara müdahale temelinde ortaya çıkan DKÖ'ler konusunda aynı çizgiye sahip kardeş kitle örgütleriyle tam bir dayanışma içerisinde hareket etmelidir. Bunu yaparken ADHK kendi sanat-edebiyat-gençlik-kadın-enternasyonal vb. kurumlarını da oluşturmalıdır. Dayanışma, örgüt görevlerine yönelik ihtisas örgütlenmeleri oluşturulmasının engeli değildir.

d) ADHK, kendi dışındaki diğer federasyon ve konfederasyonlarla biçim olarak Türkiye'deki "sosyalist dergiler platformu" gibi eylem birliğinin gerçekleştirilmesine çalışmalıdır.

5) ADHK, DKÖ'lerinde "Trade Union"cu yeni siyaseti yasaklayan anlayışları kararlılıkla reddeder. Aynı şekilde DKÖ'lere parti misyonu yükleyen keskin söylemli tasfiyeciliği reddeder. Devrimci, demokrat, komünist herkes ADHK içinde yer alabilir, çalışabilir. Görüşlerini ifade etmelerine engel olunmaz. (ADHK'nın program ve disiplinine uymak koşuluyla, ADHK'yı belirlenmiş işlevinden alıkoymamak koşuluyla.)

a) ADHK, demokratik haklar mücadelesi ihtiyaçlarının ortaya çıkardığı bir örgütlenmedir. Ancak ADHK, bu alandaki mücadeleyi anti-emperyalist, anti-faşist, anti-sovenist bir perspektifle ele alır. Bu anti'leri demokratik kitle örgütleriyle bağdaştırmayan ekonomist kendiliğindenci çizgiyi reddeder.

ADHK taraftır. Proletarya ve ezilenlerin mücadelesinin yanındadır. İdeolojik ve siyasal taraf olması, kendi bağımsız örgütsel işleyişinin olmasını da yadsımaz. ADHK'nın kendi işlevi doğrultusundaki rekabet değil, görevlerinin farklılığı temelindeki örgütsel ayrışım çabaları olumludur, devam ettirilmelidir.

b) ADHK demokratik mücadeleyi siyasi mücadeleden ayrı olarak ele alan, kaba ekonomist aşamalı bilinçlendirme teorisini reddeder. Siyasi olmayan hiçbir ekonomik-demokratik mücadele olamaz, olmayacaktır. Bu açıdan sorun, söz konusu mücadelelere siyasal nitelik kazandırma değil, hangi siyasetle yürütüldüğü meselesidir. ADHK, bu alanlardaki mücadeleyi devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele alır. "Maddi durtulur ve kabul edilebilir meşru sınırlar" patentli reformist yaklaşımı reddeder.

c) ADHK, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'lı emekçilerin açık, legal demokratik kitle örgütüdür. Bu temelde mücadele etmek isteyen herkese kapıları açıktır. Mesleği devrimcilik olanların öncü örgütü değil, açık, geniş demokratik bir kitle örgütüdür.

d) ADHK, kitlelerin bütün katmanlarında haksızlığın her türüne karşı baskaldın bilincini temsil eder. Bu sınıf bilincinin yaratılmasının, kitlelerin kendiliğinden mücadelesi ile olmayacağını bilincinde olan ADHK; Yığınları kendi tecrübeleri üzerinde eğitime temelinde siyasal gerçekleri açıklama kampanyalarıyla dışardan bilinç götürme perspektifiyle hareket eder. Kitlelerin soyut sloganlarla değil, doğru çizginin uygulanmasını ifade eden pratik bakış açısıyla eğitilebileceğini bilir. Devrimci mücadele, devrimin lafını yapmak, ders verme havası atmamak değil, tarihsel ve sosyal koşullara bilinçli müdahaledir.

6) ATİK isminin değiştirilmesi bilinçli bir yönelimdi. Konfederasyonumuzun salt Türkiye'li işçilerin değil, değişik katmanlarında demokratik haklar mücadelesi içindeki dinamiklerini kapsama ihtiyacının ifadesidir. Kongremizin onayladığı perspektif de buydu. "Demokratik Halklar" kongreye sunulan ve onaylanan kısa karar taslağında yoktu. Halkı demokratik ve gerici olarak bölemeyiz. Halk her bir tarihsel süreçte devrimden menfaati olanları kapsar. Demokratik olan ve olmayan halkın ADHK literatüründe yeri yoktur.

İsimlendirmede temel faktör, ADHK'nın oluşumuna temel teşkil eden kaynaktır. Bu zemin de demokratik haklardır. Bu açıdan konfederasyonumuzun adı, **Demokratik Haklar Konfederasyonu**'dur. Bilimimizin ulaştığı nitel seviye Maoizmi ve Maoizmin özellikle de sınıfların mevzilenmesi ve halk kavramları incele-nirse, "demokratik olmayan" halkların

varlığının söz konusu olmadığı görülmektedir.

EMPERYALİST YALAN BOMBARDIMANI

ADHK, "globalizm" ya da "küreselleşme" patentli yeni dünya düzeninin ideolojik saldırı bombardımına karşı kararlıca mücadele eder. "Monolitik ya da çıkarları uyummuş, bütünleşmiş bir dünya emperyalistlerin yalanıdır. Bu çıkarları tamamiyle zıt, ezen ve ezilenler, devrim ve karşı-devrim gerçeğini gizleme amaçlıdır. Birbirlerince taban-tabana zıt proletarya ve burjuva ideolojilerinin teklediğini salık veren gerici söylemdir. Bilindiği gibi, 1980'lerin sonlarında (Sovyetler ve Doğu Avrupa'daki bürokratik diktatörlüklerin çöküşü ile birlikte) hız verilen bu emperyalist politika, sosyal emperyalizmin çıkmazını sosyalizme fatura etmeye yönelik bir çalışmaydı. Kapitalizmin "ebedi zaferi" sahtekarca ilan edildi. Emperyalist barbarlık "liberal demokrasi" aldatmacasıyla kutsanmak istendi. "Bilgi ve enformasyon toplumu" vitrini ile aklanmak istenen emperyalizm, tarihinin genel niteliği olan barbarlığı ile yine sahnededir. Öve öve bitirilemeyen serbest piyasa ve onun doğrudan yansıması olarak izah edilen modernizm; kapitalizmin vahşetini gizlemekten başka bir şey değildir. Gerçekler bunu yeterince ortaya koyma durumunda. Dünyanın patronu emperyalistler, GSMH'nin %83'ünü gasbediyor, yarı-sömürgelerin payı ise %1.4.. Kısacası "modernizm" yağmanın en doruk noktasını oluşturmaktadır. "Hür dünya" şampiyonu emperyalistlerin barbarlığı milyonları katledilmesini içeren haksız savaş makinasının ölüm bombardımanıyla da ortadadır. Batının sözde "insan hakları" gösterisine tav olan Avrupa Merkezci Neo Liberal Sol'un gerici mahiyeti ortadadır.

Küreselleşmeciler demokrasi ile devletin bir sınıfın diktatörlüğü olduğu gerçeği mi değişti? "Bilim çağı" dedikleri, insanlığı refahla mı buluşturdu? Gerçekten kapitalizm, Kautsky'nin ultra emperyalizm teorisine ifade ettiği, "barışçıl" bir nitelik mi kazandı? Tüm bu sorulara gerçekler koca bir yalandır diyor. ADHK'da bu yalanın bilincindedir. Emperyalizm zaten bir dünya sistemidir. Globalci keşifçilerin yutturmacası dünyanın ezen-ezilenler biçiminde bölündüğü gerçeğinin yadsınması, "bütünleştiği" aldatmacasının bayraklaştırılmasıdır. ADHK bu yalanı deşifre etmeye devam edecektir. Emperyalist dünya sisteminin diğer başlıca çelişkileri gibi, emperyalistler arası çelişkilerin ürünü olan rekabet ve dalışı da devam ediyor. "Türkiye Cumhuriyeti"nin AB (Avrupa Birliği)'ye aday üye ülke olarak kabul edilmesinin nedeni, Türk hakim sınıflarının gösterdiği gibi "müslümanlık" olgusu değil, Türk devletinin ABD'nin neredeyse eyaleti durumunda olan ve bu açıdan AB ile ABD arasındaki emperyalist rekabette, ABD'ye endeksli konumlanışıdır. Elbette başka öğeler de vardı, ancak ana faktör budur. Türkiye'de demokrasiyi AB uyeliği projesine endekslemiş emperyalist komprador solu da, uşak Türk devleti emper-

yalizme karşı direniş mevzisi gösteren devletçi solu da ADHK reddeder.

Demokratik Halk Devrimi mücadelesini zafere taşımamın bayrağı olan Öncü'yü selamlar bu kavgaya katkıda bulunmayı önemli bir görev olarak bilir. 1998'de gerçekleştireceğimiz kongreye şimdiden hazırlanalım. Eleştiri-görüş ve önerilerimizi yerel kongrelerle oluşturalım.

GÖREVLER

Evet bir önceki kongremizin belirlediği görevleri yine görevlerimiz olarak biliyoruz, ısrarla yerine getirilmesinin bu kongremizce de kararlaştırılmasını istiyoruz. Nedir bunlar?

1) ADHK, Avrupa'da yaşayan, hangi ülkeden gelmiş olurlarsa olsun topluluklarının her alanda eşit siyasal ve sosyal haklarının kazanılması mücadelesindeki kararlılığını birkez daha ilan eder.

2) ADHK, emperyalist-gerici "Yabancılar Yasası"nın kaldırılması için mücadele eder.

3) ADHK, Avrupa'da yaşayan tüm toplulukların seçme ve seçilme haklarını kısıtlayan her projeyi yırtacağını ifade eder. Emperyalistlerin böl-yönet yürürlüğü "yabancı-yerli" ayrımını reddeder. Tüm ezilenlerin bir mücadele cephesinde emperyalizmin karşısına dikilmesi için mücadele eder.

4) ADHK, gettolaşma ve kamplaşmaya karşı çıkar, halkların kardeşliğini savunur. Zoraki entegrasyona karşı çıkar. Eşit, gönüllü, kardeşçe birliği ve yaşamı savunur.

5) ADHK, emperyalist sistemin sonucu olan uyuturucu sektöre karşı mücadele eder.

6) ADHK, "Yabancılar Yasası" gibi uygulamalarla engellenmek istenen aile birleşimine karşı çıkar.

7) ADHK, ilticacılara dayatılan esir kampları uygulamasını reddeder.

8) ADHK, emperyalist gerici haksız savaşlara karşı çıkar, halkların meşru demokratik direnişini ifade eden haklı savaşları destekler.

9) ADHK, emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiğe karşı mücadeleyi hak ve görev olarak bilir. Uluslar, sınıflar, cinsler arası eşitsizliğin her türüne karşı mücadele eder.

10) ADHK, doğayı, insanlığı tahrip eden gericiğe karşı meydan okur. Devrimin saflarında olduğunu ilan eder.

11) ADHK, dünya proletaryası ve ezilen halkların birliği mücadelesini faaliyetinin temel içeriği olarak görür. Enternasyonalizmi savunur. Ezilen ulusların ayrı devlet kurma hakkını savunur.

• Kahrolsun Emperyalizm, Faşizm ve Her Türden Gerici

• Birlik-Mücadele-Zafer

• Yaşasın ADHK

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu Genel Konseyi

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ; BARBARA ANNA KİSTLER

"Bence Türkiye'deki halk savaşına omuz vermek enternasyonal proletaryaya hizmet vermek demektir."

Komünizm savaşımı; sınıfsız, sınırsız ve sönürsüz bir dünya uğruna can bedeli savaşıdır. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi rehberliğinde yeni bir dünya yaratma kavgasına atılan her birey, yani proletaryanın davasına baş koymuş her sınıf bilinçli devrimci, her komünist, doğası gereği enternasyonalisttir. Zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanların safalarında yer alanların, sınırları ortadan kaldırmaya cüret edenlerin, dünyanın tüm proletaryalarının birleşmesi şiarından şaşmaları, milliyetler temelinde örgütlenmeleri vb. düşünülmez zaten. Bu, kendilerini inkar olur. Ancak kimi komünistlerde vardır ki, proletaryaya enternasyonalizmi ilkelini kişilerinde daha bir özgün, daha bir ayrıcalıklı somutlama onuruna sahip olurlar. Bugün ülkemizde, proletaryaya enternasyonalizmi denilince akla gelen ilk isim, kaçınılmaz ve haklı olarak **BARBARA ANNA KİSTLER**'dir. Her komünist, proletaryaya enternasyonalizmi ruhu ile donanmışsa ve komünizm davasına verilecek hizmetin esasını, her devrimcinin kendi ülkesindeki hakim sınıf iktidarını yerle bir ederek yerine proletaryaya diktatörlüğünü inşa etme savaşımına katılması olduğu düşünülürse, akla şöyle bir soru gelebilir: Barbara'nın özgünlüğü nedir?

Dünya komünizmi; tek tek ülkelerde sosyalist iktidarların gerçekleştirilmesi ve giderek sınırların da ortadan kalkmasıyla, yani parça parça gerçekleştirilecektir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında yaşıyoruz. Dolayısıyla dünya komünist hareketinin ve enternasyonal proletaryanın ortak ve birincil hedefi emperyalizmdir. Emperyalizmle sömürge ve yarı-sömürgelerindeki ezilen halklar arasındaki çelişkinin baş çelişki olduğu dünyamızda, bu görevin yerine getirilmesi, her ülke ezilenlerinin kendi gerici hakim sınıflarını iktidardan alaşağı etmesiyle olacaktır. Sınıf bilinçli proleterler, bu görevi doğaları gereği komünist partilerinde örgütlenerek, partili savaşla yerine getireceklerdir.

Enternasyonal proletaryanın Türkiye coğrafyasındaki öncü kurmayı TKP(ML)'de, bu bilinçle saf tutmuş çeşitli milliyetlere mensup komünistlerden oluşmaktadır. Çok ulusluğa sahip olan ül-

kemizin özgünlüğü, ülkemiz komünist partisi ni de proletaryaya enternasyonalizminin somut bir örneğine dönüştürmüştür.

TKP(ML)'nin kız bayrağı; Türk, Kürt, Ermeni, Laz, Çerkez vb. çeşitli millet ve milliyetlerden komünistlerin kanlarıyla boyanmıştır. Kürt ve Türk uluslarından sayısız şehitlerimizin yanı sıra, **Nubar Yalın, Manuel Demir** ve daha nice yoldaşlar; ülkemizdeki milliyetler mozağının, enternasyonalist proleter bilinçle bütünleşmiş ve kanlarını, canlarını birbirlerinin katarak proletaryaya davasında simgeleşmiş onur abidelerimizdir.

Emperyalizme göbekten bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin komünistleri, enternasyonal proletaryanın davasını, süreç özgünlüğünde, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal demokrasi halk devrimci savaşımında, halk savaşında somutlarken, emperyalist ülkelerin devrimci ve komünistlerine düşen görev de kendi ülkelerindeki emperyalist efendilere kök söktürmek olacaktır. Ancak emperyalizmin bir ahtapot gibi sararak halkların kanını emdiği dünyamızda, parça parça ulaşılabilecek dünya komünizmine, şurası bir gerçeklik, ahtapotun vantuzlarının bulunduğu kollarının uzandığı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler, emperyalist zincirin de en zayıf halkasıdır. Emperyalizmin varlık koşuludur sömürge ve yarı-sömürgeler. Ve devrimin de fırtına merkezleridir, sömürünün, zulmün, vahşetin, köleliğine boyunduruğun en barbarosunun kol gezdiği, açığın, sefaletin had safhalarda boy verdiği ve devrimci durumun kesintisiz süregeldiği bu coğrafyalar. En iyi enternasyonalist tutum yurtseverliktir buralarda. Emperyalist talana, köleleşmeye dır demektir bu. Emperyalistlerin uşağı kompradör-burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının feodal-faşist diktatörlüğünü yerle bir etme bu. Bu yöntem. Bizimki gibi çok uluslu bir devletin hakim olduğu bir ülkede yurtseverlik asla millet ve milliyetler temelinde örgütlenme ve savaşma ola-

rak algılanmamalıdır. Bu sıkı bir kavrayış olur. Çağımızda gerçek bir yurtsever, halklar arasında milliyet ayrımı gözetmeden, sınıf temelinde örgütlenerek, ortak düşmana karşı etkili ve güçlü vuruşa yönelebilmelidir. Dolayısıyla çağımızda gerçek yurtseverlik komünistlerin pratiğiyle somutlanacağı gibi, proletaryaya enternasyonalizmine tabidir ve ondan ayrı düşünülemez. Bu bağlamda yurtseverlik enternasyonalizmle çelişmek bir yana, proletaryaya enternasyonalizminin özgün bir adı olabilmekte, hele ki emperyalist açık işgal dönemlerinde bu gerçeklik çok daha somut ortaya çıkmaktadır.

Buna karşılık, kapitalist-emperyalist ülkelerin komünist-devrimcilerinin alabileceği en radikal ve militan tavır ise, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin halk savaşlarına katılmak/destek sunmaktır. Barbara'nın ayrıcalığı, özgünlüğü ise tam da buradadır. O, kendi ülkesinde verilecek bir devrimci, komünist pratikle, savaşım la yetinmemiş, bir adım daha öne çıkarak emperyalizmi şah damarından vuranın, o kan emici ahtapotu en zayıf yerlerinden başlayarak paramparça etmenin, etkili ve güçlü darbelerle daha militan, daha radikal çıkışlar yapmanın arayışına girmiştir. İşte bu arayışta ki Barbara'yı, TKP(ML)'nin Kinem-Tanya yoldaşını Alpler'den Munzur'un doruklarına uzanan onurlu bir yolculuğa yöneltmiştir.

TKP(ML) safalarında faaliyet yürütürken **İsmail ORAL** yoldaş ile kaldığı evin basılması sonucu esir düşen **BARBARA**'yı, **İsmail** ve **Hatice DİLEK**'in katledilmesi, kendisinin de gördüğü vahşice işkencelerde katledilebileceği olasılığı, biran dahi yılmıyışa düşürmemiş aksine O, tereddütsüz meydan okumuştur. O'nu proletaryaya enternasyonalizmi ve komünizmin parlak bir meşalesine dönüştüren, O'nun komünizme olan bu bağlılığı, derin bilinç ve kararlılığı, MAOLİZM bilimiyle sınırsız yakınlığıdır.

Faşist Türk devletinin işkencehaneleri ve ardışık mahkemeleri, Barbara'nın sır-

vermeyen sağlam duruşu ve "BENİ ANCAK ENTERNASYONAL PROLETARYA YARGILAR, SİZ DEĞİL" şiarıyla bir kez daha yenilgiyi tatmıştır. Barbara; bu pratiğiyle önder İbrahim'in tavızsız bir takipçisi olarak güçlü bir geleneği şahsında sürdürürken, proletaryaya enternasyonalizmi mührünü partiye çok daha somut, güçlü ve özgün vuran da olmuştur. Faşist Türk mahkemelerini proletaryaya enternasyonalizminin kürsüsüne dönüştürmüş ve bu kürsüden kadın partizanın şu sözleri yankılanmıştır:

"MLM ve proletaryaya enternasyonalizmi ni savunan bir devrimci olarak, dünya daki proletaryaya ve ezilen halkların mücadelesine hizmet ederken, emperyalist zincirin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadelesinin boyutlandığı ülkelerin ML hareketlerine destek vermeyi enternasyonal bir görev olarak görüyorum. 'Komünizm öldü' çığlıklarının atıldığı bu süreçte, bir görev bir kat daha artmıştır. Bence Türkiye'deki halk savaşına omuz vermek enternasyonal proletaryaya hizmet etmek demektir."

Ve yedi aylık esaretten kısa bir süre sonra TKP(ML) önderliğindeki TIKKO'nun safalarında savaşmaktadır Kinem. Proletaryaya enternasyonalizmini şahsında en somut ve en berrak haliyle, özgün bir şekilde cisimleştiren Barbara, Alpler'den Munzur'a uzanan militan komünist duruşuyla kanını ve canını Munzurlara cömertçe armağan ederken, sadece TKP(ML)'nin değil, tüm dünya proleterlerinin ve ezilen halklarının onurlu davasının nişanesi olmuştur. O şimdi, enternasyonalist şiarın ta kendisi, şovenizme yurtseverlik adı altında sınıf uzlaşmacılığına ve milliyetçiliğe, öksesi ve halkı kağıtların mültecileştirmekten yüzü kızarmayanlara en anlamlı cevap, nice Kinemlere ve Tanyalara, özgüde kadınlara bir çağrı, emperyalist şarlatanların ideolojik saldırılar karşısında "BEN KOMÜNİZM İÇİN YAŞIYORUM" şiarıyla benli, güçlü bir şarar, kesacısı kazanılabilecek yeni, güzel ve özgür dünyanın, sınırsız, sönürsüz ve sınırsızlığın tohumudur.

Barbara, komünizm için yaşamının ve savaşımının enternasyonalist komutunu verdi bize. TKP(ML), proletaryaya enternasyonalizmi ilkelini onun adıyla bir kez daha kazandı dünya tarihine ●

İSMAIL HANOĞLU

NİSAN AYI ŞEHİTLERİ

İsmail Hanoğlu 20 Nisan 1978 yılında İstanbul'da sivil faşistlerce, Nurettin Gül 26 Nisan 1980 yılında Adana'da sosyal faşistlerce, Elif Atak 26 Nisan 1981 yılında Almanya'da, Ali Mete, Fecire Yıldırım ve Müslüm Yıldırım 20 Nisan 1987 yılında Dersim'de çatışmada, Ercan Güngör, Solmaz Kılınç, Taner Keskin 22 Nisan 1997 yılında Dersim'de çatışmada şehit düşerek ölümsüzleştiler.

Anıları yolumuzu aydınlatıyor.

ALİ METE

İnanmalısın
Kahen kurgunların
Rüştü kamluların
O'nu kandan ayırdığına

İnanmalısın
Yığıt ve meri
Ve sevinç-afacan
Canın eğrinin
Yoldasının
Kan ve de pislik kokan
Nâmet ellerce virüldüğüne

İnanmalısın
İnanmalısın
"Ömek var dönmek yok"

İNANMALISIN

"Matem yok ölülerinize"
"Ölünü gelin belledik dedim yolunda"
"Aclanmızı yâreğimize değil, bilincimize gövdük"
Dizlerini
O'nun göb
O'nun önekiyle içi okuduğu gün
O'nun kadar sarı
O'nun göz mert
O'nun kadar hayecanlı
Biri kadar da ateşli
İnançlı ve inatlı
Sen de okumalı
Ve O'nu
Silah elinde
Türkçe dilinde
Anmalı...

FECİRE YILDIRIM

ELİF ATAK

NURETTİN GÜL

ERCAN GÜNGÖR

SOLMAZ KILINÇ

TANER KESKİN

■ Sahibi ve Yazışları Müdürü: Zeynel ENGİN
 ■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
 ■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cd.
 Onur Apt. No: 41 / B, D: 8 Çemberlitası / İstanbul
 Tel: (0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
 ■ Dizgi: Altınçağ Yayıncılık ■ Basır: SERLER

■ KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yığıncağı İşhanı K:3 No:8 Kartal/İST. Tel-Fax:(0216) 353 38 12
 ■ ÜMRANİYE: Eski Ankara Yolu Tosunlar İşhanı No: 43 Kat 4 Sarıcazi/İST.
 ■ ADANA: Cemal Günel Cad. Özgül İşhanı K:5, No: 26 ADANA Tel-Fax:(0321) 363 29 37
 ■ İZMİR: 853. Sok. Bilen İşhanı No:27 Kat 6/610 KONAK/İZMİR Tel-Fax:(0332) 484 44 43
 ■ KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı K:6 No: 605 Tel-Fax: (0352) 222 52 10
 ■ ATINA: MAVROMICHALI 78 106 80 ATHENS GREECE Tel-Fax:(0030) 1 362 36 62
 ■ YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50670 Köln/DEUTSCHLAND

1 Mayıs Ve Görevlerimiz /2

Dünyada en kapsamlı gerilla savaşı, bulunduğumuz topraklar üzerinde yaşanmaktadır. Siyasal etkisi ise daha da kapsamlıdır ve Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanları etkilemektedir. Karşımızda salt ağa-patron devletinin güçleri bulunmamaktadır. Bölgede çıkarı olan emperyalist güçler ve diğer işbirlikçi, gerici veya faşist diktatörlükler de bu devrimci kabarışın karşısında fiili olarak yer almakta ya da yer almak için sırasını beklemektedir.

Kendi aralarındaki çelişkilerden veya iç politik dengelerinden dolayı kimisi bu devrimci kabarış karşısında tarafsız veya destekler pozisyonunda gözükse de, halklara dayanmadıkları ve onu temsil etmedikleri için yarıdan daha açık bir şekilde; tankıyla, topuyla ve aldatılmış, kandırılmış sınıf kardeşlerimizi öne sürerek savaş cephelerinde karşımızda yer alacaklardır. Elbette bu durum bugünden yarıya, kısa süreli bir şey değildir. Uzun süreli halk savaşının ilerleyen ve zafere yakınlaşan süreçlerinde bölge devrimini ve karşı devrimi diyalektik olarak geliştirdikçe olacaktır. Bölgede bugünden yaşanan ittifaklar ve emperyalistlerin blok davranışları, olası gelişmelerin ön habercileri olarak değerlendirilmelidir.

Bu ne demektir?

Bu, misyonumuzun ve atacağımız adımların önemini, kapsamını ve belirleyiciliğini göstermektedir. Büyük düşünmek demektir. Kararlı olmak demektir. Sonuna kadar devrimci olmak, savaşta ısrarlı olmak demektir. Küçük hesaplarla, dar öncülük tartışmalarıyla sığlaşmamak demektir. Mevcut olanaklarımızla bugünden yarıya taşıyacağımız ve hatta ötesine aktaracağımız adımların ve pratiğin, örgütlenmiş, bilimsel ve geniş bir alanı kapsayacak sava-

şı kalıracak kadar güçlü ve yığınları ifade edecek kadar geniş ve esnek olması demektir. Abartılmış veya hayal olarak görülmesin bu söylediklerimiz. Elbette bugünün görevleri bu tablo karşısında dardır, ufaktır ve çapı bellidir. Ancak varacağı boyut bugünden görülmezse, bugünün darlığını ve çapını aşamaz ve çapsızlığın girdabında, kendi merkezinde boğulur kalır.

1 Mayıs'a hazırlanırken bunları niye söylüyoruz? Çünkü 1 Mayıs'ta gerçekleştireceğimiz etkinlik, faaliyet, pratik geçmişimize nasıl sahip çıktığımız kadar, geleceğimizi nasıl gördüğümüzün de göstergesi olacaktır. Neyiz, kimiz, ne istiyoruz? Gerçekten bizi bu düzene bağlayan, çatırdayan ama tam anlamıyla parçalanıp atılmayan kölelik zincirlerinden kurtulacak mıyız? Kazanacağımız koca dünyanın farkındamıyız, yoksa süreçte esen güçlü rüzgarların etkisiyle mi devrimciyiz ve devrimci anlamda böyle mi ilerlemekteyiz? Bu kadar şekilsiz ve ideolojik duruştan bu kadar yoksun değiliz. Misyonumuz ve geleceğin görevlerinden haberiyeiz. Ancak bunu her anımızda, her adımımızda hissetmeli ve gereklerini yerine getirmeliyiz. Tekrar tekrar vurgu yapmamızın sebebi budur. Her yoldaşımız, her sempatizanımız ve taraftarımız, bu

düşünüş ve hareket tarzını kazanmalıdır. Öncünün kuruluş yıldönümü etkinliklerine ve 1 Mayıs'a bu tarzla hazırlanmalıdır.

Temel özelliğini yukarıda verdiğimiz bu tarzın detayları nedir? Nerede olursak olalım, "partili gibi düşünmek, savaşçı gibi yaşamak" birinci ilkimizdir. Evet her insanımız pratiği ve yaşamı üzerinde düşünecek. Şimdi deneyecektir, "düşünmeyen mi var?" Elbette herkes düşünüyor kendi çapında. Ancak parti gibi, partili gibi düşünmüyor. Memur gibi düşünenler veya kendi dağının ötesine geçemeyenler var. Önündekiyle yetinenler ve hatta geçmişi ile yaşayıp bugünü bile hissedemeyenler var. Düşünmekten kastımız bu değildir. Planlı, programlı ve uzun süreli halk savaşını göğüsleyen bir faaliyetin teorik, ideolojik, politik donanımıdır kastımız. Gerilla gibi yaşamaya gelince, günübirlik ve dağınık bir yaşam tarzı değil. Kim yol gösterirse, kim sesini yüksek çıkarırsa ondan etkilenen, sinen bir yaşam tarzı değil. Rahatı bulunca yayılan, zoru görünce sıvışan bir yaşam tarzı değil. Her alanda, her mevkide, her şartta gerilla gibi olmak, disiplini ve kararlılığı, esneklikle aynı anda birleştirebilen, rahat süreçlerde kendini geliştiren, toparlayan ve yenileyen, zor anlarda çeli-

kleşen, önce yoldaşlarına, halkına, devrime sıkı sıkıya bağlı bir yaşam tarzı. Yaşama ölümüne bağlı bir tarz.

İkinci ilkimiz birincisiyle iç içe olan "ideolojik arınma ve kazanma"dır. Pratikten kopuk bir ideolojik arınma, kağıtlara doldurulan, kalemle sınırlı kalan bir özeleştirme ve eleştiri, teorik birikim açık ki kazandırmaz. Her eylem, her görev, her pratik onu karşılayan teorimizle, ideolojik ve siyasal durumumuzla, değişimin, dönüşümün ve arınmanın bir aracı olmalıdır. Her eyle-

lemede kendimizi bir öncekine göre aşmış olmalıyız. Bunu hedeflemeliyiz. Aksi; kendisini yineleyen, statükocu, günü kurtaran ve zamanla çürüyen bir pratiğin adı olacaktır. Sahip olduğu değerleri çürüten, hovarda bir mirasyedi gibi elindeki olanakları çarçur eden ve devrime kan kaybettiiren bir politika, ideoloji olacaktır. Yani düzenin, ağa-patron devletinin isteği olacaktır. Emperyalist, kapitalist sistemin ömrünü uzatacaktır.

Yıllardır söylüyoruz; bu topraklarda devrimin objektif şartları mevcuttur, devrimci durum vardır. Bugün bu daha da gelişmiş durumdadır. Güçlü bir devrim isteği ve kurtuluş çağrısı, Ağrı dağından Nemrut'a, Nemrut'tan Munzur'a, Munzur'dan Toroslar'a, Toroslar'dan Kaçkar'a, Yedigöller'e kadar dolanıyor. Bu isteği, bu çağrıyı yeterince örgütleyemiyoruz. Bu potansiyeli iktidara karşı savaştıramıyoruz. Bu çağrı kulaklarımızı sağır ediyor, kanımızı depreştiriyor, yüreğimizi titretiyor ama o kadar. Bu çağrıya yanıt olmalıyız. Sesine ses, kanına kan, canına can katmalıyız. Bu çağrıyı devrimin ayak seslerine, uzun yürüyüşün düzenli adımlarına yön veren marşlara, halkların o görkemli senfonisine çevirmeliyiz.

Devamı Sayfa 25'de

